C. H. Spurgeon

Troens bankbok

Et løfte fra Bibelen for hver dag i året

Oversatt til norsk
Gamle stier · gamlestier.no

C. H. Spurgeon: *Troens bankbok* (Et løfte fra Bibelen for hver dag i året).
Tekstene er frie fordi forfatterne døde for mer enn 70 år siden. Oversettelsene er eget arbeid.
Bibelsitatene er fra Norsk Bibel 88/07.
Boka kan leses, skrives ut og deles fritt. Den nyeste utgaven finnes alltid på gamlestier.no.
Utgave 24. november 2026.

Innhold

Forord 1
Januar 2
Februar 23
Mars 44
April 65
Mai 85
Juni 106
Juli 126
August 146
September 167
Oktober 187
November 208
Desember 228
Om C. H. Spurgeon 249

Forord

Et Guds løfte kan med god grunn sammenlignes med en sjekk – en anvisning på banken. Det er gitt til de troende for at det skal være dem til gagn og velsignelse. Men da må det også behandles som en anvisning på banken.

Den troende må ta imot løftet og personlig godta det som sin eiendom. Slik stadfester han at Gud er sannferdig (jf. Joh 3,33). Så bør han i tro legge nettopp dette løftet fram for Herren og vente på at det blir oppfylt.

Det er for å hjelpe mine troende venner at jeg har gitt ut denne boka. Til de innholdsrike skriftstedene jeg har valgt for hver dag i året, har jeg knyttet noen merknader. De er en frukt av mine egne erfaringer og prøvelser.

Midt i disse prøvelsene ønsket jeg å si: «Mine troende venner, Gud er god! Han vil ikke forlate dere i prøvelsens stund. Han har gitt et særskilt løfte for hver eneste prøvelse. Og gjør dere krav på at løftet skal oppfylles i Jesu navn, skal han ikke svikte dere.»

Må Den Hellige Ånd, Talsmannen, skape ny tro i sine barns hjerter. Uten hans guddommelige kraft er alt jeg kan si, verdiløst. Men i hans kraft kan selv det mest beskjedne vitnesbyrd «styrke de slappe hender og gjøre de vaklende knær sterke» (jf. Jes 35,3).

Må Herren velsigne denne boka for både unge og gamle. Det er mitt ønske til Gud.

Deres

C. H. S.

Januar

1. januar

> «Fiendskap setter jeg mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl» (1 Mos 3,15).

Slik lyder det første løftet til det falne mennesket. Det rommer hele evangeliet og kjernen i nådepakten, og det er i rikt mål gått i oppfyllelse.

At hælen hans skulle knuses, er et bilde på de tunge lidelsene som kvinnens ætt, vår Herre Jesus, måtte gjennomgå. At slangens hode blir knust, er et bilde på Frelserens fullstendige seier over Satan.

Dette skjedde i virkeligheten da Jesus tok bort synden, overvant døden og fratok Satan makten. Men den fulle oppfyllelsen av løftet skal komme når vår Herre kommer igjen, og på dommens dag.

For oss står dette løftet som en profeti: Også vi vil bli angrepet av ondskapens makter og slik bli såret i hælen. Men under alt dette skal vi likevel seire ved Jesus, som setter foten på den gamle slangens hode.

I årets løp kommer vi nok til å erfare at den første delen av teksten er sann. Djevelen og de ugudelige, som er hans ætt, vil friste oss, ja, kanskje knuse oss slik at vi går og halter på den såre hælen.

Men da gjelder det å gripe fast i den andre delen av teksten, så skal vi ikke bli forskrekket. La oss i troen glede oss over at vi skal seire i Jesus Kristus, kvinnens ætt.

2. januar

«Men fredens Gud skal i hast knuse Satan under deres føtter» (Rom 16,20).

Dette løftet følger naturlig etter gårsdagens tekst. Vi skal bli lik ham som er hodet i vår pakt, ikke bare i lidelsen hans, men også i seieren over den onde. Også under våre føtter skal den gamle dragen ligge knust.

De troende i Rom led under splittelsen i menigheten. Men deres Gud var «fredens Gud», og han ga sjelene deres ro. Erkefienden prøvde å felle de ustøe og dåre de enfoldige, men han skulle bli til skamme. Snart skulle han bli trådt under føtter – og det av de samme menneskene som han hadde prøvd å ødelegge.

Likevel skulle ikke Guds folk vinne denne seieren ved egen klokskap og kraft. Det var Gud selv som ville knuse Satan. Selv om det var under deres føtter han skulle legges, var det Herren alene som knuste ham.

La oss modig trå fristeren under føttene våre! Ikke bare de lavere åndene i ondskapens rike, men selve mørkets fyrste skal falle for oss. I fast tillit til Gud venter vi en rask seier. «I hast» står det. Herlige ord! I hast skal vi sette foten på den gamle slangen!

For en glede å få knuse det onde! Og for en skam for Satan å få hodet knust av en menneskefot! La oss da ved troen på Jesus modig trå fristeren ned.

3. januar

«Det landet hvor du nå ligger, vil jeg gi deg og din ætt» (1 Mos 28,13).

Ingen av Guds løfter er til privat bruk. De gjelder ikke bare den ene hellige mannen som de først ble talt til. Kan du ved troen tilegne deg et løfte og hvile på det, så er løftet også ditt.

Der Jakob slo seg ned og hvilte en stund, der tok han det lovede landet i eie. Da han strakte ut de trette lemmene på marken med en stein til hodepute, tenkte han vel minst av alt på at han allerede hadde begynt å ta landet i eie. Og likevel var det nettopp det som skjedde.

I drømmen så han den underfulle stigen som for alle troende forener jord og himmel. Han måtte ha rett til jorden der stigen sto, ellers kunne han ikke nå fram til den guddommelige trappen.

Alle Guds løfter har sitt ja og sitt amen i Kristus Jesus (2 Kor 1,20). Og fordi han er vår, er hvert løfte vårt – så sant vi ved troen hviler på det i salig trygghet.

Så fatt da mot, du trette sjel! La Herrens ord være din velsignede hodepute. På den kan du hvile i salig fred. Drøm om ham som er himmelstigen av lys. Se englene som stiger opp og ned mellom sjelen din og din Gud.

Vær viss på at løftet er gitt også til deg. Du tar deg ikke noe til rette når du tilegner deg det som om det var talt særskilt til deg.

4. januar

«Jeg vil la dem bo i trygghet» (Hos 2,18).

Ja, de hellige skal ha fred. Verset som disse herlige ordene er hentet fra, taler om fred «med markens dyr og med himmelens fugler og med jordens kryp». Det er tale om jordiske fiender, om skjulte onder og om alle slags små plager som kan hindre oss i å bo trygt.

Men det skal de ikke få lov til. Herren vil gjøre ende på alt som truer hans folk. «Han gjør ende på krigene over hele jorden» (Sal 46,10). Når alle redskapene for uro og splittelse først er knust, blir det varig fred.

Og med denne freden følger hvile. «Han gir sine elskede hvile» (Sal 127,2).[1] Fullt tilfreds og med guddommelig ro i sjelen kan den troende hvile i salig tillit til Herrens løfter.

Denne hvilen er fullkomment trygg. Det er én ting å bo, men noe annet og mer å «bo i trygghet».

Vi er ført til løftenes land, til farshuset, til kjærlighetens kammer og til Kristi hjerte. Kan vi ikke da bo trygt? Det er langt tryggere for en troende å gå til hvile i Guds fred enn å sitte oppe og bekymre seg.

«Han lar meg ligge i grønne enger» (Sal 23,2). Vi finner ingen sann hvile før Talsmannen får lede oss «til hvilens vann».

5. januar

«Jeg styrker deg» (Jes 41,10).

Når vi står overfor et vanskelig arbeid eller en tung lidelse, begynner vi gjerne å veie styrken vår. Hvor lett finner vi ikke da ut at den er mindre enn vi hadde trodd, og ikke strekker til for det vi trenger! Men

[1] NB: «Det samme gir han sin venn mens han sover».

la ikke dette ta motet fra oss så lenge dagens tekst gir oss et slikt løfte å holde oss til.

Dette løftet forsikrer oss om alt vi trenger. Gud har et uendelig forråd av styrke, og av det vil han gi oss det vi trenger. Det lover han i teksten vår. Han vil være føde for sjelen vår og kraftkilde for hjertet, og slik gi oss styrke.

Det er ingen grense for hvor mye kraft Gud kan gi et menneske. Når guddommelig kraft strømmer inn i sjelen, kan ingen menneskelig svakhet være til hinder.

Kan vi ikke huske tider med strev og smerte da vi fikk en slik fylde av kraft at vi måtte undre oss? Vi fikk nåde til å være rolige midt i faren, fulle av håp når vi mistet noe, tålmodige i lidelse og behersket når vi ble baktalt.

Hemmeligheten er at Gud gir oss uante krefter når uvanlige prøvelser møter oss. Vi blir løftet opp over vårt eget svake jeg. Feige sjeler får manns mot, dårer får visdom, og de fåmælte får ordet i sin makt.

Min egen svakhet gjør meg engstelig, men Guds løfte gjør meg modig. Herre, styrk meg da «etter ditt ord» (Sal 119,28)!

6. januar

«Jeg … hjelper deg» (Jes 41,10).

Løftet vi så på i går, forsikrer oss om styrke til å gjøre og lide det som er lagt på oss. Løftet i dag lover oss hjelp når vi ikke makter å handle alene. Herren sier: «Jeg hjelper deg.» Ved siden av styrken i sjelen skal vi få hjelp utenfra i livet vårt.

Hvis Gud vil, kan han reise opp hjelpere som støtter oss i livets strid. Men sender han oss ingen menneskelig støtte, vil han selv stå ved vår side, og det er enda bedre. Vår guddommelige forbundsfelle er mer verd enn legioner av dødelige hjelpere.

Hjelpen hans kommer i rett tid: Den kommer alltid når nøden er størst. Den er også full av visdom: Han vet å hjelpe hver enkelt på den måten som passer best. Og hjelpen hans virker alltid, mens menneskers hjelp som oftest kommer til kort.

Ja, hans hjelp er mer enn hjelp, for i grunnen bærer han hele byrden og dekker alt vi trenger. «Herren er med meg, jeg frykter ikke. Hva skulle et menneske kunne gjøre meg?» (Sal 118,6).

Fordi vi har erfart hjelpen hans i tiden som er gått, kan vi så mye tryggere stole på ham i dagene som kommer. Vår bønn er: «Herre, vær du min hjelper!» (Sal 30,11). Vår erfaring er: «Ånden kommer oss til hjelp i vår skrøpelighet» (Rom 8,26). Vårt håp er: «Jeg løfter mine øyne opp til fjellene» (Sal 121,1). Og vår lovsang skal bli: «Du, Herre, har hjulpet meg» (Sal 86,17).

7. januar

«Du skal få se større ting enn dette!» (Joh 1,50).

Disse ordene ble sagt til en barnlig troende som var rede til å ta imot Jesus som Guds Sønn og Israels konge på grunnlag av ett eneste bevis. De som vil se, skal få se. Det er fordi vi lukker øynene, at vi blir så sørgelig blinde.

Vi har sett mye allerede. Store ting har Herren vist oss, og for det priser vi hans navn.

Men det finnes enda større sannheter i hans ord. Det er større erfaringer å gjøre og større høyder å nå i samfunnet med Gud. Det finnes større arbeidsmarker, og hans kraft, kjærlighet og visdom kan vise seg i enda større mål. Alt dette skal vi få se, dersom vi er villige til å tro vår Herre.

Falske lærdommer gjør skade, men nåde til å se sannheten er en stor velsignelse. Himmelen skal åpnes for blikket vårt. Veien dit opp ligger klar for oss gjennom Menneskesønnen. Og vi skal se tydeligere hvordan englene farer fram og tilbake mellom Guds rike der oppe og riket her nede.

La oss ha et åpent blikk for de åndelige tingene og vente å få se mer og mer. La oss ikke tro at livet vårt skal gå nedover og bli til intet.

Nei, la oss alltid se oppover, stadig vokse i nåden og vente å få se større og større ting – helt til vi til slutt får se den store Herrens herlige åsyn og aldri mer mister det av syne.

8. januar

«Salige er de rene av hjertet, for de skal se Gud» (Matt 5,8).

Renhet – virkelig renhet i hjertet – er det store målet vi skal strekke oss mot. Vårt indre menneske må bli renset ved Ånden og ordet. Da blir også livet vårt utad rent og hellig.

Det er en nær sammenheng mellom følelse og forstand: Elsker vi det onde, forstår vi ikke rett hva som er godt. Er hjertet urent, kan ikke øyet se klart. Hvordan kan mennesker se en hellig Gud så lenge de elsker vanhellige ting?

Å, for en forrett å få se Gud her! Et glimt av ham er himmel på jord! I Jesus Kristus ser de rene av hjertet Faderen. I Kristus ser vi hans sannhet, hans kjærlighet, hans frelsesplan, hans makt og hans nådepakt – ja, vi ser ham selv i Kristus.

Men dette blir bare mulig når synden holdes borte fra hjertet. Bare de som strekker seg etter hellighet, kan rope ut: «Mine øyne er alltid vendt til Herren» (Sal 25,15).

Moses' ønske, «La meg da få se din herlighet!» (2 Mos 33,18), kan bare gå i oppfyllelse for oss når vi renser oss selv fra all urettferdighet. Vi skal «se ham som han er», og «hver den som har dette håpet til ham, renser seg selv» (1 Joh 3,2–3).

Den gleden et inderlig samfunn med Herren gir, og det salige håpet om en gang å få se ham i herlighet, burde drive oss kraftig til renhet i hjerte og liv. Herre, gjør oss rene av hjertet, så vi kan se deg!

9. januar

«Den som sprer velsignelse, skal trives» (Ordsp 11,25).

Ønsker jeg å bli velsignet i sjelen, kan jeg ikke stenge forrådskammeret mitt. Jeg må åpne det og dele ut til de fattige.

Verdens vei til velstand er gjerrighet og griskhet. Men det er ikke den veien Herren viser sine barn. Han sier: «Den ene strør ut og får enda mer, den andre holder tilbake mer enn rett er, og det blir likevel bare fattigdom» (Ordsp 11,24).

Troens vei til vinning er å gi. Denne veien må jeg prøve igjen og igjen. Gjør jeg det, kan jeg vente å få akkurat så mye velstand som Herren ser er tjenlig for meg – som en nådelønn for gavmildheten min.

Det betyr ikke at jeg skal bli rik. Jeg skal «trives», men ikke trives altfor godt. Stor rikdom ville kanskje gjøre meg tung og klossete, gi meg dårlig fordøyelse og attpå til et svakt fetthjerte.

Nei, trives jeg bare så pass at jeg holder meg frisk, vil jeg være tilfreds. Og gir Herren meg i tillegg det jeg trenger til livets opphold, er jeg vel fornøyd.

Men jeg lengter sterkt etter å trives i sinn og ånd. Slik trivsel kommer som frukt av et inderlig samfunn med min Gud og hans menighet og av godt fellesskap med mine medmennesker.

La meg ikke være gjerrig mot meg selv når det gjelder åndelig næring. Måtte jeg ligne min Herre i gavmildhet. Han ga seg selv for meg. Skulle jeg da nekte ham noe?

10. januar

«Og den som lesker andre, han blir selv forfrisket» (Ordsp 11,25).

Tar jeg meg omsorgsfullt av andre, vil Gud ta seg av meg og i sin nåde lønne meg på en eller annen måte. Har jeg omsorg for de fattige, vil Herren ha omsorg for meg. Tar jeg meg av foreldreløse barn, vil Herren ta seg av meg som sitt barn. La meg fø hans får, så vil han fø meg. Vanner jeg Herrens hage, vil han gjøre sjelen min til en vannrik hage.

Dette er Herrens eget løfte. Det er min sak å oppfylle betingelsene. Gjør jeg det, kan jeg være sikker på at løftene blir oppfylt.

Jeg kan bekymre meg så lenge for helsen min at jeg til slutt blir syk. Jeg kan pleie følelsene mine så lenge at jeg til slutt ikke føler noe. Jeg kan klage over min egen elendighet til jeg ikke en gang orker å klage.

Det ville gi meg langt større velsignelse å tenke mindre på mitt eget. Jeg burde heller, av kjærlighet til min Frelser, begynne å arbeide blant de mange omkring meg og søke å føre dem til Herren Jesus.

Vannbeholderen min tørker ut. Det kommer ikke noe friskt vann inn som kan fylle den. Hva skal jeg gjøre? Jeg trekker ut tappen og lar innholdet renne ut over plantene omkring meg.

Og hva får jeg se? Jo, vannet stiger i beholderen etter hvert som det renner ut. En skjult kilde må ha begynt å renne. Da alt sto stille, var det friske tilsiget stengt. Men da forrådet mitt fikk renne ut til andre, tenkte Herren på meg. Halleluja!

11. januar

«Og det skal skje, når jeg fører skyer over jorden, og buen kommer til syne i skyen» (1 Mos 9,14).

Akkurat nå er det skyer nok, men vi frykter ikke for at verden skal bli ødelagt av en ny vannflom. Vi ser regnbuen ofte nok til å bli fri for en

slik frykt. Pakten Herren opprettet med Noah, står fast; det tviler vi ikke på.

Hvorfor skulle vi da frykte at trengselens skyer, som nå formørker himmelen over sjelen vår, skal føre oss i ulykke? Nei, la oss avvise en slik frykt, som vanærer Gud.

Hvor følelsen ser trengselens skyer, ser troen alltid buen som minner oss om paktens løfte. Gud har riktignok en bue som han kunne skyte ødeleggelsens piler med.

Men se, denne buen er vendt oppover! Den er uten pil og streng. Den er hengt ut til skue, for den brukes ikke lenger i krig. Buen han nå bruker, har mange farger som varsler glede, og den er helt uten sorte flekker av vrede.

La oss være ved godt mot. Gud lar aldri skyen vår bli så mørk at paktens bue ikke kan ses i den som et oppmuntrende vitne.

Men om Herren skulle finne det for godt å skjule den en tid, vil vi likevel stole på ham. For han kan aldri forandre seg eller lyve eller på noen måte bryte sin fredspakt. Før vannet igjen går over jorden, har vi ingen grunn til å tvile på vår Gud.

12. januar

«For Herren forkaster ikke til evig tid» (Klag 3,31).

Han kan nok forkaste oss for en tid, men ikke for evig. En kvinne kan godt legge bort smykkene sine noen dager, men hun glemmer dem ikke av den grunn, og hun kaster dem heller ikke på søppelhaugen.

Det ligner ikke vår Herre å forkaste dem han elsker. For «som han hadde elsket sine egne som var i verden, slik elsket han dem til det siste» (Joh 13,1).

Noen snakker som om en troende kan være i nåden en stund og utenfor den en annen tid, slik kaninene springer inn og ut av hulene sine. Men slik kan det ikke være. Herrens kjærlighet er langt fastere enn som så. I den kan vi bli værende for alltid.

Han utvalgte oss fra evighet av, og han vil fortsette å elske oss i all evighet. Han elsket oss så høyt at han til og med døde for oss. Derfor kan vi være helt visse på at kjærligheten hans aldri dør.

Hans egen ære er så nøye knyttet til de troendes frelse at han like lite kan skille seg av med dem som med sitt embete som ærens konge.

Nei, nei! Som hodet forkaster Herren Jesus aldri sine lemmer, og som brudgommen aldri sin brud.

Har du noen gang kunnet tenke at du var forkastet? Hvordan kunne du tro så ille om Herren, som har trolovet deg med seg selv? La aldri mer slike tanker få rom i sjelen din. «Gud har ikke forkastet sitt folk, som han forut kjente» (Rom 11,2). «For jeg hater skilsmisse, sier Herren» (Mal 2,16).

13. januar

«Den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut» (Joh 6,37).

Finnes det noe eksempel på at vår Herre har støtt bort en som kom til ham? I så fall ville vi gjerne vite det. Men det finnes ikke ett eneste eksempel, og det kommer heller aldri til å bli noe.

Blant de fortapte i helvete er det ingen som kan si: «Jeg vendte meg til Jesus, men han støtte meg bort.» Det er ikke mulig at du eller jeg skulle bli de første som fant ut at Jesus brøt sitt ord. La oss aldri gi rom for så mørke tanker.

Går vi til ham med alt som tynger oss, kan vi trygt stole på at han aldri viser oss bort. La oss alle bli enige om å gå sammen til ham – både vi som ofte har søkt ham, og de som aldri har vært hos ham før. Da skal vi få erfare at han aldri stenger nådens dør for noen av oss.

Det ble sagt om ham: «Denne mannen tar imot syndere» (Luk 15,2), og han viste ingen bort. Vi kom til ham fulle av synd og fattige på tro, med lite kunnskap og svakt håp, men han støtte oss ikke bort. Vi kom i bønn, men å, hvor stammende! Vi bekjente syndene våre, men å, hvor ufullstendig bekjennelsen var! Vi kom med takk, men hvor matt var den ikke i forhold til hans uendelige miskunn!

Likevel tok han imot oss, tross all vår skrøpelighet. Vi kom syke, syndige, trette og elendige, men han støtte oss slett ikke bort. La oss derfor også i dag gå med tillit til ham som aldri vil støte oss ut.

14. januar

«Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11,28).

De frelste finner hvile i Jesus. Og de ufrelste får den samme hvilen dersom de vil komme til ham. For her lover han å gi hvile til hver den som søker ham.

Ingenting er friere enn en gave. La oss da med glede ta imot det han med glede gir. En gave trenger du verken kjøpe eller låne; du skal bare ta imot den.

Du strever under den tunge byrden av ærgjerrighet, pengebegjær, lyster eller engstelse. Han vil løse deg fra disse jernlenkene og gi deg hvile. Du «strever», ja, du «har tungt å bære» på synd, frykt og redsel for døden. Men kommer du til ham, vil han ta byrden bort.

Han tok den knusende byrden av syndene våre på seg, for at vi ikke lenger skulle bære den. Han gjorde seg selv til den store byrdebæreren, for at hver den som strever og har tungt å bære, skulle slippe å segne under den tunge vekten.

Jesus gir hvile. Slik er det virkelig. Vil du tro det? Vil du prøve det og erfare det selv? Og vil du gjøre det straks?

Kom til Jesus og gi slipp på alt annet håp. Tenk på ham, tro Guds vitnesbyrd om ham, og overlat alt til ham i full tillit. Kommer du til ham på den måten, gir han deg en dyp, trygg, hellig og evig hvile. Den skal vare til den folder seg ut i sin fulle fylde i himmelen. Og han gir den straks, ja, nå i dag, til alle som kommer til ham.

15. januar

> «For ikke skal den fattige glemmes for alltid. De nedbøydes håp skal ikke for evig gå til grunne» (Sal 9,19).

Fattigdom er en hard lodd i livet. Men de som stoler på Herren, er rike i troen, selv om de er fattige på jordisk gods. De vet at Gud ikke har glemt dem.

Noen ganger kan det se ut som han har gått forbi dem når de timelige godene blir delt ut. Men de ser fram til den tiden da de skal få full erstatning for alt de har savnet her nede. Lasarus skal ikke for evig bli liggende blant hundene ved den rike mannens dør. Han får sin oppreisning i Abrahams fang.

Men også her nede husker Herren på sine kjære, fattige barn. «Jeg er elendig og fattig, men Herren vil tenke på meg» (Sal 40,18), skrev en av de gamle for lenge siden. Og slik er det i sannhet. De fattige som frykter Gud, kan vente store ting.

De kan vente at Herren gir dem alt som tjener til liv og gudsfrykt (2 Pet 1,3). De kan vente at alle ting skal tjene dem til gode. De kan vente et inderligere samfunn med sin Herre, han som ikke hadde det

han kunne helle sitt hode til. Og med glede kan de vente på at han kommer igjen, og på å få del i hans herlighet.

Disse forventningene kan ikke slå feil, for de har sin grunn i Kristus Jesus selv, som lever i all evighet. Fordi han lever, skal også de som tror på ham, leve (jf. Joh 14,19).

En fattig troende synger mang en sang som den rike synderen ikke forstår. Er kårene våre her nede små, så la oss tenke desto mer på det kongelige festmåltidet som venter oss der oppe.

16. januar

«Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst» (Joel 3,5).

Hvorfor påkaller jeg ikke Herren? Hvorfor løper jeg rundt til den ene og den andre naboen, når Gud er så nær og vil høre mitt svake rop? Hvorfor sette meg ned og legge planer og gjøre beregninger? Hvorfor ikke heller med en gang overlate meg selv med alle byrdene mine til Herren, som har lovet å ha omsorg for meg?

Den som løper den korteste veien, kommer raskest fram. Hvorfor da ikke straks gå rett til Gud? Det er nytteløst å søke utfrielse andre steder. Bare hos Gud kan jeg finne hjelp. Hans kongelige «skal» gjør meg viss på det.

Jeg trenger ikke spørre om lov til å påkalle ham, for ordene «hver den» rekker svært vidt. I dette «hver den» er også jeg tatt med, for det gjelder hver eneste en som påkaller Gud. Derfor vil jeg ta imot den oppmuntringen som ligger i teksten, og straks påkalle den herlige Herren, som har gitt meg et så uforbeholdent løfte.

Store er vanskelighetene mine. Jeg ser ingen utvei, og jeg skjønner ikke hvordan jeg skal komme meg ut av det.

Men det er heller ikke min sak. Han som selv har gitt meg løftet, vet også å finne måter og midler til å oppfylle det. Min sak er å lyde hans bud, ikke å gripe inn og styre hans planer. Jeg er bare hans tjener, ikke hans rådgiver. Jeg skal bare påkalle ham, så vil han frelse meg.

17. januar

«Han sa: Sannelig, jeg vil være med deg» (2 Mos 3,12).

Da Herren selv sendte Moses i et bestemt ærend, sier det seg selv at han ikke ville la ham gå alene. Å sende en fattig hebreer for å forhand-

le med verdens mektigste konge og så overlate ham til seg selv, ville være en altfor stor risiko. Det er utenkelig at den allvise Gud mente at stakkars Moses kunne måle seg med farao og Egypts veldige makt.

Derfor sa han: «Sannelig, jeg vil være med deg» – som om han ville si at det ikke kunne være tale om å sende ham alene.

Det samme gjelder i mitt liv. Går jeg av sted i Herrens ærend, i enfoldig tillit til hans makt og med blikket festet på hans ære, vil han helt sikkert være med meg. Det ligger i selve saken: Når det er han selv som sender meg, har han forpliktet seg til å holde meg oppe.

Og skulle ikke dette være nok for meg? Hva mer kan jeg ønske meg? Om så alle engler og erkeengler gikk med meg, kunne det likevel gå galt. Men når Herren selv er med meg, skal jeg seire.

La meg bare se nøye til at jeg handler på en verdig måte etter løftet hans. La meg ikke være fryktsom, halvhjertet, overfladisk eller dumdristig.

Den som har Gud med seg, burde være en mann å regne med! I et slikt selskap kan en opptre som en virkelig mann og, lik Moses, tre fram for farao uten frykt.

18. januar

> «Når du gjør hans sjel til et skyldoffer, skulle han se etterkommere» (Jes 53,10).

Vår Herre Jesus er slett ikke død forgjeves. Hans død var en soningsdød: Han døde som vår stedfortreder, fordi døden var straffen for syndene våre. Og fordi Gud godtok ham som stedfortreder, har han frelst dem som han gjorde sin sjel til skyldoffer for.

Ved sin død ble han lik hvetekornet som bærer mye frukt (jf. Joh 12,24). Jesus måtte få etterkommere. Han er «Evig Far» (Jes 9,6). Han skal kunne si: «Se, her er jeg og de barna Gud har gitt meg» (Hebr 2,13).

En mann blir æret i sønnene sine, og Jesus har koggeret sitt fullt av slike piler fra den Allmektige. En mann lever videre i barna sine; slik er det også med Kristus i de kristne. Gjennom etterkommerne blir en manns liv forlenget og ført videre; slik blir Jesu liv ført videre i de troende.

Jesus lever, for han ser jo sine etterkommere. Han fester øyet på oss, han gleder seg over oss og vedkjenner seg oss som frukten av sin

sjels smerte. La det glede oss at vår Herre fryder seg over fruktene av sitt tunge offer, og at han aldri vil slutte å feste øyet på det hans død har båret fram.

De samme øynene som en gang gråt over oss, ser nå på oss med glad velbehag. Ja, han ser ned til alle dem som i troen ser opp til ham. Øynene våre møtes! For en glede er ikke det!

19. januar

> «For dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud reiste ham opp fra de døde, da skal du bli frelst» (Rom 10,9).

Det må være bekjennelse med munnen. Har jeg bekjent? Har jeg åpent bekjent min tro på Jesus som den Frelseren Gud reiste opp fra de døde? Og har jeg gjort det på den måten Gud har ordnet? La meg svare ærlig på dette spørsmålet.

Det må også være tro i hjertet. Tror jeg oppriktig på den oppstandne Herre Jesus? Stoler jeg på ham som mitt eneste håp om frelse? Og kommer denne tilliten helt fra hjertet? La meg svare for Guds åsyn.

Kan jeg med sannhet si at jeg både har bekjent Kristus og tror på ham, da er jeg frelst. Teksten sier ikke at det kanskje er slik. Nei, det er klart som solen på himmelen: «Du skal bli frelst.»

Når jeg tror og bekjenner, kan jeg legge hånden på dette løftet og holde det fram for Herren Gud – nå i denne stund og hele livet, likeså i dødens stund og på dommens dag.

Jeg skal bli frelst fra syndens skyld, syndens makt, syndens straff og til sist fra selve syndens vesen. Gud har sagt det: «Du skal bli frelst.» Jeg tror det. Jeg skal bli frelst – jeg er frelst. Ære være Gud i all evighet!

20. januar

> «Den som seirer, ham vil jeg gi å ete av livets tre, som er i Guds Paradis!» (Åp 2,7).

Ingen må flykte på stridens dag eller vegre seg for å gå ut i den hellige krigen. Vi må kjempe om vi skal få herske. Og vi må føre krigen videre til vi har seiret over alle fiender, ellers kan vi ikke tilegne oss dette løftet. For det gjelder bare «den som seirer».

Vi må seire over de falske profetene som er kommet ut i verden, og over alt det onde som følger med læren deres. Vi må seire over svak-

heten i vårt eget hjerte og over tilbøyeligheten til å forlate vår første kjærlighet. Les alt det Ånden sier til menigheten i Efesus (Åp 2,1–7).

Dersom vi ved Guds nåde seirer – og det gjør vi om vi trofast følger vår seirende fører – skal vi få adgang til Guds Paradis. Vi skal komme forbi kjerubene med det flammende sverdet og nå fram til det voktede treet som en eter av og lever evig.

Slik skal vi slippe den evige døden, som er syndens dom, og vinne det evige livet, som er uskyldighetens segl – en frukt av gudlik helligh-het.

Fatt derfor mot, du motløse hjerte! Å flykte fra striden ville være å miste det nye og herligere Eden. Å kjempe til seieren er vunnet, er å få vandre med Gud i Paradis.

21. januar

«Egypterne skal kjenne at jeg er Herren» (2 Mos 7,5).

Den ugudelige verden er svært vanskelig å undervise. Egypterne kjente ikke Herren. Derfor satte de sin lit til avgudene og våget til og med å spørre: «Hvem er Herren?» (2 Mos 5,2). Men Herren makter å bøye stolte hjerter, enten de vil eller ikke.

Da hans dommer tordnet over hodene deres, formørket himmelen deres, ødela avlingene deres og slo i hjel de førstefødte, begynte de å forstå noe av Herrens makt. Og ennå skal det skje ting på jorden som bringer tvilerne ned på kne.

La oss ikke bli skremt av gudsbespottelsen deres. For Herren vil selv sørge for sitt navns ære, og det på en svært ettertrykkelig måte.

At han fridde ut sitt eget folk, var et annet mektig middel til å få Egypt til å forstå at Herren var Israels Gud, den sanne og levende Gud. Ingen israelitt døde under en eneste av de ti plagene. Ingen av den utvalgte ætt druknet i Rødehavet. På samme måte skal selv de mest gjenstridige fiender erkjenne at Herren er Gud, når de ser at han frelser sine utvalgte og herliggjør alle sanne troende.

Å, om Den Hellige Ånd lot denne kraften følge forkynnelsen av evangeliet overalt, helt til alle folk bøyer seg i Jesu navn og kaller ham Herre!

22. januar

> «Salig er den som akter på den hjelpeløse! På den onde dagen skal Herren fri ham ut» (Sal 41,2).

Å tenke på de fattige og ha dem på hjertet er hver kristens plikt. Det lærte Jesus oss da han sa: «De fattige har dere alltid hos dere» (Matt 26,11).

Mange gir pengene sine til de fattige i tankeløs hast, mens andre ikke gir noe som helst. Dette dyrebare løftet hører til den som «akter på» den hjelpeløse. Han setter seg inn i den andres situasjon, legger planer for å hjelpe ham og gjennomfører dem på en forstandig måte. Ofte kan vi utrette mer med klok omtanke enn med penger, men aller best er det om vi kan bruke begge deler.

Herren har lovet hjelp på nødens dag til alle som akter på den hjelpeløse. Han vil hjelpe oss i våre trengsler hvis vi hjelper andre i deres nød. Vi skal få erfare Herrens underfulle omsorg dersom vi prøver å sørge for andre.

Onde dager får vi nok, hvor gavmilde vi enn er. Men er vi barmhjertige, kan vi regne med Herrens særskilte hjelp når vi er i nød. Han går ikke fra sitt eget ord og sine forpliktelser.

Gnieren får hjelpe seg selv, men omtenksomme og gavmilde troende kan regne med Herrens hjelp. Som du handler mot andre, vil Herren handle mot deg. Tøm lommene dine!

23. januar

> «Og han skal legge hånden på brennofferets hode, så vil Herren ha velbehag i det og la det bli til soning for ham» (3 Mos 1,4).

Den som ofret, la hånden på dyrets hode, og så tok Gud imot dyret med velbehag i hans sted. Hvor mye mer må da ikke Jesus bli vår stedfortreder når vi legger troens hånd på ham og bekjenner syndene våre?

I bønn jeg kneler ned
for deg, forsoner god,
å, la meg finne fred
og rensning i ditt blod!

Kunne Gud ta imot en ung okse som soningsoffer for synden, hvor mye mer må da ikke Herren Jesus være vårt soningsoffer, han som er nok for alt?

Noen gjør innvendinger mot den store sannheten om stedfortredelsen. Men for oss er den vårt håp, vår glede, vår ros, vårt alt. Jesus er tatt imot med velbehag for oss som vår soning, og vi er tatt imot med velbehag «i Den Elskede» (Ef 1,6).

Du som leser dette: Legg straks hånden på Herrens fullkomne offer! Ta det personlig til deg, så får du hele velsignelsen av det. Har du gjort det før, så gjør det igjen. Og har du aldri gjort det, så legg hånden på ham nå, uten et øyeblikks utsettelse.

Stol på ham av hele ditt hjerte, så er han ubestridelig din. Du er forlikt med Gud, synden din er utslettet, og du er hans.

24. januar

«Han verner sine frommes føtter» (1 Sam 2,9).

Veien er glatt og føttene ustøe, men Herren vil verne oss. Overgir vi oss helt til ham i lydig tro for å leve et hellig liv, vil han selv være vår vokter. Han vil ikke bare sende sine engler for å følge oss, men selv verne oss på vandringen.

Han vil verne føttene våre mot fall, så vi ikke flekker til klærne våre, sårer sjelen vår eller gir fienden grunn til å spotte.

Han vil verne oss, så vi på vandringen aldri kommer ut i villfarelse eller dårskap eller skikker oss lik verden.

Han vil verne føttene våre mot sår: «Dine sko skal være av jern og kobber» (5 Mos 33,25).[2] Om vi så skulle trå på sverdets egg eller på giftige slanger, skal vi likevel ikke blø eller bli forgiftet.

Han vil også løse føttene våre ut av garnet. Vi skal ikke bli fanget i nettet som våre onde og listige fiender har spent ut for oss.

Med et slikt løfte kan vi løpe uten å bli trette og vandre framover uten å frykte. Han som har lovet å verne føttene våre, vil gjøre det fullt ut.

[2] NB: «Din lås skal være av jern og kobber».

25. januar

«Han har fridd min sjel fra å fare ned i graven, og mitt liv skal få se lyset med lyst» (Job 33,28).

Dette er sanne ord. De uttrykker en Guds manns erfaring og er derfor like gode som et løfte. Det Herren har gjort før, og det han gjør nå, vil han gjøre også heretter, så lenge verden står.

Alle som kommer til Herren med en oppriktig bekjennelse av sin synd, vil han slutte til sitt bryst. Ja, øyet hans speider virkelig etter alle som sørger over sine misgjerninger.

Må vi ikke erkjenne at det som står her, er sant? Har vi ikke syndet – hver og en av oss, så vi må si: «Jeg har syndet»? Har vi ikke syndet mot bedre vitende? Har vi ikke syndet ved å forsømme det gode? Har vi ikke syndet og funnet ut at det ikke var til gagn, men til evig skade?

La oss da gå til Gud med denne ydmyke erkjennelsen og bekjenne syndene våre. Han krever ikke mer, og vi kan ikke gjøre mindre.

La oss holde dette løftet fram for ham i Jesu navn. Han vil fri oss fra helvetes avgrunn, som gaper mot oss. Han vil gi oss liv og lys.

Hvorfor skulle vi da fortvile? Herren skuffer ingen sjel. Han mener det han sier. De skyldige kan bli frikjent. De som har fortjent forbannelse, kan få forlatelse. Herre, vi bekjenner vår synd og ber deg inderlig om tilgivelse!

26. januar

«For det finnes ikke trolldom i Jakob, ikke spådomskunster i Israel» (4 Mos 23,23).

Disse ordene burde rykke opp med rot all overtroisk frykt! Og selv om det var noe sant i hekseri og varsler, kunne det ikke skade Herrens folk. Dem Gud velsigner, kan ikke djevelen forbanne.

Ugudelige mennesker kan nok med listige renker prøve å styrte Herrens Israel. Men med all sin underfundighet og klokskap er det likevel de selv som til slutt kommer til kort. Kruttet deres er fuktig, og eggen på sverdet deres er sløvet. De slår seg sammen, men fordi Herren ikke er med dem, blir det ingenting av rådslagningen deres.

Vi kan holde oss i ro og la dem spinne nettene sine, for vi skal ikke bli fanget i garnet deres.

For selv om de påkaller Beelsebuls hjelp og bruker all hans slangelist, vil det ikke gagne dem noe. Trolldomskunstene deres virker ikke, og spådommene vil bedra dem. Hvor godt er ikke dette! Det styrker hjertet.

Guds Jakob kjempet med Gud, men ingen skal kjempe mot oss og få overhånd. Guds Israel hadde makt med Gud og vant (jf. 1 Mos 32,28), men ingen skal ha makt til å overvinne oss.

Vi trenger ikke en gang frykte djevelen selv eller noen av de skjulte fiendene som er fulle av svik og legger listige planer. De kan ikke skade dem som stoler fast på den levende Gud. Vi trosser djevelen og alle hans legioner.

27. januar

> «Der skal dere minnes deres ferd og alle de gjerningene som dere har gjort dere urene med, og dere skal vemmes ved dere selv for alle de onde gjerningene som dere har gjort» (Esek 20,43).

Når Herren har tatt oss til nåde, og vi får glede oss i hans velbehag med fred og hvile i sjelen, da først ser vi synden i sitt rette lys – som overtredelse av vår nådige Fars bud. Først da kan vi også hate og avsky synden.

Herren setter så høy pris på vår anger at den er for ham som den mest dyrebare diamant. Den har også den mest helliggjørende virkning på Guds folk.

Herren, som så gjerne tar imot den angrende synder, er også den som selv skaper angeren. Og det gjør han ikke bare ved «den bitre kalken», men også ved de «honningkakene» han gir sitt folk å spise.

Det beste middelet til å smelte det steinharde hjertet er en levende visshet om at syndene er tilgitt fordi Kristus frivillig ga seg i døden.

Kjenner vi at hjertene våre er harde? La oss da fordype oss i tanken på paktens kjærlighet. Det vil få oss til å vemmes ved synden, ja, til og med ved oss selv, fordi vi har syndet mot en så uendelig stor kjærlighet.

Å, om vi fikk erfare hvordan den hellige sorgen smelter hjertet! For en lettelse det ville være å få gråte en strøm av tårer! Herre, slå på klippen, eller tal til klippen, og få vannet til å strømme!

28. januar

«Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne» (Åp 21,4).

Ja, dit skal vi nå fram, hvis vi er troende. Sorgene skal ta slutt, og tårene skal tørkes bort. Her er tårenes verden, men denne jorden skal vike bort. Det skal bli en ny himmel og en ny jord, forteller det første verset i dette kapitlet. Derfor blir det ikke lenger noe å gråte over, verken syndefallet eller de sørgelige følgene av det.

Les det andre verset, og legg merke til hvordan det taler om bruden og hennes brudgom. Lammets bryllup er en glede uten bunn, en fest som ikke gir noen grunn til tårer. Det tredje verset forteller oss at Gud selv skal bo hos menneskene. Og hos ham er det «livsalighet ved [hans] høyre hånd i evighet» (Sal 16,11), så tårene kan ikke lenger renne.

Hvordan blir det for oss når det ikke lenger er sorg eller skrik eller pine? Det blir herligere enn vi her kan forestille oss. Å, dere øyne som er røde av gråt, stans tåreflommen! For om en liten stund skal det ikke være tårer mer.

Ingen kan tørke bort tårer slik som kjærlighetens Gud når han tar seg av det. «Om kvelden kommer gråt som gjest, om morgenen er det frydesang» (Sal 30,6). Kom, Herre, og dryg ikke! For nå må både menn og kvinner gråte.

29. januar

> «Vær nøye med å lyde alle disse bud som jeg gir deg, for at det må gå deg vel og dine barn etter deg til evig tid, når du gjør det som er godt og rett i Herrens, din Guds øyne» (5 Mos 12,28).

Selv om vi ikke blir frelst ved gjerninger, er det likevel gitt særskilte løfter om velsignelse til alle Herrens tjenere som vandrer i lydighet mot Gud. Vår Herre Jesus tok bort forbannelsen da han ble en forbannelse for oss (Gal 3,13). Men ingen av de velsignelsene som er uttalt, er opphevet.

Vi må høre og gi akt på Herrens vilje slik den er åpenbart i hans ord – ikke bare på enkelte deler av den, men på «alle disse bud». Vi må ikke plukke ut bare det ene og det andre og rive det løs fra sammenhengen.

Med den dypeste ærefrykt skal vi gi akt på alt Gud har befalt. Dette er veien til velsignelse både for faren og for barna hans.

Herrens velsignelse hviler over hans utvalgte i tredje og fjerde ledd. Vandrer de oppriktig for ham, vil han sørge for at folk ser og forstår at de er en ætt som Herren har velsignet.

Ingen velsignelse kommer til oss eller våre ved uærlighet og falskhet. Et verdslig og vanhellig liv kan ikke gi noe godt, verken til oss selv eller til våre. Det vil gå oss godt når vår vandel for Gud er god. Bringer ikke ærlighet oss lykke, gjør skurkestreker det heller ikke. Det som behager Herren, vil også være til gagn for oss.

30. januar

«Se, jeg er med deg og vil bevare deg hvor du går» (1 Mos 28,15).

Trenger vi hjelp og vern også når vi er på reise? Her har vi det beste av alt: Guds følge og vern. Begge deler trenger vi på ethvert sted, og vi skal få dem overalt hvis vi følger Herrens kall og ikke går våre egne veier.

Hvorfor skulle vi grue oss for å reise til et annet land, når det er Herren som har bestemt det slik for oss?

Den troende er likevel en gjest og fremmed i hvilket land han enn bor. Men samtidig er Herren overalt hans «bolig», slik han har vært for sine hellige til alle tider (jf. Sal 90,1).

Vi kan miste vernet fra en jordisk fyrste, men når Gud sier: «Jeg vil bevare deg», er det ingen fare. Et slikt løfte er et herlig reisepass for den reisende og en himmelsk eskorte for utvandreren.

Hittil hadde ikke Jakob vært borte fra farshjemmet. Han hadde vært mors gutt, ikke en eventyrer som broren. Nå måtte han dra til et fremmed land, og Gud var med ham. Han hadde lite bagasje og ingen følgesvenn.

Likevel har aldri noen prins hatt en edlere livvakt på reisen sin. Selv da han lå ute på den åpne marken og sov, holdt englene vakt, og Gud talte til ham.

Byr Herren oss å gå, la oss da si med Herren Jesus: «Stå opp, la oss gå herfra!» (Joh 14,31).

31. januar

«Min Gud vil høre meg» (Mika 7,7).

Venner kan være troløse, men Herren vil aldri vende seg bort fra den sjelen som har fått nåde. Tvert imot, han vil høre alt den troende ber

om. Profeten sier: «Vokt din munns dører for henne som ligger ved din barm», og: «En manns husfolk er hans fiender» (Mika 7,5–6).

Dette er en sørgelig tilstand. Men selv under slike forhold er den beste av alle venner trofast, og til ham kan vi betro oss i vår sorg.

Det klokeste vi kan gjøre, er å se til Herren og ikke ta oppgjør med menneskene. Blir våre inderlige bønner oversett av slektningene våre, så la oss vente på vår frelses Gud. Han vil høre oss – og han vil høre oss desto mer fordi andre er ukjærlige mot oss. Snart skal vi få grunn til å rope ut: «Gled dere ikke over meg, mine fiender!» (Mika 7,8).

Fordi Gud er den levende Gud, makter han å høre oss. Fordi han er en kjærlig Gud, vil han høre oss. Og fordi han er vår paktsgud, har han forpliktet seg til å høre oss.

Kan hver og en av oss med sannhet si «min Gud», kan vi også med full visshet legge til: «Min Gud vil høre meg.»

Kom da, du blødende hjerte, og la sorgene dine tale sitt eget inntrengende språk til Herren din Gud! I stillhet vil jeg bøye kne og i dypet av sjelen hviske: «Min Gud vil høre meg.»

Februar

1. februar

«Men for dere som frykter mitt navn, skal rettferdighetens sol gå opp med legedom under sine vinger» (Mal 4,2).

Dette løftet ble oppfylt første gang da Jesus ble født, men det skal oppfylles enda rikere når han kommer igjen. Og de nådefulle ordene gjelder også oss i det daglige strevet.

Er det mørkt i sjelen din, kjære leser? Blir nattens skygger stadig svartere? La oss likevel ikke fortvile: Solen skal snart gå opp for deg. Når natten er på det mørkeste, er det ikke lenge før det gryr av dag.

Solen som det tales om her, er ingen vanlig sol. Det er *solen*, rettferdighetens sol, og hver stråle fra den er hellighet.

Han som kommer for å trøste oss, kommer i rettferdighet så vel som i nåde. Han kommer ikke for å oppheve loven, men for å frelse oss. Jesus viser oss både Guds kjærlighet og Guds hellighet, og frelsen vår står fast fordi den hviler på rettferdighet.

Det ene vi må spørre om, er dette: «Frykter vi Herrens navn? Har vi ærefrykt for Gud, og vandrer vi på hans veier?» Da blir natten vår kort. Og når morgenen kommer, er sykdom og sorg i sjelen borte for alltid. Da kommer lys og varme, glede og klart syn, og all smerte blir leget.

Har Jesus, rettferdighetens sol, gått opp for oss? La oss da bli i ham. Har han skjult sitt åsyn for oss? La oss vente på soloppgangen. Han skal lyse for oss igjen, så sikkert som solen står på himmelen.

2. februar

> «Og dere skal gå ut og springe som kalver når de slipper ut fra fjøset» (Mal 4,2).

Ja, når solen skinner, kommer de syke ut av kamrene sine for å puste inn den friske luften. Og når solen bringer vår og sommer, forlater buskapen fjøset og søker opp til de frodige beitene i fjellet.

Slik er det også med oss. Når vi lever i inderlig samfunn med Herren, går vi ut av motløshetens mørke bås og ut på de grønne engene, i hellig tillit. Vi stiger opp på gledens fjell og beiter på de herlige markene som ligger nærmere himmelen enn den føden det naturlige mennesket lever av.

Å «gå ut» og å «springe» – det er et dobbelt løfte. Å, min sjel, gjør alt du kan for å få glede av begge disse velsignelsene!

Hvorfor skal du være som en innestengt fange? Stå opp og gå ut i frihet! Jesus sa jo at sauene hans skal gå inn og gå ut og finne føde (Joh 10,9) – på den uendelige kjærlighetens enger.

Hvorfor skal du alltid være et spedbarn i nåden? Voks! Unge kalver vokser fort når de blir godt fôret, og du får det beste stell av din Frelser. Voks da i nåde og i kjennskap til din Herre og Frelser (2 Pet 3,18). La deg ikke hemme eller forkrøple i veksten.

Rettferdighetens sol har gått opp for deg. Ta imot strålene hans, slik knoppene tar imot sollyset. Åpne hjertet ditt, la sjelen din folde seg ut, og voks i alle måter opp til ham som er hodet (Ef 4,15).

3. februar

> «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?» (Rom 8,32).

Dette er kanskje ikke et løfte i formen, men det er et løfte i innholdet. Ja, det er mye mer enn ett: Det er en hel kjede av løfter som funkler som rubiner, smaragder og diamanter i gullinnfatning. Her står et spørsmål, og svaret på det er nok til å ta all engstelse bort fra hjertet vårt.

Spørsmålet er dette: Hva kan Herren vel nekte oss etter at han har gitt oss Jesus? Om vi trengte alt i himmelen og på jorden, ville han

gi oss det. For hadde han satt en grense noe sted, ville han ha holdt tilbake sin egen Sønn.

Hva trenger jeg i dag? Jeg trenger bare å be om det. Jeg må nok be med iver, men ikke som om jeg måtte trenge meg på og presse en motvillig gave ut av Herrens hånd. For han gir villig.

Av egen fri vilje ga han oss sin Sønn. Ingen ville noen gang ha funnet på å foreslå ham en slik gave, og ingen ville ha våget å be om den – det ville vært altfor dristig.

Herren ga frivillig sin enbårne Sønn. Kan du da ikke tro, min sjel, at din himmelske Far vil gi deg hva det enn skulle være – ja, alle ting?

Hvis det var makt som skulle til, ville den fattige bønnen din ikke formå noe hos Den Allmektige. Men hans kjærlighet bryter fram av seg selv, som en kilde, og strømmer over, så den dekker alt du trenger.

4. februar

«Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere» (Joh 14,18).

Han forlot oss, og likevel er vi ikke farløse. Han som er vår trøst, er gått fra oss, men vi er ikke trøstesløse. Vår trøst er at han skal komme til oss, og den trøsten er nok til å holde oss oppe gjennom hans lange fravær.

Jesus er allerede på vei. Han sier: «Jeg kommer snart» (Åp 22,20), og «jeg kommer til dere». Ingen kan hindre at han kommer, eller utsette det så mye som et kvarter.

Han sier med ettertrykk: «til dere». Han kommer «til dere», og det skal helt sikkert skje. Han kommer på en særlig måte til sitt eget folk og for deres skyld. Det skal være deres trøst mens de sørger over at brudgommen ennå drøyer med å vise seg.

Når vi mister den gledesfylte følelsen av at han er nær, sørger vi. Men vi sørger ikke som de som ikke har håp (jf. 1 Tess 4,13). Herren skjuler sitt åsyn for oss en liten stund, men han skal snart vende sin vrede bort og vise oss hele sitt velbehag (jf. Jes 54,8).

I en viss forstand forlater han oss – men bare i en viss forstand. Når han trekker seg tilbake, etterlater han et pant på at han skal komme igjen.

Å, Herre, kom snart! Livet her på jorden er ikke noe liv når du er borte. Vi sukker etter å se ditt vennlige smil igjen.

Når kommer du til oss? Vi er sikre på at du vil vise deg for oss. Men kom fort, som en gasell eller en ung hjort (Høys 8,14). Drøy ikke, vår Herre og Gud!

5. februar

«Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi» (2 Mos 12,13).

At *jeg* ser Jesu dyrebare blod, gir hjertet mitt trøst. Men at *Herren* ser det, gir meg evig trygghet. Selv når jeg ikke klarer å feste blikket på blodet, ser Herren det og går meg forbi.

Kanskje føler jeg meg ikke alltid så trygg som jeg burde fordi troens øye er tåket. Likevel er jeg like trygg, for Herrens øye er ikke tåket. Han har alltid blikket festet på blodet av det store sonofferet. Å, for en trøst!

Herren ser den dype, indre meningen og den uendelige fylden i alt som ligger i hans kjære Sønns død. Han ser det og minnes med tilfredshet at rettferdigheten har fått sitt, og at alle hans makeløse egenskaper er blitt herliggjort.

Han så skapelsen vokse fram og sa: «Det var overmåte godt» (1 Mos 1,31). Men hva må han da ikke si om sin elskede Sønns lydighet til døden (Fil 2,8)? Ingen kan beskrive hvor stor glede og tilfredshet Gud fant i Jesus da Sønnen bar seg selv fram for Gud som et lyteløst offer for verden (jf. Hebr 9,14).

Nå hviler vi i trygg visshet. Vi har Guds offer og Guds ord, og de gir oss en fullkommen trygghet. Han vil – ja, han *må* – la oss gå fri fordi han ikke sparte vår velsignede stedfortreder.

Rettferdigheten rekker kjærligheten hånden, og sammen gir de evig frelse til alle som har vasket sine kapper i Lammets blod (jf. Åp 7,14).

6. februar

«… så sant du hører på Herrens, din Guds røst: Velsignet være du i byen» (5 Mos 28,2–3).

Livet i en storby fører mange bekymringer med seg, og de som må traske omkring der dag etter dag, synes ofte det er trettende og oppslitende. Det er mye støy og larm og stor travelhet, og det er mange fristelser og tap og mye elendighet.

Men har vi Guds velsignelse over oss når vi går omkring i byens travelhet, tar den brodden av vanskelighetene vi møter der. Med en slik velsignelse finner vi glede i pliktene og styrke til å møte alle kravene livet der stiller til oss.

Herrens velsignelse i byen gjør oss kanskje ikke store, men den hjelper oss til å være gode. Den gjør oss kanskje heller ikke rike, men den bevarer oss som hederlige mennesker. Enten vi er bærere, kontorister, bestyrere, forretningsfolk eller embetsmenn, gir byen oss rik anledning til å være til nytte.

Det er lett å fiske der store stimer går, og det er like lovende å arbeide for vår Mester midt i de store skarene.

Vi kunne nok ønske oss det stillere livet på landet. Men kaller Herren oss til å bo i byen, bør vi heller ønske oss byen, for der er det et rikere felt for arbeidet og kreftene våre.

La oss i dag vente oss gode ting på grunn av dette løftet. Og la oss ha et åpent øre for Herrens røst og en villig hånd til å gjøre det han befaler.

Lydighet fører velsignelse med seg. «Den som holder dem, har stor lønn» (Sal 19,12).

7. februar

> «Vender du om til Den Allmektige, da skal din lykke bli bygd opp igjen» (Job 22,23).

Her uttalte Elifas en stor sannhet, en sannhet som sammenfatter mange av Skriftens inspirerte ord.

Kjære leser, har synden brutt deg ned? Er du som en ruin? Har Herrens hånd vært rakt ut mot deg, så du har mistet det du eide og er nedbrutt i ånden? Var det din egen dårskap som førte all denne ødeleggelsen over deg?

Er det slik, så er det første du må gjøre, å vende om til Herren. Kom tilbake fra frafallet ditt med sann syndserkjennelse og oppriktig tro.

Det er din plikt, for du har gått bort fra ham du sa at du tjente. Det er visdom, for du kan ikke stride mot ham og samtidig vente lykke. Og det haster: Det du alt har møtt, er ingenting mot den tukten som kan ramme deg. Han er mektig til å ødelegge den som står ham imot.

Se hvilket løfte som kaller deg til å vende om! Din lykke «skal bli bygd opp igjen». Ingen andre enn Den Allmektige kan reise de falne

søylene og sette de vaklende murene i stand igjen. Men han kan det, og han vil gjøre det hvis du vender om til ham.

Drøy ikke! Fortsetter du på din opprørske vei, blir den nedbrutte sjelen din enda mer elendig. Men bekjenner du synden åpent, blir hjertet ditt lettere, og en ydmyk tro vil gi deg trøst. Gjør dette, så skal alt bli vel med din sjel.

8. februar

«Jeg … holder deg oppe med min rettferds høyre hånd» (Jes 41,10).

Det er sunt å frykte for å falle. Selvsikkerhet er ikke noe tegn på visdom.

Det kommer tider da vi kjenner at vi må gå under hvis ikke en særlig kraft holder oss oppe. Her har vi den kraften. Guds høyre hånd er en sterk støtte å lene seg til.

Legg merke til at det ikke bare står hans hånd – og den holder jo himmel og jord på plass – men hans *høyre* hånd. Det er hans makt forent med hans visdom, hans makt der den virker sterkest. «Jeg holder deg oppe med min rettferds høyre hånd.» Den hånden han bruker til å hevde sin hellighet og utøve sin kongelige myndighet, skal rekkes ut for å holde oppe dem som setter sin lit til ham.

Fryktelig er faren vår, men mektig er vernet. Den sjelen Gud holder oppe, kan djevelen ikke styrte.

Svake er føttene våre, men mektig er Guds høyre hånd. Veien er nok ulendt, men Den Allmektige holder oss oppe. Vi kan gå frimodig framover. Vi skal ikke falle.

La oss alltid støtte oss til ham som alle ting hviler på. Gud vil ikke holde hjelpen sin tilbake. Han vil være tro mot sine løfter, og han vil være tro mot sin Sønn – og derfor også mot oss.

Hvor lykkelige vi burde være! Og er vi ikke det også?

9. februar

«Og denne tredjedelen vil jeg la gå gjennom ilden og rense den, som en renser sølv, og prøve den, som en prøver gull. De skal påkalle mitt navn, og jeg vil bønnhøre dem. Jeg vil si: De er mitt folk! – og de skal si: Herren er min Gud!» (Sak 13,9).

Først gjør nåden oss om til edelt metall. Deretter må metallet prøves i ild og ovn, slik at det viser seg om det er ekte.

Gruer vi oss for det? Vil vi heller regnes som verdiløse, så vi kan få ligge i ro som gråstein i fjellet? Da ville vi velge den dårlige delen, slik Esau gjorde da han tok linseretten og ga slipp på førstefødselsretten.

Nei, Herre! Vi vil heller med glede bli kastet i den glødende ovnen enn bli stengt ute fra ditt åsyns lys.

Ilden bare renser; den ødelegger ikke. Vi blir bare ført *gjennom* ilden – vi blir ikke liggende i den. Herren regner sitt folk for sølv, og derfor renser han slagget bort fra dem.

Er vi kloke, ønsker vi renselsen velkommen i stedet for å vike unna den. Vi ber heller om å bli renset for slagget enn om å bli spart for smeltediglen.

Herre, du prøver oss sannelig! Vi holder på å smelte i den sterke flammen. Likevel er dette din vei, og din vei er alltid den beste. Hold oss oppe under prøvelsene, og rens oss helt, så skal vi være dine i all evighet.

10. februar

> «For du skal være hans vitne for alle mennesker om det du har sett og hørt» (Apg 22,15).

Paulus ble utvalgt til å se Herren og høre ham tale til seg fra himmelen. Denne guddommelige utvelgelsen var et stort privilegium.

Men det var ikke Guds mening at han skulle beholde det for seg selv. Nei, det skulle ha betydning også for andre – ja, for alle mennesker. Det er Paulus Europa kan takke for at det i dag kjenner evangeliets sannheter.

Vi har plikt til å vitne etter evne om det Herren har åpenbart for oss. Det er farlig å skjule den sannheten han har gitt oss.

Først av alt må vi se og høre, ellers har vi ingenting å fortelle. Men når vi har gjort det, må vi være ivrige etter å vitne. Vi må gjøre det personlig: «*Du* skal være.» Og vi må gjøre det for Kristus: «Du skal være *hans* vitne.»

Å følge dette budet må bli viktigere for oss enn alt annet. Alle andre interesser må settes til side for dette store målet: å være et vitne for Kristus.

Vitnesbyrdet vårt skal ikke bare gjelde noen få utvalgte som gjerne hører på oss, men «alle mennesker» – alle vi kan nå, unge og gamle, rike og fattige, gode og onde.

Vi må aldri være tause, som om vi var besatt av en stum ånd (Mark 9,17). For teksten vår i dag er både et bud og et løfte: «Du skal være hans vitne.» «Dere er mine vitner, sier Herren» (Jes 43,10).

Herre, oppfyll dette ordet også på meg!

11. februar

> «Jeg vil utgyte min Ånd over din ætt og min velsignelse over din etterslekt» (Jes 44,3).

Barna våre har ikke Guds Ånd av naturen; det ser vi tydelig nok. Vi oppdager mye hos dem som får oss til å frykte for framtiden deres, og det driver oss til inntrengende bønn for dem.

Når en sønn er blitt særlig vrang, roper vi med Abraham: «Måtte bare Ismael få leve for ditt åsyn!» (1 Mos 17,18). Vi vil heller se døtrene våre bli lik Hanna enn bli keiserinner.

Dette verset burde gi oss stor oppmuntring. Det følger etter de vakre ordene: «Frykt ikke, min tjener Jakob» (Jes 44,2), og det bør jage all frykt på flukt.

Herren vil utgyte sin Ånd – han vil gi den rikelig. Han vil la den virke med kraft, så den blir en varig, ja, en evig velsignelse. Når Ånden blir utgytt, skal også barna våre bli med. «Én skal si: Jeg hører Herren til! En annen skal kalle seg ved Jakobs navn» (Jes 44,5).

Herren vil minnes dette løftet.

Burde vi ikke til faste tider be særskilt for etterkommerne våre? Vi kan ikke gi dem nye hjerter, men Den Hellige Ånd kan det, og han lar seg gjerne be. Den store Far gleder seg over å høre foreldre be for barna sine.

Er det noen av våre kjære som ennå er utenfor arken? La oss ikke hvile før de er ført inn sammen med oss – ved Herrens egen hånd.

12. februar

> «For hele det landet som du ser, til deg vil jeg gi det, og til din ætt for alle tider» (1 Mos 13,15).

Her er en særlig velsignelse ved en minneverdig anledning. Abram hadde nettopp bilagt en familiestrid. Han hadde sagt: «Jeg ber deg, la det ikke være trette mellom meg og deg, og mellom gjeterne mine og gjeterne dine! Vi er jo brødre» (1 Mos 13,8). Og like etterpå fikk han den velsignelsen som hører dem til som stifter fred (jf. Matt 5,9).

Fredens Herre og giver gleder seg over å åpenbare sin nåde for dem som søker fred og jager etter den (Sal 34,15). Ønsker vi et mer inderlig samfunn med Gud, må vi elske fredens veier av hele vårt hjerte.

Abram hadde handlet svært uegennyttig mot slektningen sin og latt ham velge beitemarkene først.

Hvis vi fornekter oss selv for fredens skyld, vil Herren mer enn erstatte det for oss. Patriarken kan gjøre krav på hele landet, så langt han kan se, og vi kan gjøre det samme i troen. Abram måtte vente på å få landet i eie, men Herren hadde testamentert det til ham og etterkommerne hans.

Nådepakten gir oss velsignelser uten grense. Alt hører oss til, både det som nå er, og det som skal komme. Alt er vårt, men vi hører Kristus til, og Kristus hører Gud til (1 Kor 3,22–23).

13. februar

«… velsignet være du på marken!» (5 Mos 28,3).

Slik ble Isak velsignet da han gikk ute på marken for å ha en stille stund (1 Mos 24,63). Hvor ofte har ikke Herren velsignet oss også når vi var alene! Hekkene og trærne kan vitne om gleden vår. Vi ønsker oss slike velsignede stunder igjen.

Slik ble også Boas velsignet da han høstet inn kornet sitt og arbeidsfolkene hilste ham med gode ønsker (Rut 2,4). Måtte Herren la det lykkes for alle som går bak plogen! Hver bonde kan minne Gud om dette løftet, så sant han hører på Herrens røst.

Vi går ut på marken for å arbeide, slik vår far Adam gjorde i sin tid. Forbannelsen kom over jorden ved den første Adams synd. Men det er en stor trøst å vite at jorden er blitt velsignet ved den andre Adam.

Vi går ut på marken for å trekke frisk luft. Og vi gleder oss over vissheten om at Herren vil velsigne turen vår og gi oss god helse, som vi ønsker å bruke til hans navns ære.

Vi går ut på marken for å studere naturen. Og alt vi lærer om den synlige skapningen, kan Guds velsignelse hellige til den største nytte.

Til sist må vi også noen ganger gå ut på marken for å begrave våre døde. Ja, en dag skal andre bære oss selv ut på Guds åker. Men vi har hans velsignelse, enten vi gråter ved graven eller sover i den.

14. februar

«Den som setter sin lit til Herren, omgir han med miskunn» (Sal 32,10).

Å, for en herlig lønn for dem som stoler på Herren! Måtte jeg få den i all sin fylde!

Selv den som har den sterkeste tillit av alle, føler at han er en synder. Men se – nettopp derfor er han omgitt av miskunn. Han vet med seg selv at han ikke har noen fortjeneste. Og derfor får han miskunn i så rikt monn at den omslutter ham helt.

Herre, gi meg denne miskunnen, mens jeg ved din nåde stoler på deg!

Se, min sjel, hvilken livvakt du har! Slik en fyrste er omgitt av soldater, er du omgitt av miskunn. Foran deg og bak deg, ja, på alle kanter, står disse væpnede vaktene.

Vi bor midt i miskunnen, for vi er i Kristus Jesus.

Å, min sjel, for en luft du lever i! Slik luften omgir deg, omgir Guds miskunn deg. Den ugudelige har mange plager, men du har så mye miskunn at plagene dine ikke engang er verdt å nevne.

David sier: «Gled dere i Herren! Dere rettferdige, fryd dere! Og juble, alle oppriktige av hjertet!» (Sal 32,11). Jeg vil lyde den oppfordringen: Hjertet mitt skal juble i Gud, og jeg vil fortelle om gleden min. Slik du, Herre, har omgitt meg med miskunn, vil også jeg omgi ditt alter med lovsang og takk!

15. februar

«Herren kommer oss i hu og velsigner oss» (Sal 115,12).

«Herren kom oss i hu; han skal velsigne.»[1]

Jeg kan sette navnet mitt under den første setningen. Kan du også det? Ja, Herren kom oss i hu. Han sørget for oss, trøstet oss, fridde oss ut og ledet oss.

Når han styrer alt ved sitt forsyn, har han kommet oss i hu og ikke oversett selv de minste ting. Sinnet hans har vært fylt av tanken på oss – det er den andre betydningen av ordene «komme i hu».

[1] NB: «Herren kommer oss i hu og velsigner oss». Betraktningen bygger på den eldre ordlyden, der første ledd ser tilbake og andre ledd ser framover.

Slik har det vært hele tiden, uten det minste avbrudd. Likevel er det visse tider da vi tydeligere har sett hvordan han kom oss i hu. Dem vil vi minnes i dag med overstrømmende takk. Ja, sannelig: «Herren kom oss i hu.»

Den neste setningen følger logisk av den første. Siden Gud ikke forandrer seg, vil han komme oss i hu i framtiden slik han har gjort hittil. Og at han kommer oss i hu, betyr det samme som at han velsigner oss.

Dette slutter vi ikke bare ut fra hvordan han har handlet med oss før. Nei, vi har også Den Hellige Ånds inspirerte ord for det: «*Han skal velsigne*.»

Dette betyr store og uutgrunnelige ting. Nettopp det at løftet ikke setter noen grense, viser hvor uendelig langt det rekker. Han vil velsigne på sin egen guddommelige måte, og det i all evighet. «Min sjel, lov Herren!» (Sal 103,1).

16. februar

> «Jeg vil ikke fullbyrde min brennende vrede, jeg vil ikke igjen ødelegge Efra'im. For jeg er Gud og ikke et menneske» (Hos 11,9).

Slik viser Herren sin nåde ved å holde straffedommene sine tilbake.

Kanskje har du som leser dette, nettopp nå pådratt deg Guds mishag, og dommen hviler tungt over deg. La da denne teksten holde deg fra å synke ned i fortvilelse. Herren kaller deg til å vende om og bekjenne syndene dine.

Hadde han bare vært et menneske, ville han for lenge siden ha forkastet deg. Og om han nå skulle behandle deg slik mennesker gjør, ville det bare være et ord og et slag – og så var det ute med deg.

Men slik er det ikke med ham. For «som himmelen er høyere enn jorden», slik er hans veier høyere enn våre veier (jf. Jes 55,9).

Du har rett når du sier at Herren er vred. Men han gjemmer ikke på vrede for evig (Sal 103,9). Hvis du vender om fra synden din og tar din tilflukt til Jesus, vil Gud vende om fra sin vrede.

Nettopp fordi Gud er Gud og ikke et menneske, er det ennå tilgivelse for deg – selv om du har sunket til halsen i overtredelser.

Du har med Gud å gjøre, og ikke med et hardt menneske, ja, ikke engang med et menneske som bare er rettferdig. Ikke noe menneske kunne ha hatt tålmodighet med deg. Du ville ha trettet ut til og med en engel, slik du har trettet ut din sørgende far.

Men Gud er langmodig. Kom og prøv ham nå med én gang! Bekjenn, tro og vend om fra dine onde veier, så skal du bli frelst.

17. februar

«Men vær frimodige og la ikke hendene synke! Dere skal få lønn for den gjerning dere gjør» (2 Krøn 15,7).

Gud hadde gjort store ting for kong Asa og for Juda, og likevel var det et vaklende folk. Føttene deres vek ofte av fra Herrens veier, og hjertene deres var ustadige.

Derfor måtte Herren advare dem: Han ville være med dem så lenge de holdt seg til ham, men forlot de ham, ville han overlate dem til seg selv.

De ble også minnet om hvor ille det gikk med søsterriket da folket der gjorde opprør mot Herren, og hvor nådig han var mot dem da de vendte om til ham. Herren ville gjøre dem faste på sine veier og få dem til å tjene ham i rettferdighet.

Gud fortjener å bli tjent med all den iver vi har.

Er det verdt noe å tjene Gud, så er det verdt alt. Vi skal finne vår beste lønn i selve arbeidet for Herren hvis vi gjør det med den ytterste flid og troskap. Vårt arbeid er ikke forgjeves i Herren (1 Kor 15,58); det vet vi.

Halvhjertet arbeid gir derimot ingen lønn. Men legger vi hele sjelen i arbeidet, skal det lykkes, til vår glede.

Denne teksten kom en gang til forfatteren av disse betraktningene i en stormfull time. Den ga ham mot til å sette full damp på, i den faste vissheten om at han skulle nå havn med god last om bord.

18. februar

«Herren vil oppfylle de gudfryktiges lengsel, han hører deres rop og frelser dem» (Sal 145,19).

Det er Guds egen Ånd som har virket denne lengselen i sjelen vår, og derfor vil han oppfylle den. Det er hans eget liv i oss som presser fram dette ropet, og derfor vil han høre det.

De som frykter ham, står under den helligste påvirkning, og derfor lengter de etter å ære Gud og glede seg i ham for evig. Som Daniel er de fylt av gode ønsker, og Herren vil hjelpe dem så ønskene blir oppfylt.

Hellige ønsker er liv i sin første spire, og den himmelske bonden vil stelle dem til de står med fullmodent korn i akset (jf. Mark 4,28).

De gudfryktige ønsker å være hellige og nyttige og til velsignelse for andre, og slik ære sin Herre. De ønsker hjelp i nøden, styrke til å bære byrdene sine, veiledning i vanskeligheter og trøst i trengslene.

Noen ganger kan ønsket være så sterkt og nøden så stor at de skriker ut i angst og smerte, som små barn. Og Herren kommer dem til hjelp der de står i trengsel, og legger alt til rette for dem etter sitt ord: «Han … frelser dem.»

Ja, frykter vi Gud, har vi ikke noe annet å frykte. Roper vi til Herren, er frelsen vår sikker.

Måtte du som leser dette, legge denne teksten på tungen og ha den i munnen hele dagen. Da skal den bli for deg som honning og honningkake.

19. februar

«Har jeg plaget deg, så vil jeg ikke plage deg mer!» (Nah 1,12).

Prøvelsene våre har en grense. Det er Gud som sender dem, og det er også han som tar dem bort.

Kanskje sukker du og sier: «Når skal dette ta slutt?» La oss da for det første huske at alle trengslene våre tar slutt, helt og sikkert, når dette livet er over. Derfor bør vi vente rolig og holde ut med tålmodighet til Herren kommer (jf. Jak 5,7).

La oss for det andre huske at vår himmelske Far tar riset bort når det har gjort sin gjerning. Når han har fått renset ut dårskapen, holder slagene opp. Og er trengslene sendt for å prøve oss, så vi gjennom dem skal ære Gud, tar de slutt når vi har vitnet til hans navns pris.

Vi ville heller ikke ønske at prøvelsene ble tatt bort før de hadde nådd sin hensikt: å rense ut det dårlige og få oss til å ære Gud.

Kanskje blir det «blikkstille» allerede i dag (Matt 8,26). Hvem vet om ikke dette rasende bølgehavet snart blir til en speilblank sjø som fuglene seiler over på lette vinger?

Etter lang trengsel blir treskeslegla hengt opp på knaggen, og hveten hviler på kornloftet.

Om ikke lenge er vi kanskje like glade som vi nå er sorgfulle. Det er ikke vanskelig for Herren å gjøre natt til dag. Han som sender sorgene, kan like lett spre dem.

La oss bare være ved godt mot. Bedre tider er i vente. La oss i håpet synge halleluja!

20. februar

«Herren skal lede deg hele tiden» (Jes 58,11).

Hva er det med deg? Har du tatt feil av veien? Har du gått deg vill i en mørk skog og finner ikke stien igjen?

Stå stille og se Guds frelse (jf. 2 Mos 14,13). Han kjenner veien, og han vil føre deg inn på den, bare du roper til ham om det.

Hver dag har sine egne vanskeligheter. Hvor herlig er det da ikke å vite at Herren vil lede oss hele tiden!

Går vi våre egne veier eller rådfører oss med kjøtt og blod, forkaster vi Herrens ledelse. Men gir vi avkall på vår egen vilje og lar ham råde, vil han lede oss for hvert skritt vi tar – hver time på dagen, hver dag i året og hvert år i hele livet.

Vil vi bare la oss lede, skal vi helt sikkert bli ledet. Overlater vi veien vår til Herren, vil han styre kursen slik at vi aldri skal ta skade.

Men legg godt merke til hvem løftet er gitt til. Les verset foran, så finner du at det står: «når du tar fram til den sultne det som du selv har lyst til» (Jes 58,10).

Vi må føle med andre i deres nød og ikke gi dem noen tørre skorper, men det vi selv gjerne ville hatt.

Viser vi øm omsorg for våre medmennesker når de er i nød, vil Herren ta seg av det vi trenger, og selv være vår leder som aldri svikter.

Jesus er ikke leder for de gjerrige eller for dem som undertrykker de fattige, men for de kjærlige og milde. Det er nettopp de pilegrimene som aldri skal gå seg vill.

21. februar

«Han velsigner dem som frykter Herren, de små med de store» (Sal 115,13).

Dette er et oppmuntrende ord til alle som har en beskjeden stilling og er av ringe herkomst. Herren vil ta seg særlig av dem som har små inntekter, små evner og liten innflytelse og anseelse.

Gud har omsorg for de små tingene i skaperverket, ja, til og med for fuglene under himmelen. Ingenting er smått for Gud. Selv de mest ubetydelige ting kan han bruke til å fremme sine planer.

La bare den ringeste blant menneskene søke Guds velsignelse over den plassen han har, så skal han finne lykke i den.

Blant dem som frykter Herren, finnes det både små og store. Noen er barn, andre er kjemper, men alle blir de velsignet.

Den lille troen er en velsignet tro, og det skjelvende håpet er et velsignet håp. Hver av Åndens frukter bærer en velsignelse i seg, selv om den bare er i sin første spire.

Herren Jesus har kjøpt både de små og de store med det samme blodet, og han har lovet å bevare lammene like vel som de voksne sauene.

Ingen mor overser barnet sitt fordi det er lite. Nei, tvert imot: Jo mindre det er, desto ømmere steller hun det.

Hvis Herren skulle sette opp noen rangordning, ville det ikke bli «de store med de små», men «de små med de store».

22. februar

«Så sa David: Herren, som har fridd meg av løvens og bjørnens vold, han skal også fri meg av denne filisterens vold» (1 Sam 17,37).

Ser vi bare på formen, er ikke disse ordene et løfte, men i meningen er de det. Det David her sa, stadfestet Herren ved å la det gå i oppfyllelse. Fordi Gud hadde hjulpet ham før når han var i nød, sluttet David at han også skulle bli fridd ut av de nye farene han gikk i møte.

I Jesus Kristus har alle Guds løfter fått sitt ja og sitt amen, Gud til ære (2 Kor 1,20). Derfor vil Herren handle like trofast mot sitt troende folk heretter som hittil.

Kom, la oss sette oss ned og minnes Guds godhet mot oss i tiden som er gått. Vi kunne ikke håpe å bli fridd ut av vanskelighetene ved egen kraft, men Herren frelste oss.

Vil han ikke gjøre det igjen når vi er i nød? Jo, visselig! Slik David løp mot fienden, vil også vi gjøre.

Herren har vært med oss, han er med oss, og han har sagt: «Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg» (Hebr 13,5).

Hvorfor skjelver vi da? Var fortiden bare en drøm? Tenk på den døde bjørnen og løven! Hvem er så denne filisteren?

Riktignok er han ikke helt det samme som disse dyrene; han er verken bjørn eller løve. Men Gud er den samme, og det gjelder hans ære like mye i det ene tilfellet som i det andre.

Han frelste oss ikke fra skogens dyr for å la en kjempe drepe oss. La oss derfor være ved godt mot.

23. februar

> «Dersom dere blir i meg, og mine ord blir i dere, da be om hva dere vil, og dere skal få det» (Joh 15,7).

Vi må nødvendigvis være i Kristus for å kunne leve for ham. Og vi må bli i ham for å kunne gjøre krav på de herlige løftene. Å bli i Kristus vil si at vi aldri lar noen annen kjærlighet eller noe annet mål fortrenge ham fra hjertet vårt, men alltid har et levende, inderlig, bevisst og villig samfunn med ham.

Greinen er ikke bare forent med stammen; den får hele tiden liv og næring fra den.

Alle sanne troende er i en viss forstand i Kristus. Men å «bli i ham» har også en høyere betydning, og den må vi kjenne hvis vi skal få ubegrenset makt ved nådens trone.

«Be om hva dere vil» – det gjelder en Enok som vandret med Gud (1 Mos 5,24), en Johannes som lå ved Frelserens bryst (Joh 13,23), og alle som lever i et stadig, inderlig samfunn med Kristus.

Hjertet må bli i kjærligheten, sinnet må være rotfestet i troen, og håpet må være bygd på Ordet. Hele mennesket må være forent med Herren.

Ellers ville det være farlig å la oss tro at vi har ubetinget makt hos Gud i bønn. En ubegrenset fullmakt – en blankosjekk – kan bare gis til den som har dette som hele sitt liv: «Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg» (Gal 2,20).

Å, hvilken makt du mister, du som bryter samfunnet med Herren! Vil du ha makt hos Gud i bønnene dine, må Herren selv bo i deg, og du i ham.

24. februar

> «Dersom dere blir i meg, og mine ord blir i dere, da be om hva dere vil, og dere skal få det» (Joh 15,7).

Legg godt merke til at vi må høre Jesus tale hvis vi venter at han skal høre oss når vi taler. Har vi ikke øre for Kristus, har han ikke øre for oss. I samme grad som vi hører, blir vi hørt.

Dessuten må det vi har hørt, bli i oss. Det må leve i oss og feste seg i karakteren vår som en foredlende kraft.

Vi må ta imot de sannhetene Jesus lærte, følge de budene han ga, og lyde Åndens påminnelser i sjelen. Ellers har vi ingen makt ved nådestolen.

Å, for et dyp av uendelige velsignelser og privilegier som ville åpne seg for oss, om Herrens ord fikk full plass i sjelen vår og alltid ble der med sin livgivende kraft!

Vi får det vi ber om når viljen vår er så overgitt til Herren at vi følger hans bud. Slik fikk Elia himmelens nøkler i hånden, så han kunne lukke og åpne skyene. En slik mann er mer verdt enn tusen vanlige kristne.

Er det virkelig vårt inderlige ønske å være forbedere for menigheten og verden, og som Luther ha makt hos Gud, så vi får det vi vil?

Ja, da må vi bøye øret og høre hva den Elskede har å si oss, ta ordene hans til hjertet i alle ting og følge dem i ubetinget lydighet. Den som venter bønnhørelse, må «lytte flittig».

25. februar

«… dere skal kalles Herrens prester» (Jes 61,6).

Dette løftet ble først gitt til Israel, men i dypere forstand hører det Åndens ætt til, det vil si alle sanne troende.

Tar vi våre åndelige rettigheter i eie, kan vi leve et så godt og vakkert liv for Gud at menneskene ser at vi er innviet til hellig tjeneste for ham og hans sak. Da vil de også kalle oss «Herrens prester».

Vi må nok arbeide og drive forretningene våre som andre mennesker, men likevel kan vi helt og fullt være Guds tjenere. Vår høye oppgave skal være å bære fram det stadige offeret av bønn, lovsang, vitnesbyrd og selvhengivelse for den levende Gud, ved Jesus Kristus.

Er dette vårt store mål, så la oss overlate alt annet som drar oss bort, til dem som ikke har noe høyere kall i livet. «La de døde begrave sine døde» (Matt 8,22).

Det står skrevet: «Fremmede skal stå og gjete sauene for dere, og utlendinger skal være deres åkerdyrkere og vingårdsmenn» (Jes 61,5).

Andre kan vie seg til politikk, løse økonomiske problemer og drøfte kunst og de nyeste læremeningene. Men vi vil hengi oss til den tjenesten som sømmer seg for dem som, i likhet med Jesus, er kalt og utvalgt til et evig prestedømme.

La oss ta imot dette ærefulle løftet, som også rommer en opphøyd plikt. La oss kle oss i hellighetens prestedrakt og tjene Herren hele dagen.

26. februar

> «Den som taler sant, blir stående for alltid, men løgneren bare et øyeblikk» (Ordsp 12,19).

Sannheten tåler å vente til tiden får prøve den, og den består prøven.

Lider jeg nå fordi jeg har talt sant, får jeg være tilfreds med å vente i ro. Og møter jeg mye motstand fordi jeg tror Guds sannhet og våger å forkynne den, trenger jeg ikke frykte. For til sist skal sannheten seire.

Hvor ynkelig er derimot ikke løgnens seier! «Løgneren bare et øyeblikk.»

Den er som kikajontreet, som ble til på en natt og ble ødelagt på en natt (Jona 4,10). Og jo rikere den blomstret, desto større ble forråtnelsen.

Hvor verdig er det ikke for et udødelig vesen å bekjenne og forsvare den sannheten som aldri kan forandres – det evige evangeliet, som rommer den uforanderlige Guds åpenbarte sannhet!

Et gammelt ord sier: «Den som taler sant, kjemper mot djevelen.» Den som forkynner Guds sannhet, skal sannelig gjøre alle djevler i helvete til skamme og slå ned slangens sæd, som blir sådd ut og bærer løgnens råtne frukt.

Å, min sjel, se til at du i alle ting står på sannhetens side, i smått som i stort!

Men se framfor alt til at du står på Jesu side, for ved ham kom nåden og sannheten (Joh 1,17).

27. februar

> «Han skal ikke frykte for onde nyheter, hans hjerte er fast, det setter sin lit til Herren» (Sal 112,7).

Å være i uvisshet er forferdelig. Når vi er borte fra hjemmet og ikke hører noe derfra, blir vi lett engstelige. Vi har vanskelig for å slå oss til ro med det gamle ordet at «ingen nyheter er gode nyheter».

Men troen er den beste kuren mot denne engstelsen: Ved sin Ånd gir Herren den troende en slik hellig sinnsro at all frykt blir som blåst bort, både for nåtiden og for framtiden.

Den tryggheten i hjertet som salmisten taler om her, bør vi søke ivrig etter. Det gjelder ikke bare å tro dette eller hint løftet.

Nei, hovedsaken er å stole så urokkelig på Gud at vi er visse på at han verken selv vil gjøre oss noe ondt eller tillate andre å skade oss.

Med en slik fast tillit til Gud kan vi frimodig møte alt som hender oss i livet, både det kjente og det ukjente.

La neste morgen bringe hva den vil – vår Gud er også morgendagens Gud. Hva uventet som enn skulle hende, er Herren vår Gud like mye for det ukjente som for det kjente.

Vi er fast bestemt på å holde oss til Herren, hva som enn kommer. Om det aller verste skulle hende, er vår Gud likevel den største og beste venn av alle. Derfor blir vi ikke urolige om postbudet banker på døren og skremmer oss, eller telegrafbudet vekker oss midt på natten.

Herren lever – hva har da hans barn å frykte?

28. februar

«… for dere visste at dere hadde en bedre eiendom, som varer ved» (Hebr 10,34).

Dette er godt. Vår jordiske eiendom har liten verdi.

Men Gud har gitt oss løfte om en virkelig eiendom, ja, en som varer ved, i herlighetens land. Og vissheten om at dette løftet er pålitelig, står så fast i hjertet vårt at vi kjenner «i oss selv» at vi har en eiendom der som varer.[2]

Ja, «vi har» den allerede nå.

Det heter gjerne at «én fugl i hånden er bedre enn ti på taket». Men vi har fuglen vår på taket – og i hånden også.

Himmelen er allerede nå vår. Vi har skjøtet på den, vi har en forsmak på den alt nå, og vi har høstet førstegrøden av den. Vi har himmelen i verdi, i velsignelse og i virkelighet.

[2]NB: «for dere visste at dere hadde en bedre eiendom, som varer ved». Den eldre ordlyden har «visste i dere selv», og betraktningen bygger på det.

Dette vet vi ikke bare fordi vi har hørt det med ørene, men fordi vi har det «i oss selv».

Skulle ikke tanken på denne «bedre eiendommen» på den andre siden av Jordan veie opp for de tapene vi må lide her?

Sparepengene kan vi nok miste, men skatten vår er trygg. Vi kan miste skyggene, men «den bedre eiendommen» blir. For vår Frelser lever, og stedet han har gjort i stand for oss (Joh 14,2), kan ikke tas fra oss.

Det finnes et bedre land, en bedre eiendom og et bedre løfte, og alt dette blir vårt ifølge en bedre pakt (Hebr 8,6). La oss derfor være ved bedre mot og si til Herren: «Da skal min tunge love din rettferdighet og prise deg hele dagen» (Sal 35,28).

29. februar

> «Bare godhet og miskunnhet skal etterjage meg alle mitt livs dager» (Sal 23,6).

En from dikter synger:

Å Herre, når
vi nå igjen den dagen får
som kommer bare hvert fjerde år,
la den av deg velsignet være:
for oss til lykke, deg til ære!

Denne dagen kommer bare én gang hvert fjerde år. Å, om den kunne gi oss en firedobbel velsignelse!

Hittil har godhet og miskunnhet fulgt oss dag etter dag, som to livvakter som går bakerst i toget, mens nåden har gått foran.

Denne dagen er noe for seg selv, men den hører likevel med til våre levedager. Derfor kan vi tro at disse to englene som vokter oss, vil være med oss også i dag.

Disse to – godheten, som dekker alt vi trenger, og miskunnheten, som visker ut alle syndene våre – skal følge hvert skritt vi tar i dag og hver dag, til det ikke er flere dager.

La oss derfor på denne uvanlige dagen tjene Herren med særlig hengivenhet i hjertet og synge hans pris høyere og vakrere enn noen gang.

Kunne vi ikke i dag også bære fram en særlig gave til Guds sak eller til de fattige? La kjærligheten være oppfinnsom, så vi gjør den 29. februar til en dag som aldri blir glemt.

Mars

1. mars

> «Hør Herrens ord, dere som er forferdet over hans ord! Deres brødre som hater dere, som støter dere fra seg for mitt navns skyld, de sier: La Herren vise sin herlighet, så vi kan få se at dere blir glade! – Men de skal bli til skamme» (Jes 66,5).

Kanskje passer ikke dette skriftstedet for mer enn én av tusen som leser den lille boka mi. Men Herren vil oppmuntre denne ene med ord som disse. La oss be for dem som med urette er blitt støtt ut av fellesskapet med dem de elsker. Måtte Herren vise sin herlighet for dem!

Teksten gjelder de sanne troende som har stor ærefrykt for Herrens ord. De er blitt hatet av sine brødre og til sist støtt ut på grunn av sin tro og sin hellige vandel. Det må ha vært svært smertefullt for dem – og enda mer fordi utstøtingen skjedde i Guds navn og under skinn av å ære Gud.

Å, hvor mye ondt som gjøres med Guds navn i munnen! Den gamle slangen har mange knep, og ett av dem er å bruke Herrens navn for å gjøre bittet sitt enda giftigere.

Det store håpet for Herrens forfulgte folk er at han skal tre fram for dem. Han kommer som deres talsmann og forsvarer. Og når han gjør det, betyr det full befrielse for de gudfryktige, men fullstendig skam for dem som undertrykker dem.

Å Herre, la dette ordet gå i oppfyllelse for dem som blir spottet av mennesker!

2. mars

> «Men når du gir almisse, da la ikke din venstre hånd vite hva den høyre gjør, slik at din gave kan være i det skjulte. Og din Far, som ser i det skjulte, skal lønne deg i det åpenbare» (Matt 6,3–4).

Det er ikke gitt noe løfte til dem som gir til de fattige for å bli sett av mennesker. De har alt fått sin lønn og kan ikke vente å få den utbetalt en gang til.

La oss skjule barmhjertighetsgjerningene våre – ja, la oss skjule dem til og med for oss selv. Gi så ofte og så mye at det til sist blir en selvfølge. Da legger du like lite merke til at du har hjulpet en fattig, som til at du har spist dine vanlige måltider.

Gi uten engang å hviske til deg selv: «Så gavmild jeg er!» Ikke prøv å gi deg selv en liten lønn på den måten. Overlat til Gud å se, merke seg og lønne.

Salig den som gjør en hemmelighet av sine gaver! Han skal finne en særskilt glede i den godheten ingen vet om. Dette er brødet som smaker bedre enn kongens kostelige retter når det blir spist i det skjulte.

Hvordan kan jeg i dag unne meg en så storslått luksus? Ved å la sjelen min holde fest med godgjørenhet og omsorg for andres frelse.

Her i livet og i det kommende skal Herren selv se og lønne den som gir i det skjulte. Det vil han gjøre på den beste måten, i sin tid. Hvor mye dette løftet rommer, skal først evigheten åpenbare.

3. mars

> «For du vil ikke overgi min sjel til dødsriket. Du skal ikke la din hellige se tilintetgjørelse» (Sal 16,10).

Disse ordene har sin fulle oppfyllelse i Herren Jesus. Men de kan også brukes om alle som er i ham. Sjelen vår skal ikke bli værende atskilt fra kroppen, og kroppen skal stå opp, selv om den ser forråtnelse.[1]

Men verset kan også få en mening som ligger nærmere erfaringen, og den vil vi se nærmere på i dag.

Noen ganger kan vi synke så dypt i ånden at det føles som om vi var kastet i helvetes avgrunn. Men vi skal ikke bli der. Noen ganger

[1] NB: «tilintetgjørelse».

kjennes det som om hjerte, sjel og samvittighet sto like ved dødsrikets porter. Men vi skal ikke bli stående der.

I vårt indre kan vi være som døde når det gjelder glede og håp. Likevel skal ikke denne døden gå så langt at den ender i fortvilelsens svarte forråtnelse.

Vi kan synke svært dypt, men ikke dypere enn Herren tillater. En stund kan vi bli liggende i tvilens dypeste fangehull, men der skal vi ikke gå til grunne. Håpets stjerne står likevel på himmelen, selv når natten er som mørkest. Herren vil ikke glemme oss og overgi oss til fiendene våre.

La oss være glade i håpet. Han vi har med å gjøre, har en miskunnhet som varer til evig tid (Sal 136,1). Sannelig, vi skal stå opp fra død, mørke og fortvilelse til liv, lys og salighet i evig frihet.

4. mars

«Den som ærer meg, vil jeg ære» (1 Sam 2,30).

Er Guds ære det store målet for livet mitt, og det som styrer alt jeg gjør? Er det slik, vil han ære meg.

En tid får jeg kanskje ingen ære hos mennesker, men Gud vil selv ære meg på den mest virkningsfulle måten. Til sist skal det nok vise seg at den sikreste veien til ære er å være villig til å bære forakt for samvittighetens skyld.

Eli hadde ikke æret Gud som husfar, og sønnene hans hadde ikke æret Herren ved å gjøre sin hellige tjeneste på en verdig måte. Derfor æret heller ikke Herren dem. Han tok ypperstepresteverdigheten fra slekten deres og gjorde unge Samuel til landets leder i stedet for en av deres ætt.

Ønsker jeg at familien min skal opphøyes, må jeg ære Herren i alle ting. Gud kan tillate at de ugudelige vinner verdslig ære. Men den verdigheten han selv gir – ære, herlighet og udødelighet – har han gjemt til dem som ærer ham med hellig lydighet.

Hva kan jeg gjøre i dag for å ære Herren? Jeg vil ære hans navn med vitnesbyrdet fra min munn og med det jeg gjør i livet. Jeg vil også ære ham med mine jordiske midler og med en særskilt tjeneste.

La meg sette meg ned og tenke over hvordan jeg best kan ære ham, siden han i sin nåde vil ære meg.

5. mars

«… de rettferdiges bolig velsigner han» (Ordsp 3,33).

Den rettferdige frykter Herren. Derfor kommer han inn under Guds beskyttelse, som dekker over ham og familien hans som et tak. Hjemmet hans er en kjærlighetens bolig, en skole i gudfryktig oppdragelse og et sted med hellig lys. I denne boligen er det også et familiealter der Herrens navn blir æret hver dag.

Derfor velsigner Herren hans bolig. Enten det er en beskjeden hytte eller et fyrstelig slott, kommer Herrens velsignelse dit på grunn av karakteren til dem som bor der, og ikke på grunn av husets størrelse.

Mest velsignelse er det i det hjemmet der husbonden og husmoren frykter Gud. Men selv en sønn eller en datter, ja, til og med en tjener, kan bringe velsignelse over en hel husstand. Ofte bevarer, velsigner og beskytter Herren en familie for én eller tos skyld som er «rettferdige» i hans øyne – det vil si at han selv har gjort dem til det.

Mine kjære, la oss ha Jesus som vår faste gjest, slik søstrene i Betania hadde. Da skal vi i sannhet bli velsignet.

La oss se til at vi er rettferdige i alle ting: i forretningene våre, i vår dom over andre, i omgangen med naboene og i vår egen karakter. En rettferdig Gud kan ikke velsigne urettferdige handlinger.

6. mars

«… det er hos deg den farløse finner miskunn» (Hos 14,4).

Dette ordet gir oss god grunn til å kaste bort alle andre støtter og stole på Herren alene. Når et barn mister sin naturlige beskytter, trer vår Gud selv til og blir dets verge. Slik er det også når et menneske har mistet alt det kunne støtte seg til: da må det ta sin tilflukt til Herren alene. De farløse er overlatt til Guds farskap, og han sørger for dem.

Den som skriver dette, vet hva det vil si å henge ved Herrens arm. Han kan gjerne vitne om at ingen tillit er så godt grunnet og så sikkert lønnet som tilliten til den usynlige, men evig levende Gud.

Noen barn har fedre som er lite bedre enn ingen. Men de farløse som har Gud på sin side, er rike. Det er bedre å ha Gud og ingen annen venn enn å ha alle verdens mektige med seg og være uten Gud.

Det er smertefullt å miste de jordiske støttene. Men så lenge Herren er vår store kilde til miskunn, er vi likevel ikke farløse.

Å, måtte alle foreldreløse barn, og alle andre som har mistet sin jordiske støtte, holde seg til dette ordet i dag!

Herre, la meg finne miskunn hos deg! Jo mer nødlidende og hjelpeløs jeg føler meg, desto mer tillitsfullt ser jeg opp til ditt kjærlige hjerte.

7. mars

«Herren løser de bundne» (Sal 146,7).

Han har løst de bundne. Tenk på Josef, på Israel i Egypt, på Manasse, Jeremia, Peter og mange andre. Han kan gjøre det fremdeles. Med ett ord bryter han bommer av kobber, og med ett blikk river han i stykker lenker av jern – ja, han gjør det.

På tusen steder har tyngede sjeler funnet trøst, lys og frihet ved evangeliet. Jesus vil åpne fengselsdørene for de bundne. Akkurat nå springer stengte dører opp, og lenker faller til jorden.

Kjære venn, er du i denne stund full av sorg, frykt og tvil? La meg da si deg at det er Herrens største glede å sette deg fri. Det vil glede Jesus å gi deg frihet like mye som det vil fryde deg å bli løst.

Du trenger ikke selv slite med jernlenkene; Herren vil gjøre det. Bare stol på ham, så blir han din befrier.

Tro på ham, trass i de tykke steinmurene og håndjernene. Satan kan ikke holde deg fast, synden kan ikke binde deg, og ikke engang fortvilelsen kan holde på deg – hvis du nå tror på Herren Jesus, på hans frie nåde og hans veldige kraft til å frelse.

Stå Satan imot, og la dette herlige ordet bli din frigjøringssang i dag: «Herren løser de bundne.»

8. mars

«Velsignet være din kurv og ditt deigtrau!» (5 Mos 28,5).

Lydighet bringer velsignelse over alt det jordiske vi har skaffet oss ved flid. Herren vil velsigne den maten som kommer inn og straks går ut igjen, som frukten i en kurv. Men han vil også velsigne det forrådet som er lagt til side.

Kanskje fyller forrådet vårt bare en kurv. Vi spiser en knapp frokost, og når vi går til arbeidet om morgenen, har vi bare litt igjen i kurven til middag. Da er det godt at Herrens velsignelse er knyttet til kurven.

Lever vi fra hånd til munn, så vi får dekket behovet for dagen uten å vite hva vi skal ha i morgen, har vi det slik Israel hadde det i ørkenen. Herren gav sitt utvalgte folk manna for bare én dag om gangen. Hva mer trengte de? Og hva mer trenger vi?

Men har vi virkelig et forråd, å, hvor vi trenger at Herren velsigner det! For vi må jo sørge for å samle det inn, ta vare på det og forvalte og bruke det på rett måte.

Velsigner ikke Herren det, vil alle disse bekymringene ete seg inn i hjertene våre. Da blir eiendelene våre vår gud, og bekymringene en kreftsvulst.

Å Herre, velsign det vi eier, og hjelp oss å bruke midlene våre til din ære. Gi at vi alltid setter de verdslige tingene på sin rette plass, så de aldri skader sjelen vår.

9. mars

«Søk den byens velferd som jeg har bortført dere til, og be for den til Herren! For når det går den vel, så går det dere vel» (Jer 29,7).

Oppfordringen i teksten er et bud til Herrens fremmede og utlendinger her på jorden: De skal fremme fred og velsignelse for det folket de bor blant. Særlig bør vi be for vårt eget land og vår egen by. Inderlig bønn for vårt eget land og for andre land passer godt i munnen på enhver troende.

Fremfor alt bør vi be om fred, det store gode, både for vårt eget land og for andre nasjoner. Om indre strid skulle føre til blodsutgytelse i gatene våre, eller fremmede makter skulle slå ned de modige soldatene våre, ville vi alle klage over en slik ulykke.

La oss derfor be om fred. Og la oss med flid arbeide for de prinsippene som skaper enighet mellom samfunnsklassene her hjemme og mellom nasjonene ute i verden.

Selv er vi lovet ro når landet har fred, og det bør vi ønske inderlig. For når det er fred omkring oss, kan vi oppdra familiene våre i Herrens frykt og forkynne evangeliet uten hindringer.

La oss derfor være flittige i bønn for fedrelandet vårt. La oss bekjenne nasjonens synder og be om tilgivelse for dem, så Herrens velsignelse kan hvile over oss for Jesu skyld.

10. mars

> «Jeg er kommet som et lys til verden, for at hver den som tror på meg, ikke skal bli i mørket» (Joh 12,46).

Denne verden er mørk som midnatt. Jesus er kommet for at vi ved troen skal ha lys og ikke lenger sitte i det mørket som ruger over resten av menneskeheten.

«Hver den» er ord med vid rekkevidde: de omfatter også meg og deg. Setter vi vår lit til Jesus, skal vi ikke lenger sitte i dødens mørke, men tre inn i det varme lyset fra en dag som aldri tar slutt. Hvorfor kommer vi da ikke ut i dette lyset med én gang?

En sky kan nok nå og da legge seg over oss, men vi skal ikke bli i mørket hvis vi tror på Jesus. Han er kommet for å gi oss fullt dagslys. Har vi tro, har vi rett til solskinn – la oss glede oss i det!

Jesus er kommet for å føre oss ut av fordervelsens, uvitenhetens, tvilens og syndens mørke natt og sette oss fri. Alle troende skal vite at han vil gi oss lys like visst som solen gir lys og varme når den går opp.

Rist av deg motløsheten, min kjære bror! Bli ikke i mørket, men lev i lyset.

I Jesus finner du ditt håp, din glede og din himmel. Se opp til ham – til ham alene – så skal du fryde deg slik fuglene fryder seg ved soloppgang, og slik englene fryder seg for tronen.

11. mars

> «Og hele dette folket skal få se at det ikke er ved sverd og spyd Herren frelser. For Herren råder for krigen. Og han skal gi dere i vår hånd» (1 Sam 17,47).

La dette først stå klart for oss: Striden er Herrens. Da kan vi være helt sikre på seieren, og på at den blir vunnet på den måten som best viser Guds makt.

Menneskene glemmer altfor ofte Herren – ja, til og med Israels forsamling gjør det. Får vi anledning til å vise dem at «den store første årsak» kan sette sine planer igjennom uten menneskers makt, er det uvurderlig, og den anledningen bør brukes godt.

Også Israel ser altfor mye hen til sverd og spyd. Det er noe stort ved at David står uten sverd i hånden og likevel kan stole på at Gud vil slå ned hele fiendehæren.

Har vi bestemt oss for å kjempe for sannhet og rett, så la oss ikke vente til vi først har stor kunnskap, mye penger eller en annen synlig makt til rådighet. La oss heller gå mot fienden med slike steiner som vi finner i bekken, og med vår egen velbrukte slynge.

Var det vår egen strid vi skulle utkjempe, måtte vi nok frykte. Men strider vi for Jesus og går i krigen i hans kraft alene, kan ingen stå seg mot oss.

La oss gå mot filisterne uten det minste spor av redsel. Hærskarenes Gud er med oss – hvem kan da være mot oss?

12. mars

«Og om Sebulon sa han: Gled deg, Sebulon, i din utferd» (5 Mos 33,18).

Stammenes velsignelser tilhører oss. For vi er det sanne Israel, vi som tilber Gud i Ånden og ikke setter vår lit til kjød (jf. Fil 3,3).

Sebulon skal glede seg fordi Herren vil velsigne hans «utferd». Også for oss ligger det et løfte skjult i denne velsignelsen. Når vi på en eller annen måte «drar ut», vil vi speide etter anledninger til glede.

Vi legger ut på en reise, og Guds beskyttelse følger oss som en eskorte. Vi drar ut som utvandrere, og Herren er med oss både til lands og til sjøs. Vi reiser ut som misjonærer, og Jesus sier: «Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» (Matt 28,20).

Dag etter dag går vi til arbeidet vårt, og det kan vi gjøre med glede, for Gud vil være med oss fra morgen til kveld.

Det hender nok at en viss engstelse kommer over oss når vi skal dra ut, for vi vet jo ikke hva som vil møte oss. Men da er dette løftet godt egnet til å oppmuntre oss.

La oss legge dette ordet i reisekofferten når vi gjør oss klare til å dra. La det dryppe inn i hjertet og bli bevart der, og la oss legge det på tungen som vår reisesang.

La oss lette anker med en sang og hoppe opp i vognen med en salme. La oss høre til Sebulons glade stamme og prise Herren med fryd hele veien.

13. mars

«Men jeg sa: Å, Herre Herre! Se, jeg forstår meg ikke på å tale, for jeg er ung. Da sa Herren til meg: Si ikke: Jeg er ung! Du skal gå til alle

dem jeg sender deg til, og alt det jeg befaler deg, skal du tale» (Jer 1,6–7).

Jeremia var ung, og det var helt naturlig at han vek tilbake da Herren sendte ham i et så viktig ærend.

Men han som sendte ham, ville ikke at han skulle si: «Jeg er ung.» Hva han var i seg selv, kom ikke i betraktning; det avgjørende var at det var Gud som hadde kalt ham til å tale det han befalte ham.

Han skulle ikke selv tenke ut et budskap eller samle seg en tilhørerskare. Nei, han skulle bare tale det Gud befalte ham, og gå dit Gud sendte ham. Og dette skulle han makte i en kraft som ikke var hans egen.

Er det ikke slik også med en ung predikant eller lærer som leser dette? Gud vet hvor ung du er, og hvor liten kunnskap og erfaring du har. Men kaller og sender han deg, trenger du ikke vike tilbake for det himmelske kallet. Gud vil herliggjøre sitt navn i din svakhet.

Hva skulle årene hjelpe deg, om du så var like gammel som Metusalem? Og hva skulle kunnskapen hjelpe deg, om du så var vis som Salomo? Du kunne likevel fare vill, slik han gjorde.

Hold deg til budskapet ditt, så blir det din visdom. Følg marsjordren, og la den være din klokskap.

14. mars

«Som en mor trøster sitt barn, slik vil jeg trøste dere» (Jes 66,13).

En mors trøst! Hun er selve ømheten. Å, hvordan hun setter seg inn i barnets sorg! Hvordan hun trykker barnet til brystet og tar alle sorgene inn i sitt eget hjerte!

Barnet kan fortelle moren alt, og hun har medfølelse med det som ingen andre. Av alle som trøster, elsker barnet sin mor mest – ja, slik er det også for mange voksne menn.

Men vil Herren virkelig bøye seg ned og være som en mor? For en godhet! Vi forstår nok hvordan han vil være en far. Men vil han også være som en mor for oss?

Er ikke dette en innbydelse til hellig fortrolighet, tillit uten forbehold og salig hvile? Når Herren selv er vår «trøster», kan ingen engstelse vare lenge.

La oss fortelle ham alle våre plager, selv om det bare skulle skje med sukk og tårer. Han vil ikke støte oss bort for tårenes skyld – det gjorde

ikke mor heller. Han vil ta hensyn til vår svakhet slik hun gjorde. Og han vil bære over med feilene våre på en sikrere og bedre måte enn hun kunne.

Vi vil ikke prøve å bære sorgene og bekymringene våre alene. Det ville være upassende overfor en som er så full av medfølelse og godhet mot oss.

La oss begynne dagen i samfunn med vår kjærlige Gud. Da skal vi også få slutte den i det samme selskapet, for en mor blir aldri trett av barna sine.

15. mars

> «Derfor skal du si: Så sier Herren Herren: Da jeg lot dem fare langt bort blant hedningefolkene, da jeg spredte dem i landene, ble jeg en kort tid en helligdom for dem i de landene de var kommet til» (Esek 11,16).

Er vi hindret i å ta del i nådemidlene sammen med menigheten, har vi likevel ikke mistet den nåden som nådemidlene bærer fram. Når Herren setter sitt folk på steder der de føler seg som gjester og fremmede, er han selv med dem. Han vil være for dem alt det de kunne ha hatt hjemme.

Ta dette til dere, alle dere som er kalt til å vandre omkring!

Gud er et *tilfluktssted* for sitt folk. De har sin helligdom i ham, tross all motstand. Han er også deres *sted for tilbedelse*. Han er med dem slik han var med Jakob, som sov ute på marken og sa da han våknet: «Sannelig, Herren er på dette stedet» (1 Mos 28,16). Herren vil også være en *helligdom med hvile* for dem, lik Det aller helligste, som var Den Eviges stille bolig. De skal få bo uten frykt for det onde.

Gud er selv, i Kristus Jesus, barmhjertighetens helligdom. Paktens ark er Herren Jesus, og Arons stav som blomstret, krukken med manna og lovens tavler er alt sammen i Kristus, vår helligdom. I Gud har vi hellighetens og samfunnets alter. Hva mer trenger vi da?

Å Herre, oppfyll dette løftet, og vær alltid vår helligdom!

16. mars

> «Det som dere også har lært og tatt imot og hørt og sett hos meg, gjør det! Og fredens Gud skal være med dere» (Fil 4,9).

Det er stort når en troende i alt kan være et like godt eksempel for andre som Paulus var. Å, om vi fikk nåde til å ligne ham i dag og alle dager!

Skal vi ved Guds nåde kunne leve ut Paulus' lære, må vi bruke løftet som her ligger åpent for oss. Og tenk for et løfte det er! Gud, som elsker fred, skaper fred og ånder fred, vil være med oss.

«Fred være med dere» er en herlig hilsen. Men å ha fredens Gud selv med oss er langt mer. For da har vi både kilden og strømmen, både solen og strålene.

Er fredens Gud med oss, skal vi få erfare den freden som overgår all forstand (Fil 4,7), selv om ytre forhold truer med å ødelegge den. Om folk ligger i strid med hverandre, vil vi likevel strebe etter å stifte fred når Fredsfyrsten er med oss.

Det er bare på sannhetens vei den virkelige freden blir gjenopprettet. Forlater vi troens og rettferdighetens stier for å fremme fred, tar vi feil. Først ren, dernest fredsommelig (jf. Jak 3,17) – det er den rekkefølgen visdommen og virkeligheten viser. La oss følge Paulus' eksempel, så skal fredens Gud være med oss slik han var med ham.

17. mars

> «Frykt ikke for dem, for jeg er med deg og vil redde deg, sier Herren» (Jer 1,8).

Hver gang frykten kommer over oss og får oss til å vakle, står vi i fare for å falle i synd. Innbilskhet er skadelig, men det samme er feighet. «Våg å stå som Daniel!» Vår store anfører bør ha modige soldater i sin tjeneste.

For en grunn til mot vi har i disse ordene hos Jeremia! Gud er med dem som er med ham. Han vil aldri holde seg borte når kampens time kommer.

Truer fienden deg? «Hvem er du, at du frykter for et menneske som skal dø?» (Jes 51,12). Står du i fare for å miste stillingen din? Din Gud, som du tjener, skal nok skaffe brød og vann til sine tjenere. Kan du ikke stole på ham?

Gjør menneskene narr av deg? Kan det få knoklene eller hjertet ditt til å briste? Bær spott og hån for Jesu skyld, ja, gled deg til og med over at du er aktet verdig til det (jf. Apg 5,41).

Gud er med de sannferdige, de rettferdige og de hellige for å fri dem ut. Han vil også fri deg ut.

Tenk på hvordan Daniel ble reddet ut av løvehulen, og de tre mennene ut av den glødende ovnen. Din stilling er ikke så farlig som deres. Men selv om den var det, ville Herren bære deg gjennom prøvelsene, så du skulle vinne mer enn seier (Rom 8,37).

Vær redd for å bli fryktsom, og frykt for å bli redd. Den verste fienden har du i ditt eget bryst.

Fall på kne og rop til Herren om hjelp. Da kan du reise deg og si: «Til Gud setter jeg min lit, jeg frykter ikke» (Sal 56,5).

18. mars

«… de oppriktiges bønn er til behag for ham» (Ordsp 15,8).

Disse ordene er like gode som et direkte løfte. For de slår fast noe som er sant nå, og som vil være det samme til alle tider. Gud har stort behag i de oppriktiges bønner; ja, han kaller dem sin glede.

Vår første oppgave er å være oppriktige. Vi må ikke bøye av veien hit eller dit, men gå rett fram i sannhet og rettferdighet.

Begynner vi å bruke list og falskhet for å komme fram, blir vi snart overlatt til å klare oss selv. Går vi krokveier, merker vi snart at vi ikke lenger kan be. Og prøver vi likevel, får vi erfare at bønnene våre ikke når fram til Guds trone i himmelen.

Går vi rett fram på veien og følger slik Guds åpenbarte vilje? Så la oss be mye, og be i tro. Er bønnene våre til glede for Gud, så la oss ikke ta denne gleden fra ham.

Han ser ikke på hvor godt setningene er satt sammen, eller hvor fint ordene lyder i bønnen. Mennesker vil kanskje finne feil ved slikt og kritisere bønnen din. Men han er en far, og han gleder seg når de små barna hans lesper, og når hans nyfødte sønner og døtre stammer fram ordene.

Skulle ikke vi glede oss i bønnen, når Herren har glede av den? La oss ofte ha ærend til tronen. Herren vil ordne det slik at vi alltid har noe å be om, og for det bør vi prise ham.

19. mars

«Herren gir nåde og ære» (Sal 84,12).

Det er nåde vi trenger akkurat nå, og den får vi fritt. Hva kan være friere enn en gave? I dag holder Herren oss oppe, styrker oss, helliggjør oss og metter oss med sin nåde. Han har gitt oss nåde dag for dag til nå, og hans nåde er nok også for framtiden.

Har vi bare lite nåde, ligger feilen hos oss selv. For Herren holder ikke armen sin tilbake, men øser ut sin velsignelse i rikt mål. Vi kan be om så mye vi vil, uten frykt for å få avslag. Han gir villig og uten bebreidelse (jf. Jak 1,5).

Herren gir oss kanskje ikke gull, men han vil gi oss nåde. Han gir oss kanskje ikke timelig vinning, men han vil gi oss nåde. Han vil helt sikkert sende oss prøvelser, men han vil gi oss nåde som svarer til dem. Kanskje blir vi kalt til arbeid og lidelse, men med kallet følger den nåden vi trenger.

Legg merke til ordene som avslutter teksten: «og ære». Ære trenger vi ikke ennå, og kanskje tåler vi den heller ikke ennå. Men vi skal få den i sin tid.

Når vi har spist nådens brød, skal vi få drikke ærens vin. Først må vi gå inn i Det hellige, som er nåden, og siden inn i Det aller helligste, som er æren.

Disse to ordene, «og ære», burde få oss til å hoppe av glede. En liten stund, bare en liten stund – og så evig ære!

20. mars

> «Men kler Gud slik gresset på marken, det som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skal han da ikke mye mer kle dere – dere lite troende?» (Matt 6,30).

Klær er jo dyre, og fattige troende kan lett bli engstelige for hvor den neste dressen skal komme fra. Skosålene er tynne – hvordan skal vi få nye støvler?

Se her hvordan vår omtenksomme Herre møter disse bekymringene. Vår himmelske Far kler gresset så prektig at ikke engang Salomo i all sin herlighet kunne måle seg med det. Skulle han da ikke kle sine egne barn? Det er vi helt sikre på. Det blir kanskje mange hull å stoppe, men klær skal vi ikke mangle.

En fattig predikant gikk i klær som var så slitte at de nesten ikke hang sammen. Men som Herrens tjener håpet han at hans Mester ville sende ham den dressen han trengte så sårt. Så hendte det at den

som skriver dette, var på besøk hos en venn og fikk låne den gode mannens prekestol. Da kom han på å ta opp en kollekt til sin venn – og der kom dressen.

Også i mange andre tilfeller har vi sett hvor underfullt Herren har sørget for dem som tjente ham.

Han skapte mennesket slik at det trengte klær etter syndefallet, og han vil også i sin nåde dekke dette behovet. Og de klærne Herren skaffet våre første foreldre, var langt bedre enn dem menneskene siden har laget selv.

21. mars

«Da skal du vandre din vei trygt og din fot skal ikke støte mot noe» (Ordsp 3,23).

Det vil si: Følger vi visdommens og hellighetens vei, skal vi bli bevart mens vi går. Den som går på hovedveien i fullt dagslys, står under kongens beskyttelse.

Hver og en har en bestemt vei å følge, nemlig sitt eget kall i livet. Går han samvittighetsfullt på den i gudsfrykt, vil Herren bevare ham fra det onde. Reisen blir kanskje ikke alltid behagelig og bekvem, men den som går, skal være trygg underveis. Kanskje kan vi ikke løpe som unge menn, men vi skal få nåde til å gå som gode menn.

Den største faren ligger i oss selv; vår svake fot har så sørgelig lett for å snuble. La oss derfor be Herren om mer moralsk styrke, så vi kan overvinne denne svakheten.

Noen snubler fordi de ikke ser steinen på veien. Men Guds nåde gjør at vi får øye på synden og kan fly fra den. La oss holde oss til dette løftet og stole på ham som bevarer sine utvalgte.

Å, vår verste fare er vår egen sorgløshet! Men mot den har Jesus advart oss med ordene: «Våk og be» (Matt 26,41).

For en nåde om vi i dag kunne gå uten å snuble! Det er ikke nok at vi ikke faller i synd så det synes utad. Nei, vi ber Gud om at foten vår ikke engang må gli på veien, så vi kan ære ham «som er mektig til å verne om dere så dere ikke snubler» (Jud 24).

22. mars

«Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde» (Jak 4,6).

Ydmyke hjerter søker nåde, og derfor får de den. Ydmyke hjerter overgir seg til nådens milde påvirkning, og så blir den øst ut over dem i stadig rikere mål. Ydmyke hjerter holder seg nede i dalene der nådens strømmer flyter, og der får de drikke av dem i fulle drag. Ydmyke hjerter er takknemlige for nåden og gir Gud æren for den. Derfor stemmer det med hans opphøyde vesen å gi dem både nåde og ære.

Kom da, kjære leser, og ta en lav plass. Vær liten i dine egne øyne, så Herren kan gjøre desto mer av deg.

Kanskje sukker du: «Jeg er redd jeg ikke er ydmyk.» Det kan godt være at nettopp dette sukket er et uttrykk for ydmykhet. Men noen er stolte av sin ydmykhet, og det er den verste formen for hovmod.

Vi er nødlidende, hjelpeløse og uverdige skapninger som har fortjent helvete. Er vi ikke ydmyke, burde vi være det. La oss ydmyke oss nettopp fordi vi mangler ydmykhet, så vil Herren la oss smake sitt velbehag.

Det er nåden som gjør oss ydmyke, og i denne ydmykheten finner nåden rom til å øse ut enda mer nåde.

La oss stige ned, så vi kan bli løftet opp. La oss bli fattige i ånden, så Gud kan gjøre oss rike. La oss være ydmyke, så vi ikke trenger å bli ydmyket, men ved Guds nåde kan bli opphøyet.

23. mars

«Blinde vil jeg føre på en vei de ikke kjenner» (Jes 42,16).

Tenk over dette: Den uendelig opphøyde Herren vil være veiviser for de blinde! Hvor dypt bøyer han seg ikke ned her!

En blind kan jo ikke finne en vei han ikke kjenner. Selv om han kjenner veien, er det vanskelig nok å ta seg fram på den. Men en vei han slett ikke kjenner, er det helt umulig å gå på uten at noen leder skrittene hans.

Nå vel: Av naturen er vi blinde når det gjelder frelsens vei. Likevel leder Herren oss inn på den, drar oss til seg og åpner øynene våre.

Og når det gjelder framtiden, er vi blinde og kan ikke se en time fram. Men Herren Jesus vil lede oss helt til reisens ende. Velsignet være hans navn!

Vi kan ikke forutsi hvordan utfrielsen vil komme, men Herren vet det. Han vil lede oss til vi er berget og reddet ut av alle farer.

Lykkelige er alle som legger hånden sin i den store veiviserens hånd og overlater sin vei og seg selv helt og fullt til ham. Han vil føre dem hele veien fram.

Og når de er ført hjem til herligheten og har fått øynene åpnet, så de klart kan se den veien han har ledet dem, for en takkesang de da skal stemme i for sin store velgjører!

Herre, led ditt fattige, blinde barn i dag, for jeg kjenner ikke selv min vei!

24. mars

> «Men Herren er trofast, han skal styrke dere og bevare dere fra det onde» (2 Tess 3,3).

Folk mangler ofte sunn fornuft like mye som tro. Vi er omgitt av «vrange og onde mennesker» (2 Tess 3,2). Det nytter ikke å komme med argumenter eller prøve å stifte fred. De er falske i hjertet og svikefulle i tale.

Hva skal vi gjøre? Skal vi plage oss selv i hjel med dem?

Nei. La oss gå til Herren, for han er trofast. Ikke ett løfte i hans ord skal slå feil. Han er verken urimelig i sine krav til oss eller avvisende når vi ber til ham. Vi har en trofast Gud. La det være vår trøst og glede.

Han vil styrke oss slik at de ugudelige ikke får felle oss. Og han vil bevare oss, så ingen av de onde som nå angriper oss, kan gjøre oss noen virkelig skade.

For en velsignelse at vi ikke trenger å søke vern hos mennesker, men får lov å fly til Jesus, som føler med oss som ingen annen!

Det finnes ett trofast hjerte, ett sannferdig sinn, én kjærlighet som aldri svikter. La oss søke hvile der.

Herren vil fullføre sine nådige planer med oss, sine tjenere, og vi trenger ikke la en skygge av frykt falle over sjelen. Ingenting mennesker og djevler gjør, kan ta fra oss Guds beskyttelse og omsorg.

La oss i dag be Herren om å bevare og styrke oss.

25. mars

> «Når du legger deg, skal du ikke frykte. Og når du har lagt deg, skal din søvn være søt» (Ordsp 3,24).

Ser det ut til at noen av leserne for en tid skal bli lagt på sykesengen? Er det slik, så gå inn i kammeret ditt uten motløshet, med dette løftet i hjertet: «Når du legger deg, skal du ikke frykte.»

La dette ordet gjøre hodeputen myk når vi går til sengs om kvelden. Vi kan ikke vokte oss selv mens vi sover, men Herren vil bevare oss gjennom nattens mørke. De som legger seg til hvile under Herrens beskyttelse, er like trygge som konger og dronninger i sine palasser – og vel så det.

Kan vi også legge fra oss alle bekymringer og ærgjerrige ønsker når vi går til hvile, skal vi stå opp av sengen mer uthvilt og glad enn noen engstelig eller gjerrig sjel får kjenne seg.

Vonde drømmer skal bli jaget bort. Og kommer de likevel, skal inntrykket av dem viskes ut, for de er bare drømmer og ikke noe annet.

Sover vi slik, har vi det godt. Hvor søtt må ikke Peter ha sovet, siden det blendende lyset ikke kunne vekke ham, men engelen måtte støte ham i siden for å få ham våken! Og likevel skulle han kanskje dø neste morgen.

Slik har martyrer sovet natten før de skulle brennes. Slik gir han sine elskede en søt søvn (jf. Sal 127,2).

Skal søvnen vår bli søt, må vi ha et rent liv, et rent sinn, rene tanker og en ren kjærlighet.

26. mars

«Herren skal støtte ham på sykesengen» (Sal 41,4).

Legg merke til at dette er et løfte til den som «akter på den hjelpeløse» (Sal 41,2). Er du en slik? Da kan du ta teksten til deg – ellers ikke.

Se hvordan de fattiges Gud vil velsigne den som har omsorg for de svake, når sykdommen kommer! De evige armer skal støtte sjelen hans, slik kjærlige hender og myke dyner støtter den sykes kropp.

For et vakkert bilde på ømhet og medfølelse! Og tenk hvordan det viser at Herren er oss nær når vi er svake og syke!

Hvem har noen gang hørt noe slikt om hedningenes gamle Jupiter, eller om gudene i India og Kina? Slik taler bare Israels Gud. Det er bare han som bøyer seg ned for å være sykepleier og tjener for den barmhjertige.

Slår han med den ene hånden, støtter han med den andre. Å, det er en velsignet avmakt når vi faller i Herrens armer og blir båret av dem!

Nåde er den beste medisinen, og Guds kjærlighet den sikreste styrkedrikken for en sykdomssvekket pasient. Den gjør sjelen sterk som en kjempe, selv om knoklene nesten stikker ut gjennom huden. Ingen lege kan lignes med Herren, intet styrkemiddel med hans løfte og ingen vin med hans kjærlighet.

Kjære leser, har du sviktet i din plikt mot de fattige og svake? Se da hva du har gått glipp av, og skynd deg å bli deres venn og hjelper!

27. mars

«Hold dere nær til Gud, så skal han holde seg nær til dere» (Jak 4,8).

Jo nærmere Herren vi lever, desto mer nådig vil han åpenbare seg for oss. Da den yngste sønnen vendte hjem til sin far, løp faren ham i møte. Da den urolige duen vendte tilbake til arken, rakte Noah ut hånden og tok den inn til seg. Når den ømme hustruen søker sin manns selskap, kommer han henne i møte på kjærlighetens vinger.

Kom da, kjære venner, la oss holde oss nær til Gud, som så nådig venter på oss, ja, kommer oss kjærlig i møte.

Har du noen gang lagt merke til det herlige skriftstedet i Jes 58,9? Der er det som om Herren stiller seg til rådighet for sitt folk når han sier til dem: «Se, her er jeg!» Det er som om han ville spørre: «Hva har du å si meg? Hva kan jeg gjøre for deg? Jeg venter bare på å få velsigne deg.»

Hvordan kan vi da være redde for å komme nær til ham? Gud er nær for å tilgi, velsigne, trøste, hjelpe, oppmuntre og fri ut.

La det være vår viktigste oppgave å holde oss nær til Gud. Gjør vi det, er alt gjort.

Holder vi oss nær til andre, blir de før eller senere lei av oss og ønsker å bli kvitt oss. Men søker vi Herren alene, vil hans kjærlighet til oss aldri forandre seg. Han vil fortsette å komme oss nærmere og nærmere i et stadig mer inderlig og gledefylt samfunn.

28. mars

«Herren skal gjøre deg til hode og ikke til hale» (5 Mos 28,13).

Hvis vi helt og fullt adlød Herren, måtte selv motstanderne våre se at hans velsignelse hvilte over oss. Dette løftet hører til lovens tid, men det står likevel fast for Guds folk ennå. For Jesus har tatt bort forbannelsen og stadfestet velsignelsen.

Det er de helliges sak å gå foran blant menneskene og øve en gudfryktig innflytelse. De er ikke bestemt til å være halen, som andre drar hit og dit. Vi må ikke gi etter for tidsånden, men få tidsånden til å bøye seg for Kristus.

Får Herren være med oss, trenger vi ikke nøye oss med at kristendommen så vidt blir tålt. Nei, vi skal arbeide for at den blir en makt i samfunnet.

Har ikke Herren gjort sitt folk til prester? Da bør de være andres lærere og ikke elever av de vantro filosofene. Og er vi ikke i Kristus gjort til konger som skal regjere på jorden? Hvordan kan vi da være treller av skikk og bruk og slaver av menneskelærdom?

Min venn, har du tatt din rette plass for Jesus? Altfor mange tier fordi de er forsagte – kanskje til og med feige.

Skulle vi finne oss i at Jesu navn blir skjøvet i bakgrunnen? Skulle troen vår henge etter oss som en hale? Burde den ikke heller gå foran og være den herskende makten både i oss selv og i andre?

29. mars

> «For jeg er med deg, og ingen skal røre deg eller gjøre deg noe ondt» (Apg 18,10).

Så lenge Herren hadde et verk for Paulus å gjøre i Korint, kunne ikke mengdens raseri gjøre ham noe ondt. Jødene satte seg imot og spottet, men de kunne ikke hindre at evangeliet ble forkynt, eller at tilhørerne ble omvendt.

Gud har makt selv over de mest voldsomme sinn. Han kan vende menneskenes ondskap til ære for seg, men helst viser han sin godhet ved å holde den nede – og det makter han. «Ved din arms velde blir de stumme som stein, mens ditt folk drar fram, Herre» (2 Mos 15,16).

Frykt derfor ikke for mennesker når du bare vet at du gjør din plikt. Gå rett fram på din vei, slik Jesus ville ha gjort, så skal de som setter seg imot, bli som et knekket rør og en rykende veke (jf. Jes 42,3).

Mange ganger har mennesker fått grunn til å frykte nettopp fordi de selv var redde. Men en fast tillit til Herren feier frykten bort like lett som en kjempe river ned et spindelvev.

Ingen kan skade oss hvis ikke Herren tillater det. Han som med ett ord får selve Satan til å flykte, kan helt sikkert holde styr også på hans håndlangere. Kanskje er de allerede mer redde for deg enn du er for

dem. Gå derfor fram, så skal du få se at der du ventet å møte fiender, finner du venner.

30. mars

> «Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting bønneemnene deres komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takk. Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og deres tanker i Kristus Jesus» (Fil 4,6–7).

Ingen bekymring, men mye bønn. Ingen engstelse, men et inderlig samfunn med Gud. La alle ønskene dine komme fram for ham som er ditt livs Gud og din sjels vokter.

Gå til ham med to tredjedeler bønn og én tredjedel lovprisning. Be ikke med tvil, men full av takk. Regn med at du allerede har det du ber om, og pris Herren for hans nåde. Han gir deg stadig nåde; gi du ham alltid takk.

Skjul ingenting. La ingen nød bli liggende og gnage i hjertet ditt. La «i alle ting bønneemnene deres komme fram for Gud».

Løp ikke rundt til mennesker. Gå bare til din Gud, Jesu Kristi Far, som elsker deg i ham.

Dette skal gi deg Guds egen fred. Du får glede deg over en fred du ikke kan forstå. Den vil slutte deg inn i sin uendelige favn. Hjerte og sinn skal gjennom Kristus Jesus bli senket ned i et hav av salig hvile.

Så la liv eller død komme, fattigdom, lidelse eller baktalelse – du vil være skjult i Jesus, hevet over alle harde vinder og truende skyer. Vil du ikke følge denne dyrebare oppfordringen?

Jo, Herre, jeg tror deg. Men jeg ber deg: Hjelp min vantro! (jf. Mark 9,24).

31. mars

> «Du skal ikke engste deg for uventet skrekk, eller for uværet når det kommer over de ugudelige. For Herren skal være din tillit, og han skal bevare din fot så den ikke blir fanget» (Ordsp 3,25–26).

Herren vil ikke at hans eget folk skal bli skremt når han går ut for å dømme de ugudelige. Han kommer ikke for å skade de rettferdige, men for å forsvare dem.

Han vil at hans folk skal vise mot. Vi som kan glede oss over at Gud er nær, burde ha åndsnærværelse i farens stund.

Siden Herren selv en dag skal komme plutselig, burde ingen plutselig hendelse overraske oss. Å bevare fatningen under uventede prøvelser, i storm og brus, er en kostelig gave fra Guds kjærlighet.

Herren vil at hans utvalgte skal bruke forstanden, så de kan forstå at straffedommen over de ugudelige ikke er en ulykke for samfunnet. Det store onde ligger i selve synden. Den straffedommen som følger på synden, er et salt som skal bevare samfunnet mot forråtnelse.

Synden, som fortjener helvete, burde ryste og skremme oss langt mer enn det helvetet som følger av den.

Herrens folk bør derfor vise stor sinnsro i alle farer. Satan og hans slangeætt er fulle av list og kløkt. Men de som vandrer med Gud, skal ikke bli fanget i deres svikefulle snarer.

Du som tror på Jesus: Gå derfor trøstig fram på sannhetens vei, og sett din lit til Herren!

April

1. april

«Ingen veifarende, ikke engang dårer, skal fare vill» (Jes 35,8).

Den hellige veien går så rett fram og ligger så klar at selv den minst begavede ikke behøver å fare vill, bare han stadig følger den. De verdensvise gjør mange undersøkelser og tar sine forholdsregler, men likevel bommer de grovt. De er ofte kortsynte og havner i mange vanskeligheter.

Den gudfryktige kjenner ingen bedre vei enn å gjøre som Herren har sagt, og nettopp det holder ham på den banede kongeveien, under den Høyestes beskyttelse.

Kjære leser, prøv aldri et øyeblikk å komme deg ut av en vanskelighet ved en løgn eller en tvilsom handling! Følg alltid sannhetens og ærlighetens hellige, opphøyde vei. Det er den sikreste og beste retningen. Aldri må vi gripe til utflukter og knep for å nå målene våre.

Gjør det som er rett, og frykt ikke. Følg Jesus, og vær ikke redd for noen vonde følger.

Selv om vi kunne slippe unna ett onde ved å gjøre urett, ville vi kanskje pådra oss et annet som var mye verre. Guds vei vil alltid være den beste veien. Følg den, selv om folk holder deg for en dåre, så skal du bli vis.

Herre, led dine tjenere på en jevn sti for deres fienders skyld.

2. april

«Tenk på dette, lev i dette, for at din fremgang kan bli åpenbar for alle!» (1 Tim 4,15).

Denne formaningen er egentlig et løfte: Gir vi oss flittig og helt over til tjenesten for Herren, skal vi få en fremgang som alle kan se.

Det åndelige livet vokser ikke ved en overfladisk lesning av Guds ord, men ved at vi fordyper oss inderlig i det. Vi når heller ikke de beste resultatene ved å gjøre mye slurvete arbeid, men ved å legge hele sjelen og vår beste omtanke i det. «Ethvert strevsomt arbeid gir vinning» (Ordsp 14,23) – men ikke det som gjøres i støy og hast, uten at hjertet er helt med.

Deler vi oss mellom Gud og mammon, mellom Kristus og oss selv, kommer vi ingen vei. Vi må gi oss helt til de hellige tingene. Ellers driver vi den himmelske forretningen dårlig, og når regnskapet gjøres opp, viser det ingen fortjeneste.

Er jeg en forkynner av Ordet? La meg da være det helt og ikke bruke kreftene mine på ting som bare underholder. Hva har jeg med partipolitikk eller tomme fornøyelser å gjøre? Er jeg en kristen? La det da være min gjerning og mitt livsverk å tjene min Mester.

Hele vårt indre og ytre liv må stemme overens med Jesus om vi skal få fremgang og være til nytte. Er det ikke slik, vil verken verden eller menigheten kjenne den mektige innflytelsen Herren ønsket at vi skulle ha.

3. april

> «Men fordi ditt hjerte ble mykt, og du ydmyket deg for Herrens åsyn da du hørte hva jeg har talt mot dette stedet og mot dets innbyggere – at de skal bli til ødeleggelse og forbannelse – og fordi du flerret klærne dine og gråt for mitt åsyn, så har også jeg hørt, sier Herren» (2 Kong 22,19).

Mange forakter Guds advarsler og går til grunne i sin synd. Salig er den som gir akt på Guds ord! Josjia gjorde det, og han slapp å se alt det onde Herren ville sende over Juda for dets store synder.

Er ditt hjerte blitt mykt ved Herrens ord? Vandrer du i ydmykhet? Da skal også du bli spart på den onde dagen.

Herren setter et merke på pannen til dem som sukker og jamrer over synden i sin samtid. Den ødeleggende engelen må la sverdet bli i sliren til de utvalgte er brakt i sikkerhet. De kjennes best på at de frykter Gud og har ærefrykt for hans ord.

Er tidene truende? Går katolisismen og vantroen sterkt fram, og frykter du at en straffedom skal komme over ditt fordervede folk? Det har du god grunn til.

Men søk trøst i dette løftet: «Du skal samles med dem i din grav i fred. Dine øyne skal ikke se all den ulykke jeg vil føre over dette stedet» (2 Kong 22,20). Ja, det finnes noe enda bedre: Kanskje kommer Herren selv snart, og da er sorgens dager til ende.

4. april

«Jeg vil sende vepser foran deg. De skal jage hevittene,
kana'aneerne og hetittene bort fra deg» (2 Mos 23,28).

Det er lett å forstå hva disse vepsene betyr. De var Guds egen hær, som han sendte foran sitt folk. De skulle stikke fiendene og gjøre seieren lett for Israels barn. Med de midlene han selv har valgt, vil vår Gud stride for sitt folk og såre fiendene deres allerede før det kommer til et virkelig slag.

Ofte skaper han forvirring blant sannhetens motstandere uten at reformatorene selv har noen del i det. Luften er full av hemmelighetsfulle krefter som plager Israels fiender. I Åpenbaringen leser vi at «jorden kom kvinnen til hjelp» (Åp 12,16).

La oss aldri frykte! Stjernene kjemper fra sine baner (Dom 5,20) mot sjelens fiender. Ofte drar vi ut i krig og finner ingen fiende å kjempe med. «Herren skal stride for dere, og dere skal være stille» (2 Mos 14,14). Guds vepser kan utrette mer enn våre våpen. Vi kunne aldri ha drømt om de midlene Jehova vil bruke for å vinne seieren.

Vi må lyde marsjordren og dra ut for å vinne folkene for Jesus. Og vi skal få se at Herren har gått foran oss og ryddet veien. Til slutt skal vi juble: «Hans høyre hånd og hans hellige arm har fullført frelse» (Sal 98,1).

5. april

«Du er min tjener, Israel, du skal ikke bli glemt av meg!» (Jes 44,21).

Vår Jehova kan ikke glemme sine tjenere slik at han slutter å elske dem. Han utvelger dem ikke bare for en kortere eller lengre tid, men for evig. Han visste hva de ville bli da han kalte dem inn i sin guddommelige familie.

Han stryker ut misgjerningene deres som en sky, og vi kan være visse på at han ikke vil støte dem bort for de syndene han har strøket ut. Det ville være bespottelig å tenke noe slikt.

Han vil heller ikke glemme dem slik at han slutter å tenke på dem. Glemte Herren oss et eneste øyeblikk, ville det være vår undergang. Derfor sier han jo: «Du skal ikke bli glemt av meg!»

Mennesker glemmer oss. De vi har gjort godt mot, vender seg ofte bort fra oss, for menneskehjertet er ustadig. Men Gud glemmer aldri en eneste av sine tro tjenere.

Han har bundet seg fast til oss – ikke ved det vi gjør for ham, men ved det han har gjort for oss. Han har elsket oss altfor lenge og kjøpt oss for en altfor høy pris til at han nå skulle glemme oss.

Jesus ser i oss lønnen for sin sjelemøye (jf. Jes 53,11), og den kan han aldri glemme. Faderen ser i oss sin Sønns brud, og Den Hellige Ånd ser i oss sitt eget fullførte verk.

Herren tenker på oss. Også i dag vil han holde oss oppe og hjelpe oss. Å, måtte heller ikke vi noen gang glemme Herren!

6. april

«Da skal Herren bli konge over hele jorden. På den dagen skal Herren være én og hans navn ett» (Sak 14,9).

For en herlig utsikt! Dette er ingen svermers drøm, men det ufeilbare Ordet som taler. Jehova skal bli kjent blant alle folk, og alle slekter og stammer skal anerkjenne hans nådige herredømme.

Ennå er det langt fra slik. Hvor finnes det vel noen som bøyer seg for den store Kongen? Hvor mye opprør er det ikke ennå mot ham! Hvor mange herrer og hvor mange guder finnes det ikke på jorden! Ja, hvor mange stridende meninger finnes det ikke om ham og hans evangelium, selv blant dem som bekjenner seg som kristne!

Men en dag skal det være én Konge, én Jehova og ett navn på den levende Gud. Å Herre, la den dagen komme snart! Daglig ber vi: «Komme ditt rike» (Matt 6,10).

Vi vil ikke drøfte spørsmålet om *når* dette skal skje, så vi ikke mister gleden over å vite *at* det skal skje. Så sant Den Hellige Ånd talte ved sine hellige profeter, skal hele jorden bli fylt av Herrens herlighet. Jesus døde ikke forgjeves. Guds Ånd arbeider ikke uten frukt. Faderens evige rådslutninger skal ikke bli gjort til intet.

Her, hvor Satan har triumfert, skal Jesus bli kronet, og Gud Herren, Den Allmektige, skal regjere. La oss gå trøstig til vårt daglige arbeid og strev, faste i troen.

7. april

> «Og alle folk på jorden skal se at du er kalt med Herrens navn, og de skal frykte deg» (5 Mos 28,10).

Da har vi ingen grunn til å frykte dem. Gjorde vi det, ville det vitne om en svak ånd og et vantro sinn. Herren kan gjøre oss så lik seg selv i ånden at menneskene må se at vi med rette bærer hans navn og virkelig tilhører den hellige Jehova. Å, måtte vi få denne nåden, som Herren så gjerne vil øse ut over oss!

Vær viss på at ugudelige mennesker frykter de virkelig hellige. De hater dem, men de frykter dem også. Haman skalv av frykt for Mordekai, selv mens han trakk den gode mannen etter livet. Hatet deres kommer ofte av en frykt som de er altfor stolte til å vedkjenne seg.

La oss følge sannhetens og oppriktighetens vei uten den minste engstelse. Frykten hører ikke hjemme hos oss, men hos dem som gjør det onde og strider mot hærskarenes Gud. Er vi bare kalt med den evige Guds navn, kan vi være trygge.

I gamle dager trengte en romer bare å si: «Romanus sum» – jeg er romer – så kunne han kreve beskyttelse av hver legion i det store keiserriket. På samme måte har hvert Guds barn den Allmektige selv til vern. Gud vil heller tømme himmelen for engler enn la en av sine hellige stå uten forsvar.

Vær derfor modigere enn løver når du kjemper for det rette, for Gud er med deg.

8. april

> «Men natten etter sto Herren for ham og sa: Vær frimodig! Likesom du har vitnet om meg i Jerusalem, slik er det nødvendig at du også vitner i Roma» (Apg 23,11).

Er du et vitne for Herren, og er du kanskje nettopp nå i fare? Husk da at du er udødelig til ditt verk er gjort. Har Herren flere vitnesbyrd han vil at du skal bære fram, lar han deg leve til du har gjort det. Hvem kan knuse det karet som Herren har bestemt å bruke videre?

Har du derimot ikke mer å gjøre for din Mester, kan det ikke gjøre deg bedrøvet å bli kalt hjem, dit ingen motstander lenger kan nå deg. Å vitne om Jesus er din høyeste oppgave, og ingen kan stanse deg i den før den er fullført. Vær derfor rolig!

Grusom baktalelse, troløse venner, misforståelse, falskhet og hva ellers som måtte komme, kan ikke hindre Herrens hensikt med deg. Herren står ved din side i sorgens natt og sier: «Slik skal du vitne om meg.» Vær stille, og gled deg i Herren.

Har du ikke bruk for dette løftet akkurat nå, kan du snart få bruk for det. Gjem det derfor i hjertet ditt. Husk også å be for misjonærer og for alle som blir forfulgt, at Herren må bevare dem til livsverket deres er fullført.

9. april

> «Stor fred har de som elsker din lov, og det er ikke noe anstøt for dem» (Sal 119,165).

Ja visst! En sann kjærlighet til den store boken fører med seg stor fred fra den store Gud og er et stort vern for oss. La oss leve i stadig fellesskap med Herrens lov. Den skal fylle hjertet vårt med en fred og hvile som ingenting annet kan gi. Den Hellige Ånd gjør sin gjerning som Trøster gjennom Ordet, og med sin milde, foredlende innflytelse stiller han stormene i sjelen.

Ingenting blir til anstøt for det mennesket som har Guds ord rikelig boende i seg. Han tar daglig opp sitt kors, og korset blir en glede for ham. Han er rede også for de hardeste prøvelser. Han ser ikke på dem som noe fremmed og lar seg ikke slå ned av dem.

Han blir verken hovmodig i medgang, slik mange blir, eller knust i motgang, slik andre blir. For han er hevet over de mange skiftene i det ytre livet.

Når Herren stiller ham overfor en stor hemmelighet i troen, som får andre til å rope ut: «Dette er harde ord! Hvem kan høre dem?» (Joh 6,60), tar han imot den uten å spørre hvorfor. Vanskelighetene har han overvunnet ved sin dype ærefrykt for Herrens lov. Den er for ham den høyeste autoritet, og han bøyer seg for den med glede.

Herre, virk i oss i dag denne kjærligheten, denne freden og denne hvilen.

10. april

> «Da sa Herren til Moses: Lag deg en serafslange og sett den på en merkestang. Så skal hver den som er bitt og ser på den, få leve» (4 Mos 21,8).

Dette er et vakkert forbilde på evangeliet. Jesus, som ble regnet blant overtredere (Jes 53,12), hang på korset for oss. Ett blikk på ham helbreder oss for syndens slangebitt, og det med én gang: «Hver den som er bitt og ser på den, skal få leve.» Måtte hver leser som er bedrøvet over sin synd, legge merke til disse ordene: «Hver den som er bitt og ser på den, skal få leve.»

Alle som ser, skal få erfare at disse ordene er sanne. Jeg har selv erfart det. Jeg så opp til Jesus og fikk livet med det samme. Det vet jeg for visst.

Kjære leser, ser du på Jesus, skal også du få leve. Det er sant at sårene dine hovner opp, og at du ikke ser noe håp. Det finnes heller ikke noe annet håp enn dette ene. Men dette er også et helt sikkert legemiddel: «Hver den som er bitt og ser på den, skal få leve.»

Kobberslangen ble ikke satt opp som en severdighet de friske kunne stirre på. Nei, den ble hengt opp for dem som var «bitt». Jesus døde som en virkelig Frelser for virkelige syndere.

Kanskje har bittet gjort deg til en dranker, en tyv, et ukysk eller vanhellig menneske. Likevel vil et blikk på den store Frelseren helbrede deg for alle disse sykdommene og gi deg kraft til å leve et hellig liv i samfunn med Gud. Se og lev!

11. april

> «De skal ikke lenger lære hver sin neste og hver sin bror og si: Kjenn Herren! For de skal alle kjenne meg, både små og store, sier Herren» (Jer 31,34).

Det kan være mye vi ikke kjenner, men Herren kjenner vi. I dag stadfester vår erfaring dette løftet, og det er ikke lite. Selv den minste troende blant oss kjenner Gud i Kristus Jesus – ikke så helt som vi kunne ønske, men likevel sant og virkelig.

Vi kjenner ikke bare læren om ham; vi kjenner *ham*. Han er vår Far og vår Venn. Vi kjenner ham personlig og kan si: «Min Herre og min Gud!» (Joh 20,28).

Vi lever nær Gud og har mang en lykkelig stund i hellig fellesskap med ham. Vi er ikke lenger fremmede for vår Gud. Herrens fortrolige samfunn er med oss (jf. Sal 25,14).

Dette er mer enn naturen kunne ha lært oss. Kjøtt og blod har ikke åpenbart Gud for oss (jf. Matt 16,17); Kristus Jesus har gjort Faderen kjent for hjertene våre. Herren har lært oss å kjenne ham – er ikke dette kilden til all frelsende kunnskap? Å kjenne Gud er det evige liv (Joh 17,3). Så snart vi har lært Gud å kjenne i et levende samfunn med ham, har vi beviset for at vi er vakt opp til et nytt liv.

Å, min sjel, fryd deg over denne kunnskapen, og pris din Gud hele dagen!

12. april

> «For jeg vil forlate deres misgjerning og ikke lenger minnes deres synd» (Jer 31,34).

Når vi lærer Herren å kjenne, får vi syndenes forlatelse. Vi kjenner ham som all nådes Gud, som går forbi våre overtredelser. For en herlig oppdagelse!

Legg merke til den guddommelige ordlyden i dette løftet: Herren lover at han ikke lenger vil minnes syndene våre. Kan da Gud glemme? Ja, han sier at han vil, og han mener det han sier. Han vil se på oss som om vi aldri hadde syndet.

Det store offeret tok så fullstendig bort all synd at den for Gud ikke lenger finnes. Den troende er nå like fullt antatt i Kristus Jesus som Adam var i sin uskyld. Ja, enda mer, for den troende har en guddommelig rettferdighet, mens Adam bare hadde en menneskelig.

Den store Herren vil ikke minnes syndene våre slik at han straffer dem, eller slik at han elsker oss det minste grann mindre for deres skyld. En gjeld er ikke lenger gjeld når den først er betalt. Slik ser Herren på sitt folks overtredelser som fullstendig utslettet.

Vi sørger over syndene våre og over at vi så ofte kommer til kort – og det bør vi gjøre så lenge vi lever. Men la oss samtidig glede oss over at de aldri skal stå fram som vitner mot oss. Dette får oss til å hate synden. Guds frie nåde virker slik i oss at vi aldri mer vil bedrøve ham med vår ulydighet.

13. april

«Han skal forvandle vårt fornedringslegeme og gjøre det likt med sitt herlighetslegeme» (Fil 3,21).

Når smerten gjennomborer oss og vi ikke makter å tenke eller tilbe, kjenner vi ofte at vi bærer på et «fornedringslegeme». Og når kjødets lyster frister oss, synes vi slett ikke at ordet er for sterkt.

Legemet vårt ydmyker oss, og det er noe av det beste det kan gjøre for oss. Legemet stiller oss ved siden av dyrene og binder oss til støvet. Å, burde ikke det holde oss dypt nede i ydmykhet?

Men vår Frelser, Herren Jesus, skal forandre alt dette. Han skal forvandle vårt fornedringslegeme og gjøre det likt med sitt herlighetslegeme. Dette skal skje med alle som tror på Jesus. Ved troen er sjelen deres allerede forvandlet. Og legemet skal bli fornyet slik at det passer til den gjenfødte ånden.

Hvor snart denne store forvandlingen skal skje, kan vi ikke si. Men tanken på den bør hjelpe oss til å bære den nåværende tidens lidelser og alle kjødets plager med tålmodighet.

Om en liten stund skal vi bli som Jesus nå er. Da er det slutt på verkende tinninger, hovne lepper, svake øyne og skjelvende hjerter. Den gamle skal ikke lenger være en bunt skrøpeligheter, og den syke ikke lenger bare lidelse. «Likt med sitt herlighetslegeme» – for et uttrykk! Også vårt kjød skal hvile i håpet om en slik oppstandelse.

14. april

«Han utvelger vår arvedel til oss» (Sal 47,5).

Fiendene våre ville unne oss bare en svært liten del, men vi er ikke overlatt til dem. Herren vil la oss «stå opp til vår lodd» (jf. Dan 12,13) – den lodd han selv i sin evige visdom har utvalgt for oss.

En som er visere enn vi, har ordnet vår skjebne. Det er Gud som styrer alt, og det er vi godt fornøyd med. Vi velger at han skal velge for oss. Om vi fikk handle etter vår egen vilje, ville vi likevel legge alt i Guds hånd og la ham velge.

Vi kjenner vår egen dårskap og ønsker ikke å råde over vår skjebne selv. Vi er roligere når Herren styrer skipet vårt, enn når vi selv styrer det etter egen dømmekraft. Med glede overlater vi både den smerte-

fulle nåtiden og den ukjente framtiden til vår Far, vår Frelser og vår Talsmann.

Å, min sjel, legg i dag dine ønsker ned for Jesu føtter! Har du i det siste vært egenrådig og gjerne villet handle etter ditt eget hjertes tanker? Gi da opp egenrådigheten, og legg tømmene i Herrens hånd. Si: «Han utvelger.»

Når andre strides om Herrens overherredømme og skryter av menneskets frie vilje, svar dem bare: «Han skal velge for meg.» Det er mitt eget frie valg å la ham velge. Som en fri mann vil jeg at han skal ha det fulle herredømmet over alle ting.

15. april

«De rettferdiges ønsker skal Gud oppfylle» (Ordsp 10,24).

Fordi det er de rettferdiges ønsker, kan Gud trygt oppfylle dem. Om et slikt løfte ble gitt den urettferdige, ville det derimot verken være godt for ham selv eller for samfunnet. La oss holde Herrens bud, så vil han i rettferdighet ta hensyn til ønskene våre.

Når rettferdige mennesker faller for fristelsen og nærer urettferdige ønsker, får de dem ikke oppfylt. Slike ønsker gir egentlig heller ikke uttrykk for deres innerste vesen. De kommer av tilfeldig ustadighet og forvirring, og det er bare godt at de blir avslått. Men deres sanne ønsker skal nå fram til Herren og bli oppfylt.

Nekter Herren oss for en tid det vi ber om? La da dagens løfte oppmuntre oss til å be på ny. Men kanskje nekter han oss svaret helt – hva så? Også da vil vi takke ham. For det har alltid vært vårt ønske at han skulle nekte oss det han i sin visdom så ikke var til vårt beste.

Det finnes likevel ting vi kan be om uten forbehold. Vårt høyeste ønske er å bli hellige, fruktbare, lik Kristus og skikket for himmelen. Dette er ønsker som springer mer ut av nåden enn av naturen, ønsker som tilhører den rettferdiggjorte mer enn det naturlige mennesket.

Disse tingene vil Herren aldri nekte oss; han vil gi oss dem i overflod. «Gled deg i Herren! Så skal han gi deg det ditt hjerte trakter etter» (Sal 37,4). Be i dag om store ting, min sjel!

16. april

«På den dagen skal det stå på hestenes bjeller: Helliget til Herren!» (Sak 14,20).

Salige dag, når alt skal være innviet til Herren, og hestenes bjeller skal ringe ut: «Helliget til Herren!»

Den dagen er grydd for meg. Helliger jeg ikke alle ting til Gud? Minner ikke klærne meg om rettferdigheten til Jesus Kristus, min Frelser, hver gang jeg tar dem på eller av? Skal jeg ikke gjøre mitt arbeid som for Herren?

Å, måtte klærne mine i dag være min prestedrakt, mine måltider en nattverd, mitt hus et tempel, mitt bord et alter, min tale en velluktende røkelse og jeg selv en prest! Herre, oppfyll ditt løfte på meg, og hold meg ren fra alt vanhellig og urent.

La meg vente dette i tro, så skal det visselig skje. Og siden jeg selv er Herrens eiendom, får han sette opp en fortegnelse over alt jeg har, for alt sammen er hans. Det vil jeg søke å vise ved den måten jeg bruker det på i dag. Fra morgen til kveld vil jeg med et fornøyd hjerte ordne og styre alt som for hans åsyn.

Bjellene mine skal ringe – hvorfor skulle de ikke det? Til og med hestene mine skal ha bjeller. Hvem har vel større rett til musikk enn de hellige? Men alle mine bjeller, min musikk og min glede skal helliges Herren og ringe ut hans hellige navn.

17. april

> «Når Herren har behag i en manns ferd, da gjør han det slik at selv hans fiender holder fred med ham» (Ordsp 16,7).

Jeg må se til at min ferd behager Herren. Selv da kan jeg få fiender – kanskje enda flere, nettopp fordi jeg strever etter å gjøre det som er rett. Men for et herlig løfte dette er! Herren kan la til og med menneskers vrede bli til pris for ham (jf. Sal 76,11) og hindre den i å skade meg.

Han kan få en fiende til å gi opp sin hensikt om å gjøre meg vondt. Slik gikk det med Laban da han forfulgte Jakob: Han fikk ikke lov til å røre ham. Eller han kan dempe fiendens vrede og gjøre ham til en venn. Slik gikk det da Jakob møtte Esau. Jakob hadde fryktet at Esau skulle slå ham og familien hans med sverd, men i stedet møtte Esau ham som en bror.

Herren kan også gjøre en rasende motstander til en bror i Kristus og en god medarbeider, slik han gjorde med Saulus fra Tarsus. Å, måtte han gjøre dette overalt hvor en forfølgende ånd viser seg!

Lykkelig den mann som har fiender som holder fred med ham, slik løvene gjorde med Daniel i løvehulen! Min bønn er at jeg må ha fred når døden, som er kalt den siste fiende (1 Kor 15,26), møter meg.

La det bare være min største omsorg å behage Herren i alle ting! Å, måtte tro og hellighet alltid bo i mitt hjerte, for det behager Den Høyeste!

18. april

> «… vil jeg være med deg. Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg» (Jos 1,5).

Disse ordene til Josva blir ofte gjentatt. De ligger til grunn for dette skriftordet i Det nye testamente: «For han har sagt: Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg» (Hebr 13,5).

Mine kjære, et liv i kamp ligger foran oss, men hærskarenes Herre er med oss. Er vi kalt til å lede et stort, men vaklende folk? Dette løftet forsikrer oss om all den visdom og varsomhet vi trenger. Har vi med listige og mektige fiender å gjøre? Her er styrke og mot, kraft og seier. Har vi en stor arv å vinne? I dette tegnet skal vi nå målet: Herren selv er med oss.

Det ville sannelig se ille ut om Herren Jehova skulle svikte oss. Men det kan aldri skje, og derfor legger alle urolens vinder seg til hvile i hulene under Guds trofasthet. Ikke en eneste gang vil Herren forlate oss. Hva som enn hender, vil han stå ved vår side.

Venner faller fra; hjelpen deres er bare som en aprilskur. Men Gud er trofast. Jesus er den samme i all evighet, og Den Hellige Ånd blir i oss.

Vær derfor rolig og full av håp i dag, min sjel! Skyer kan nok trekke opp, men Herren blåser dem bort. Siden Herren ikke vil svikte meg, skal heller ikke min tro på ham svikte. Og siden han ikke vil forlate meg, vil heller ikke jeg forlate ham. Å, for en hvile troen gir meg!

19. april

> «For så sier Herren Herren: Se, jeg kommer og vil spørre etter min hjord og se til dem» (Esek 34,11).

Dette gjør han aller først mens hans utvalgte er som villfarne får, som verken kjenner hyrden eller fårekveen. Hvor underfullt oppsøkte han ikke sine utvalgte!

Jesus er like stor som søkende hyrde som han er som frelsende hyrde. Mange av dem Faderen hadde gitt ham, var kommet så nær helvetes port som det vel var mulig. Likevel fant hans søkende øye dem, og han dro dem til seg ved sin nåde. Ja, han søkte oss.

La oss da ha godt håp for dem vi bærer på hjertet i bønn. Herren vil finne også dem.

Herren søker på ny når noen av hans får har forvillet seg bort fra sannhetens og hellighetens vei. De kan komme ut i store villfarelser, grove synder og en sørgelig hardhet i hjertet. Men Herren, som har gått i borgen for dem hos sin Far, vil ikke la en eneste av dem komme så langt bort at han går fortapt.

Ved sitt forsyn og sin nåde vil han følge etter dem til fremmede land, til fattigdommens boliger, til elendighetens huler og til fortvilelsens dyp. Han vil ikke miste noen av alle dem Faderen har gitt ham (jf. Joh 6,39).

Det er Jesu ære å søke og frelse hele hjorden, uten et eneste unntak. For et løfte å holde seg til hvis jeg i denne stund må rope ut: «Jeg har fart vill. Oppsøk din tjener som et tapt får!» (Sal 119,176).

20. april

«Den rettferdige av tro, skal leve» (Rom 1,17).

Jeg skal ikke dø. Jeg tror på Herren min Gud, og denne troen holder meg i live. Jeg vil gjerne regnes blant dem som er rettferdige i sitt liv. Men selv om jeg var fullkommen, ville jeg likevel ikke prøve å leve ved min egen rettferdighet. Jeg måtte fortsatt klynge meg til Jesu verk og leve i troen på ham og ikke på noe annet.

Om jeg så ga mitt legeme til å brennes for min Herre Jesus (jf. 1 Kor 13,3), kunne jeg ikke stole på mitt eget mot og min egen standhaftighet. Jeg måtte bare leve ved tro.

«Om enn jeg martyrdøden led,
ei salighet jeg fant derved:
I ham som døde i mitt sted,
jeg ene har min trøst, min fred.»

Å leve ved tro er langt tryggere og saligere enn å leve av følelser og ved gjerninger. Greinen som lever i vintreet, har et bedre liv enn den kunne fått skilt fra stammen, selv om det var mulig. Å leve ved å

klynge seg til Jesus og ta imot alt fra ham, er en salig og deilig tilværelse.

Når selv den mest rettferdige må leve på denne måten, hvor mye mer da ikke jeg, som bare er en fattig synder!

Herre, jeg tror. Jeg må stole helt på deg. Hva annet kan jeg gjøre? Å stole på deg er mitt liv. Jeg kjenner at det er slik. Ved dette vil jeg bli til enden.

21. april

> «Den som forbarmer seg over den fattige, låner til Herren, og Herren skal gjengjelde ham hans velgjerning» (Ordsp 19,17).

Når vi gir til den fattige, skal det være av medfølelse. Vi skal ikke gi for å bli sett og æret, og enda mindre for at de skal bli avhengige av oss. Vi skal hjelpe dem i nøden av ren barmhjertighet og deltakelse.

Vi må ikke vente å få noe igjen av den fattige, ikke engang takknemlighet. Det vi har gjort for den fattige, skal vi se på som et lån til Herren. Han tar på seg forpliktelsen. Ser vi til ham, må vi ikke i tillegg se til den andre parten.

For en ære Herren viser oss når han bøyer seg ned og låner av oss! Den kjøpmannen som har Herren som kunde i bøkene sine, må føle seg høyt æret. Men det ville ikke ta seg ut å ha et slikt navn stående for en ubetydelig sum. La oss derfor øke beløpet ved å hjelpe den første nødlidende som kommer i vår vei.

Å få noe tilbake kan vi knapt tenke på. Likevel har vi her Herrens eget gjeldsbrev. Lovet være hans navn! Hans løfte om å betale er bedre enn gull og sølv.

Er vi kanskje kommet litt til kort under de harde tidene? Da kan vi i all ydmykhet våge å legge denne anvisningen fram i troens bank. Har noen av leserne våre vært litt gjerrig mot den fattige? Stakkars sjel! Måtte Herren tilgi ham.

22. april

> «Herren åpner de blindes øyne, Herren reiser opp de nedbøyde» (Sal 146,8).

Er jeg nedbøyd? La meg da minne Herren om dette nådeordet. Det er hans måte å handle på, hans løfte, hans sak og hans hjertes lyst å reise opp de nedbøyde.

Er det syndenøden og den bedrøvelsen den fører med seg, som nå trykker meg ned? Da er Jesu verk allerede begynt i meg. Det er nettopp hans gjerning å reise opp og gi hvile. Herre, fullfør dette verket for din barmhjertighets skyld!

Er det sorgen over en du har mistet, eller vanskelige kår som trykker deg ned? Da er Talsmannen her for å trøste. For en velsignelse at en av personene i Den hellige treenighet er blitt Talsmannen! Dette verket blir godt utført når en så herlig person har påtatt seg det som sin særlige gjerning.

Noen er bøyd så dypt ned at bare Jesus kan hjelpe dem ut av deres vanmakt (jf. Luk 13,11–12). Men han kan, og han vil gjøre det. Han kan reise oss opp til helse, til håp og til lykke. Det har han ofte gjort under tidligere prøvelser, og han er fremdeles den samme Frelser, som vil gjøre sine kjærlighetsgjerninger på ny.

Vi som i dag er nedbøyd og sorgfulle, skal likevel bli reist opp, mens de som spotter oss, skal bli dypt til skamme. For en ære å bli løftet opp av Herren! Det er verdt å være nede en stund for å få erfare hans løftende kraft.

23. april

> «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene: Den som seirer, skal slett ikke rammes av den annen død» (Åp 2,11).

Den første døden må vi gjennom, med mindre Herren brått kommer til sitt tempel (jf. Mal 3,1). La oss derfor alltid være rede, slik at vi kan vente den uten frykt. Jesus har jo forvandlet døden fra en dyster hule til en gang som fører inn til herligheten.

Det vi har grunn til å frykte, er ikke den første døden, men den annen død. Den betyr ikke at sjelen skilles fra legemet, men at hele mennesket for alltid skilles fra Gud. Det er den virkelige døden. Den døden dreper all fred, glede, lykke og alt håp.

Når Gud er borte, er alt borte. En slik død er kanskje verre enn å slutte å være til. Det er en tilværelse uten det livet som gjør tilværelsen verdt å ha.

Men holder vi ved Guds nåde ut til enden og seirer i den gode strid, skal den annen død aldri legge sin kalde hånd på oss. Da skal vi ikke frykte død og helvete, for vi skal få livets uvisnelige krans.

Å, hvor dette oppmuntrer oss til å holde ut i kampen! Det evige liv er verdt et helt livs utholdenhet i striden. Å slippe de forferdelige følgene av den annen død er mer enn verdt et helt livs kamp og møye.

Herre, gi oss tro, så vi kan seire. Stå oss bi med din nåde, så vi kan bli uskadd, selv om synden og Satan hugger etter hælen vår.

24. april

> «Bær hele tienden inn i forrådshuset, så det finnes mat i mitt hus. Prøv meg på denne måten, sier Herren, hærskarenes Gud, om jeg ikke vil åpne himmelens luker for dere og øse ut velsignelser over dere i rikelig mål!» (Mal 3,10).

Mange leser og påberoper seg dette løftet uten å legge merke til vilkårene det bygger på. Vi kan ikke vente at himmelen blir åpnet og velsignelsene øst ut over oss, uten at vi gjør det vi skylder Herren vår Gud. Det ville ikke mangle midler til hellige formål om alle som bekjenner seg som kristne, ga sin del.

Mange er fattige fordi de raner fra Gud (jf. Mal 3,8). Mange menigheter går glipp av besøk fra Guds Ånd fordi de lar forkynnerne sine lide nød. Mangler Guds tjenere mat for legemet, er det ikke rart om tjenesten deres gir lite føde for sjelene våre.

Hvordan kan vi vente stor framgang i arbeidet for at sjeler skal frelses og blomstre, når misjonen mangler midler og arbeidet hindres av en tom kasse?

La oss tenke etter! Hvor mye har jeg gitt i det siste? Har jeg vært knipen mot min Gud? Har jeg vært gjerrig mot min Frelser? Det vil aldri gå godt.

La meg gi min Herre Jesus den tienden som tilkommer ham, ved å hjelpe de fattige og fremme hans verk. Da skal jeg få erfare hans makt til å velsigne i rikt mål.

25. april

> «Den rettferdige vandrer uklanderlig. Lykkelige er hans barn etter ham» (Ordsp 20,7).

Det er naturlig å bekymre seg for familien sin. Men vi gjør klokt i å vende omsorgen mot vår egen karakter, så den blir formet i alt godt. Vandrer vi uklanderlig for Gud, bringer vi mer velsignelse over etter-

kommerne våre enn om vi testamenterte dem store formuer. En fars hellige liv er en verdifull arv til sønnene hans.

Den oppriktige mannen etterlater arvingene sine sitt gode eksempel, og det er i seg selv en gruve av stor verdi. Hvor mange er det ikke som kan takke foreldrenes eksempel for at det har gått dem godt i livet!

Han etterlater dem også sitt gode rykte. Folk har lettere for å stole på oss i forretningslivet når vi er sønner av menn med et godt navn, og det er ingen liten ting. Å, måtte alle unge menn legge vinn på å holde familienavnet i ære!

Men framfor alt etterlater han sønnene sine forbønner og velsignelsen fra den Gud som hører bønn. Det gir dem en stor fordel blant menneskenes barn. Gud vil frelse dem, selv om det kanskje ikke skjer før de som ba, er gått bort.

Kanskje får Gud bruke vår oppriktighet som et middel til å frelse våre sønner og døtre. Når de ser sannheten i vår tro bevist ved livet vårt, kommer de kanskje selv til troen på Jesus. Herre, la dette løftet gå i oppfyllelse i mitt hus!

26. april

«Og Herren din Gud skal velsigne deg i alt det du gjør» (5 Mos 15,18).

En israelittisk herre skulle gi trellen sin fri når den fastsatte tiden var omme, og sende ham av gårde med en rikelig gave. Gjorde han det villig og med glede, lovet Herren å velsigne husbonden for hans gavmildhet.

Ånden i denne forordningen – ja, i hele Kristi lov – går ut på at vi skal behandle arbeidsfolkene våre med omtanke. Vi burde huske hvordan Gud handler med oss, og da må vi være gode mot andre. Det sømmer seg at de som er barn av en nådig Gud, er gavmilde. Hvordan kan vi vente at vår store Mester skal velsigne arbeidet vårt, hvis vi undertrykker dem som tjener oss?

For en velsignelse som her er lovet dem som er gode mot sine underordnede! Å bli velsignet i alt vi gjør, det er å bli velsignet i sannhet. Herren vil sende oss velsignelsen dels i timelige goder, dels i tilfredshet i sjelen og dels i en salig følelse av hans velbehag – og det er jo den beste av alle velsignelser.

Han kan gi oss en fornemmelse av at vi står under hans særlige omsorg og er omsluttet av hans særegne kjærlighet. Det gjør livet på jorden til en gledefylt forsmak på herligheten hinsides. Guds velsignelse er mer verd enn en hel formue. Den gjør oss rike uten å blande sorg i begeret vårt.

27. april

«Herren vil fullføre sin gjerning for meg» (Sal 138,8).

Han som har begynt sitt verk i min sjel, vil også fullføre det (jf. Fil 1,6). Herren bryr seg om alt som angår meg. Alt som nå er godt, men ennå ikke fullkomment, vil Herren våke over, bevare og føre fram til fullendelse. Dette er en herlig trøst.

Selv kunne jeg ikke fullføre det, det er jeg viss på. For jeg feiler hver dag, og jeg har bare holdt stand fordi Herren har hjulpet meg. Slapp han hånden min og overlot meg til meg selv, ville ikke alle mine tidligere erfaringer hjelpe meg det minste, og jeg ville gli ut av den rette veien.

Men Herren vil fortsette å hjelpe meg. Han vil føre min tro, min kjærlighet, min karakter og mitt livsverk fram til modenhet. Det vil han gjøre fordi han har begynt et verk i meg. Han ga meg viljen, og i en viss grad har han også oppfylt min åndelige lengsel.

Han går aldri fra et uferdig verk. Det ville ikke være til hans ære, og det ville ikke ligne ham.

Han vet hvordan han skal fullføre sine nådige planer. Min onde natur, verden og djevelen slår seg sammen for å hindre ham i verket hans, men likevel tviler jeg ikke på løftet hans. Han vil fullføre sin gjerning i meg, og jeg skal prise ham for evig.

Herre, la ditt verk i meg komme et stykke videre også i dag!

28. april

«Jeg vil bo hos dem og ferdes iblant dem, jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk» (2 Kor 6,16).

Her eier de to hverandre. Den ene hører den andre til. Gud er sitt folks del, og de utvalgte er hans del. De hellige har sin største skatt i Gud, og han ser på dem som sin særlige eiendom. For en gullgruve av trøst dette er for hver troende!

At de hører hverandre til, fører til at de tenker på hverandre. Gud vil alltid tenke på sitt eget folk, og de vil alltid tenke på ham.

I dag vil Gud fullføre alt for meg – hva kan jeg gjøre for ham? Tankene mine bør dreie seg om ham, for han tenker på meg. La meg være helt viss på at det virkelig er slik, og ikke nøye meg med å innrømme at det burde være slik.

Dette fører videre til et samfunn mellom dem: Gud bor i oss, og vi i ham. Han ferdes blant oss, og vi vandrer med ham. For et salig samfunn!

Å, for en nåde at Herren vil være min Gud, og at jeg får stole på ham og tjene ham slik hans guddom fortjener! Å, om jeg kunne elske, tilbe, ære og lyde Jehova i ånd og sannhet (jf. Joh 4,24)!

Dette er mitt hjertes ønske. Når jeg har nådd det, har jeg funnet min himmel. Herre, hjelp meg! Vær min Gud ved å hjelpe meg å kjenne deg som min Gud, for Jesu skyld.

29. april

> «Si ikke: Jeg vil gjengjelde med ondt! Vent på Herren, og han skal frelse deg!» (Ordsp 20,22).

Forhast deg ikke! La sinnet legge seg. Si ingenting, og gjør ingenting for å hevne deg selv. Du kommer helt sikkert til å handle uklokt hvis du griper stokken for å utkjempe din egen strid. Og Jesu sinnelag kommer du i hvert fall ikke til å vise.

Det er edlere å tilgi og la krenkelsen fare. Går du og bærer på den, lar den ete seg inn i hjertet og grubler på hevn, holder du bare gamle sår åpne og lager nye. Det er bedre å glemme og tilgi.

Kanskje svarer du at du vil lide et stort tap om du ikke gjør noe. Gjør da det dagens løfte råder deg til: «Vent på Herren, og han skal frelse deg!» Dette rådet koster deg ingenting, men det er verdt langt mer enn penger.

Vær bare rolig og stille. Vent på Herren: Tal med ham om det som tynger deg, og bre ut Rabsjakes brev for ham (jf. Jes 37,14). Bare det vil lette sinnet ditt.

Og så kommer løftet: «Han skal frelse deg!» Gud vil finne en utvei for deg. Han vil hjelpe deg. Hvordan han vil gjøre det, kan verken du eller jeg si.

Får Herren frelse deg, er det langt bedre enn å ligge i strid med folk og bli tilsølt av de urene. Vær ikke sint lenger. Overlat saken din til ham som er alles dommer.

30. april

> «Den som seirer, ham vil jeg gi av den skjulte manna. Og jeg vil gi ham en hvit stein, og på steinen er et nytt navn skrevet som ingen kjenner uten den som får det» (Åp 2,17).

Mitt hjerte, mann deg opp og hold ut i den hellige krigen, for seierslønnen er stor! I dag lever vi av himmelsk føde som faller rundt leiren vår. Det er ørkenens føde, den som kommer fra himmelen, den som aldri slipper opp for pilegrimene på vandringen til Kanaan.

Men i Kristus Jesus er det gjemt for oss en enda høyere grad av åndelig liv, som ennå er skjult for vår erfaring.

I gullkrukken i arken (Hebr 9,4) lå det en porsjon manna som ikke ble skjemt, selv om den hadde ligget gjemt i lange tider. Ingen så denne mannaen. Den var skjult i paktens ark, som sto i Det aller helligste. På samme måte er det høyeste troslivet skjult med Kristus i Gud (Kol 3,3). Snart skal vi nå fram til det.

Når vi har seiret ved vår Herre Jesu Kristi nåde, skal vi få spise ved Kongens bord og mettes av de kongelige rettene.

Jesus er vårt brød. Han er vår «skjulte manna» like mye som ørkenens manna. Han er alt for oss, både når vi står høyest, og når vi står lavest. Han hjelper oss i kampen, gir oss seier og er selv vår beste lønn. Herre, hjelp meg å seire!

Mai

1. mai

«Fjellene og haugene skal bryte ut i fryderop for deres ansikt, og alle markens trær skal klappe i hendene» (Jes 55,12).

Når synden er tilgitt, er den største sorgen over, og den reneste gleden har begynt. Den gleden Herren gir sine benådede barn, er så stor at den fyller hele naturen med fryd.

Den skapte verden har en skjult musikk i seg, og det gjenfødte hjertet vet hvordan det skal lokke den fram og få tonene til å klinge.

Skaperverket er orgelet. Sjelen som er fylt av nåde, finner tangentene, legger hånden på dem og får hele naturen til å gi gjenlyd av samstemt lovsang. Fjell og hauger og andre store ting er liksom bassen i koret, mens skogens trær og alt levende omkring smelter sammen i den vakre melodien.

Når Guds ord har framgang blant oss og sjeler blir frelst, er det som om alt er fullt av sang. Når vi hører de unge troende bekjenne sin tro og de eldre hellige vitne om Herren, blir vi så lykkelige at vi må prise ham. Da er det som om fjell og hauger, skoger og mark gir gjenlyd av gledessangen vår, og hele verden blir et orkester.

Herre, før meg ut i din tonerike verden denne vakre maidagen, og la meg være like full av lov og pris som lerken når den svinger seg høyt mot himmelen.

2. mai

«Den som sår i Ånden, skal høste evig liv av Ånden» (Gal 6,8).

For det ytre øyet ser det ut som om såing er en dårlig forretning. Kornet vi legger i jorden, ser vi jo aldri mer – det forsvinner. Slik ser

det også ut med vår såing i Ånden. Vi fornekter oss selv og får tilsynelatende ingenting igjen for det.

Likevel skal vi ikke så forgjeves hvis vi sår i Ånden – hvis vi legger vinn på å leve for Gud, gjøre hans vilje og av alle krefter fremme hans ære. Liv skal bli vår lønn, ja, evig liv.

Dette livet får vi allerede her nede når vi lærer Gud å kjenne, kommer i samfunn med ham og får vår glede i ham. Og livet flyter videre som en elv som stadig blir dypere og rikere, til den fører oss ut i det uendelige havet av evig salighet. Der er Guds eget liv vårt i all evighet.

La oss ikke så i kjødet i dag. Den som sår i kjødet, høster fordervelse, for den veien bærer kjødet alltid. La oss heller leve i hellig selvfornektelse for det høyeste, reneste og mest åndelige målet og søke å ære vår opphøyde, hellige Herre ved å lyde hans nådefulle Ånd.

Å, for en høst det blir når vi tar imot det evige livs krone! For noen kornbånd av endeløs velsignelse vi skal høste! For en fest den høsten skal bli! Herre, gjør oss til slike høstfolk for din Sønns skyld.

3. mai

> «Når du hører lyden av skritt i toppen av bakatrærne, da skynd deg! For da har Herren dratt ut foran deg for å slå filistrenes hær» (2 Sam 5,24).

Det finnes tegn som viser at Herren er i bevegelse. Da bør også vi røre på oss. Guds Ånd blåser dit han vil, og vi hører lyden av ham. Da er det tid for oss å våkne. Vi må gripe den gylne anledningen og gjøre mest mulig ut av den.

Vi må alltid kjempe mot filistrene, men når Herren selv drar ut foran oss, bør vi være særlig modige i striden.

Da vinden satte tretoppene i bevegelse, var det tegnet til oppbrudd for David og mennene hans. Og da de rykket fram, slo Herren selv filistrene.

Å, om Herren i dag ville gi oss anledning til å tale om ham til mange av vennene våre! La oss være på vakt, så vi står ferdige når anledningen kommer.

Hvem vet om ikke nettopp denne dagen kan bringe oss gode nyheter om at sjeler blir frelst? La oss holde de åndelige ørene åpne, så vi hører vinden suse og er rede til å lyde signalet fra himmelen.

Er ikke dette løftet – «da har Herren dratt ut foran deg» – nok til å gi oss mannsmot? Når Herren selv går foran oss, våger vi ikke å trekke oss tilbake.

4. mai

«Gled dere ikke over meg, mine fiender! Når jeg er falt, står jeg opp igjen. Om jeg sitter i mørket, er Herren lys for meg» (Mi 7,8).

Disse ordene uttrykker hva en nedtrykt mann eller kvinne føler. Fienden kan nok for en tid slukke lyset vårt.

Men det er håp for oss i Herren. Hvis vi stoler på ham og holder fast ved vår oppriktighet, skal den mørke og tunge tiden snart være over. Fiendens hån varer bare en stund. Herren skal snart vende latteren deres til sorg og våre sukk til sang.

Og skulle sjelens store fiende for en tid triumfere over oss, slik han har gjort over bedre menn enn oss, så la oss ikke miste motet. Før lenge skal vi beseire ham.

Vi skal reise oss fra fallet, for vår Gud har ikke falt, og han skal løfte oss opp. Vi skal ikke bli sittende i mørket, selv om det er mørkt rundt oss en stund. Herren er lysets kilde, og han skal snart la en gledesdag gry for oss.

La oss bare ikke fortvile – nei, ikke engang tvile. Én omdreining av hjulet, og det som lå nederst, er kommet øverst.

Ve dem som nå ler, for de skal sørge og gråte når hovmodet deres blir vendt til evig forakt. Men salige er alle som her har en hellig sorg, for de skal trøstes av Gud selv.

5. mai

«Da skal Herren din Gud gjøre ende på ditt fangenskap» (5 Mos 30,3).

Guds eget folk kan komme til å selge seg selv som slaver under synden. Frukten av det er bitter, og roten enda mer bitter. For et fangenskap det er for et Guds barn å være solgt under synden og holdt i lenker av Satan! Den som er bundet slik, har mistet friheten sin, kraften i bønnen og gleden i Herren.

La oss være på vakt, så vi ikke havner i et slikt fangenskap. Men har det allerede hendt oss, skal vi på ingen måte fortvile.

Vi trenger ikke bli i dette slaveriet for alltid. Herren Jesus har betalt en altfor høy pris for vår frelse til å la oss bli værende i fiendens hånd.

Veien til frihet er denne: å omvende seg «til Herren din Gud» (5 Mos 30,2). Der vi først fant frelsen, dit må vi gå tilbake for å finne den igjen. Når vi bekjenner synden ved foten av korset, finner vi tilgivelse og befrielse.

Videre vil Herren at vi skal høre på hans røst i alt han har befalt oss. Og det må vi gjøre av hele vårt hjerte og hele vår sjel. Så skal fangenskapet ta slutt.

Så snart vi skiller lag med avgudene våre og bøyer oss i lydighet for Gud, blir vi også kvitt det nedtrykte sinnet og den sørgmodige ånden. Vi trenger ikke være fanger. Vi kan vende tilbake til Sions stad, og det med en gang.

Herre, gjør ende på vårt fangenskap!

6. mai

> «La ikke ditt hjerte være nidkjært mot syndere, men alltid nidkjært for Herrens frykt! Sannelig, det er en fremtid for deg, og ditt håp skal ikke bli til intet» (Ordsp 23,17–18).

Når vi ser at det går de ugudelige godt, kan vi bli fristet til å misunne dem. Når vi hører latteren deres mens vår egen ånd er tung, er vi halvveis på vei til å tro at de har det best.

Men det er dårskap. Kjente vi dem bedre, og tenkte vi særlig på hvordan det ender med dem, ville vi synes synd på dem.

Legemidlet mot misunnelse er å leve nær Herren hele tiden og tilbe ham i inderlig samfunn dagen lang, hvor lang den enn kan virke. Sann gudsfrykt løfter sjelen opp i en høyere luft. Der blir dømmekraften klarere og ønskene edlere.

Jo mer vi har av himmelen i oss, desto mindre trakter vi etter jorden. Gudsfrykten driver misunnelsen ut.

Også en rolig tanke på framtiden blåser misunnelsen bort. De ugudeliges rikdom og prakt er en tom skygge. Den glimrer en kort stund og forsvinner så. Hva hjelper all glansen når dommen faller over synderen?

Men den gudfryktige har fred og salighet, og ingen kan ta gleden fra ham. La derfor all misunnelse fare, og bli fylt av en god og stille tilfredshet.

7. mai

> «Ikke det minste av det bannlyste må bli hengende ved din hånd, for at Herren må la sin brennende vrede fare og være deg nådig og miskunne seg over deg og gjøre deg tallrik, som han med ed har lovt dine fedre» (5 Mos 13,17).

Israelittene måtte innta byene der folk dyrket avguder. Alt byttet som var smittet av avgudsdyrkelsen, skulle de ødelegge og brenne som bannlyst gods.

Slik må de kristne behandle synd av alle slag. Vi må ikke la en eneste ond vane få henge ved oss. Vi må føre krig på liv og død mot all synd, enten den har sitt sete i kroppen, sjelen eller ånden.

Det er likevel ikke for å fortjene nåden at vi slik sier fra oss all synd. Tvert imot er det en frukt av Guds nåde, som vi har tatt imot og aldri vil miste.

Det er stor nåde av Gud når han gjør oss ubarmhjertige mot syndene våre. Når vi blir harme på synden, er ikke Gud lenger vred på oss. Når vi fordobler innsatsen i kampen mot det onde, fordobler han velsignelsene sine.

Veien til fred, vekst, trygghet og glede i Kristus Jesus finner vi ved å følge disse ordene: «Ikke det minste av det bannlyste må bli hengende ved din hånd.»

Herre, rens meg i dag! De som med fast forsett sier fra seg all synd, skal visselig få fred, glede og vekst i alt godt.

8. mai

> «Gå også dere bort til vingården, og det som rett er, vil jeg gi dere» (Matt 20,4).

Ja, i Kristi vingård er det arbeid nok også for de gamle. Det er allerede den ellevte time, og likevel vil han la oss arbeide. For en nåde! Sannelig, de gamle blant oss burde hoppe av glede over denne innbydelsen!

Når folk er blitt gamle, vil ingen ansette dem. De går fra verksted til verksted, men arbeidsgiverne ser på de grå hårene og bare rister på hodet. Men Jesus vil ansette også gamle folk – og gi dem god lønn attpå! Dette er sannelig nåde.

Herre, hjelp de gamle så de tar tjeneste hos deg uten en times betenkningstid.

Men vil Herren virkelig betale lønn til utslitte menn? Uten tvil. Han sier at han vil gi deg det som rett er, hvis du vil arbeide i vingården hans. Han vil visselig gi deg nåde her og herlighet hisset. Han vil gi deg trøst nå og hvile siden. Han vil gi deg styrke for dagen og et glimt av sin herlighet når dødens natt kommer.

Alt dette gir Herren Jesus den som blir omvendt sent, like fritt som den som har tjent ham fra ungdommen av.

La meg fortelle dette til gamle menn og kvinner som ikke er frelst, og be Herren velsigne det for Jesu skyld. Hvor kan jeg finne slike? Jeg vil se meg om etter dem og fortelle dem denne herlige sannheten med kjærlighet.

9. mai

> «I ham fryder vårt hjerte seg, fordi vi setter vår lit til hans hellige navn» (Sal 33,21).

Hjertets gledesblomster har troen som rot. Kanskje får vi ikke gleden med en gang, men den kommer i sin tid. Vi setter vår lit til Herren når vi er nedtrykte, og han skuffer oss ikke. Han lar troen bli til beskuelse, så vi får fryde oss i Herren. Tvil skaper uro, men tillit gir glede i det lange løp.

Den vissheten salmisten uttrykker i dette verset, er egentlig et løfte som den hellige tilliten holder fram for oss. For en nåde å få ta imot det! Selv om vi ikke kan fryde oss akkurat nå, skal den tiden komme – så sant Davids Gud er vår Gud.

La oss grunne på Herrens hellige navn, så vi kan stole fastere på ham og fryde oss desto mer i ham.

I sitt vesen er han hellig, rettferdig, sannferdig, nådig, trofast og uforanderlig. Er ikke en slik Gud verdt å stole på? Han er allvitende, allmektig og allestedsnærværende. Kan vi ikke da trygt lene oss til ham? Jo, det vil vi – og det straks og uten forbehold.

Jehova-Jire skal sørge for oss, Jehova-Shalom skal sende oss fred, Jehova-Tsidkenu skal rettferdiggjøre oss, Jehova-Shamma skal være oss nær for alltid, og i Jehova-Nissi skal vi seire over alle våre fiender.

«De som kjenner ditt navn, stoler på deg» (Sal 9,11), og de som stoler på deg, skal finne sin glede i deg, Herre.

10. mai

«Derfor kan vi tillitsfullt si: Herren er min hjelper, jeg skal ikke frykte. Hva kan et menneske gjøre meg?» (Hebr 13,6).

Gud vil aldri slippe oss og aldri forlate oss. Derfor bør vi være fornøyd med tingene slik de nå engang er. Når Herren er vår Gud, blir vi aldri uten venn, skatt eller bolig.

Denne vissheten må gjøre oss uavhengige av mennesker. Under en så høy beskyttelse bør vi ikke føle oss fristet til å krype for mennesker, som om vi måtte be dem om lov til å leve. Vi skal heller stå fram som menn og si vår mening uten frykt, selv om noen sier imot.

Den som frykter Gud, har ingenting annet å frykte. Vi burde ha en slik tillit til den levende Gud at truslene fra stolte forfølgere ikke virket mer på oss enn vindens hvisking.

I våre dager kan folk ikke gjøre de troende så mye ondt som da apostelen skrev dette verset. Bål og pinebenker er gått av moten. Den mektige paven kan ikke lenger brenne pilegrimene.

Når de som følger de falske profetene, spotter og håner oss, undrer vi oss ikke over det. Denne verdens barn kan ikke elske den himmelske ætten. Hva så? Vi må tåle å være til spott for verden. Spotten dreper oss ikke – den knekker ikke engang et bein.

Gud hjelper oss. La oss bare være modige. Vil verden rase, så la den rase. Men la oss ikke frykte den.

11. mai

«Gad – en fiendeflokk hugger seg inn på ham, men han hugger dem i hælene» (1 Mos 49,19).

Noen av oss har hatt samme lodd som Gads stamme. En tid var motstanderne for mange for oss; de falt over oss som en stor flokk. Ja, en stund beseiret de oss også, og de jublet høyt over den kortvarige seieren.

Kristi folk skal, som Gad, bli overmannet av fienden. Det er svært smertefullt, og vi ville ha fortvilt om vi ikke hadde hatt den andre linjen i farens velsignelse. I Spurgeons engelske bibel lyder den: «Men han skal seire til sist.»[1]

[1] NB: «men han hugger dem i hælene».

«Når enden er god, er allting godt», sier et gammelt ord, og det er sant. En krig kan ikke bedømmes etter den første seieren eller det første nederlaget, men etter det som skjer «til sist». Gud skal gi rett og sannhet seier «til sist». Og det betyr evig seier, som gamle Bunyan sa, for ingenting kan komme etter det som er «sist».

Det vi trenger, er tålmodig utholdenhet i å gjøre det gode, og fast tillit til vår herlige fører. Kristus, vår Herre Jesus, vil lære oss sin egen hellige kunst: å gjøre ansiktet «hardt som stein» (Jes 50,7) og arbeide og lide trofast til vi kan si: «Det er fullbrakt!»

Halleluja! Seier! Seier! Vi tror løftet: «Han skal seire til sist.»

12. mai

> «Den som passer sitt fikentre, får ete dets frukt. Den som tar vare på sin herre, vinner ære» (Ordsp 27,18).

Den som steller godt med fikentreet sitt, får fiken å stille sulten med. Og den som tjener en god herre, får ære i lønn. Jesus er visselig den beste av alle herrer, og det må være en stor ære å få tjene ham, selv i det minste.

Å tjene visse herrer er som å passe et villepletre og få de sure eplene i lønn. Men å tjene min Herre Jesus er som å passe et fikentre og ete den deilige frukten.

Tjenesten hans er en glede i seg selv. Å få fortsette i den er en forfremmelse, framgang i arbeidet er en velsignelse her nede, og lønnen der oppe er en evig herlighet.

Den største æren får vi når fikenene er helt modne, selv om det ikke skjer før i den kommende verden. Englene, som nå er våre tjenere, skal bære oss hjem når dagsverket er gjort. Himmelen, der Jesus er, skal bli vår ærefulle bolig, evig salighet vår ærefulle del og Herren selv vårt ærefulle selskap.

Hvem kan fatte hele innholdet i dette løftet: «Den som tar vare på sin herre, vinner ære»?

Herre, hjelp meg å ta vare på min Mester. La meg legge all tanke på ære til side til den stunden da du selv skal ære meg. Måtte din Hellige Ånd lære meg å våke, virke og vente i tålmodighet.

13. mai

> «Og jeg vil gi ham morgenstjernen» (Åp 2,28).

Hvor herlig er det ikke å se Jesus som «morgenstjernen» til dagen bryter fram og skyggene flyr!

Jeg husker at vi en gang leste i avisene den gamle historien om at Betlehemsstjernen skulle ha vist seg igjen. Da det ble undersøkt nærmere, viste det seg at det var morgenstjernen. Men feiltakelsen var ikke så stor når alt kom til alt.

Det beste er å få se Jesus som solen. Men når vi ikke kan det, er det nest beste å se ham som den stjernen som forkynner at dagen er nær og det evige lyset like for hånden.

Selv om jeg i dag ikke er alt det jeg ønsker å være, får jeg likevel se Jesus. Og det gjør meg viss på at jeg en dag skal bli lik ham. Et troens glimt av Jesus er et pant på at jeg skal få se ham i hans herlighet og bli forvandlet etter hans bilde.

Selv om jeg ikke har alt det lyset og all den gleden jeg kunne ønske meg nå, skal jeg en gang få det. For så sant jeg ser morgenstjernen, skal jeg få se den fulle dagen. Morgenstjernen er aldri langt fra solen.

Min sjel, har Herren fått gi deg morgenstjernen? Holder du fast ved den sannheten, nåden, kjærligheten og det håpet Herren har gitt deg? Gjør du det, har du allerede morgengryet til den dagen som kommer. Han som hjelper deg å seire over det onde og gå fram i rettferdighet, har med det gitt deg morgenstjernen.

14. mai

> «Kom, la oss vende om til Herren! For det er han som har revet i stykker, men han vil også lege oss. Han slo, men han vil også forbinde oss» (Hos 6,1).

Det er Herrens måte å gå fram på: Han sårer før han leger. Det kommer av hans kjærlige hjerte og hans sikre kirurghånd. Han slår også før han forbinder; ellers ville det bli dårlig arbeid. Loven må gå foran evangeliet, og sulten foran mettheten.

Er du, min leser, i dag under Den Hellige Ånds hånd, som overbeviser og knuser? Har du igjen fått trelldommens ånd, så du frykter? Da er det bare en sann forberedelse til at evangeliet virkelig skal lege og forbinde deg.

Fortvil ikke, kjære hjerte! Gå til Jesus med alle dine sår, svarte merker og væskende byller. Bare han kan lege deg, og det er en glede

for ham å gjøre det. Det er vår Herres gjerning å forbinde det knuste hjertet, og i denne kunsten er han en mester.

La oss bare ikke nøle, men straks vende om til Herren, som vi har gått bort fra. La oss vise ham de åpne sårene og be ham fullføre sitt eget verk.

Vil en kirurg skjære inn i det syke lemmet og så overlate pasienten til seg selv, så han blør i hjel? Skulle Herren rive ned det gamle huset vårt uten å bygge et bedre? Gjør du, Herre, noen gang hjerteløst en stakkars engstelig sjel enda mer elendig? Det være langt fra deg!

15. mai

> «Jeg vil sette ham trygt på et høyt sted, for han kjenner mitt navn» (Sal 91,14).

Sier Herren dette til meg? Ja, hvis jeg kjenner hans navn. Lovet være Herren, han er ikke fremmed for meg. Jeg har prøvd ham, jeg kjenner ham, og derfor kan jeg stole på ham.

Jeg kjenner hans navn som en Gud som hater synden. Ved hans Ånds overbevisende kraft har jeg lært at han aldri lukker øynene for synd.

Men jeg har også lært ham å kjenne som en Gud som tilgir synd i Kristus Jesus, for han har tilgitt meg alle mine overtredelser. Hans navn er trofasthet, det vet jeg. For han har aldri sviktet meg når trengselens bølger har slått over sjelen min.

Denne kunnskapen er en nådegave fra Gud. Og Herren gjør den til grunnen for en annen nådegave: at han setter oss trygt i høyden. Dette er nåde over nåde.

Husk at hvis vi selv klatrer opp i høyden, står vi farlig. Men hvis Herren setter oss der, er vi trygge.

Han kan bruke oss til stor nytte, gi oss dype erfaringer og framgang i arbeidet, og gjøre oss til ledere blant sine vitner og fedre for de små. Og gjør han ikke det, kan han føre oss opp på andre høyder: til inderlig samfunn med seg selv, til dyp åndelig innsikt, hellig seier eller en salig forsmak på den evige herligheten.

Når det er Herren som setter oss på tindene, kan ikke engang Satan selv styrte oss ned. Å, måtte det være slik med oss hele denne dagen!

16. mai

«Salige er de barmhjertige, for de skal finne barmhjertighet» (Matt 5,7).

Det er helt rimelig at den som ikke tilgir andre, heller ikke selv får tilgivelse, og at den som ikke vil gi til den fattige, selv står uten hjelp i sin nød.

Gud vil måle med vårt eget mål. De som har vært harde herrer og harde kreditorer, skal oppleve at også Herren er hard mot dem. «For dommen skal være uten barmhjertighet mot dem som ikke har vist barmhjertighet» (Jak 2,13).

La oss i dag prøve både å gi og å tilgi. La oss huske de to b-ene: bære og overbære. La oss være deltakende, kjærlige og ømme. La oss ikke felle harde dommer over det andre gjør, ikke ta overpris, ikke stifte unødig strid og ikke være vanskelige å omgås.

Vi ønsker jo selv å bli velsignet og få barmhjertighet. La oss da være barmhjertige, så vi også selv kan få barmhjertighet. La oss oppfylle vilkåret, så saligprisningen kan gjelde oss.

Er det ikke en behagelig plikt å være kjærlig? Er det ikke mye mer glede i det enn i vrede og gjerrighet? Det ligger en velsignelse i selve saken, foruten den rike lønnen som er lovt.

Hvem andre enn Guds frie nåde kunne gi et slikt løfte? Vi ettergir våre dødelige medmennesker noen få øre, og Herren ettergir oss «hele gjelden» (Matt 18,32).

17. mai

«De ustraffelige skal arve det som er godt» (Ordsp 28,10).

Ordspråkenes bok er også en løftebok. Og løftene burde være ordspråk blant Guds folk.

Dette løftet er svært bemerkelsesverdig. Vi er så tilbøyelige til å tro at vi har det gode bare i vente. Men her får vi vite at vi har det i eie.[2]

Ingen ondskap eller list fra fiendene kan ødelegge oss; de skal selv falle i den grøften de har gravd. Arven vår er så godt sikret at vi ikke skal miste den.

Men hva har vi så allerede nå, her nede? Vi har en god samvittighet ved troen på Jesu dyrebare blod. Guds kjærlighet hviler over oss og

[2]Slik lyder verset i Spurgeons engelske bibel: «De oppriktige skal ha det gode i eie.»

forandrer seg aldri. Vi har makt med Gud i bønnen, hva slags nød vi enn kommer i. Guds faderlige forsyn våker over oss, englene hans står til tjeneste for oss, og fremfor alt bor Guds Ånd i oss.

Ja, alt er virkelig vårt: «enten det er det som nå er, eller det som komme skal – alt hører dere til» (1 Kor 3,22). Jesus er vår. Ja, den treenige Gud er vår. Halleluja!

La oss ikke pine og plage oss, slite og slave, når vi eier så herlige ting. La oss leve med vår Gud og fryde oss i ham hele dagen lang. Hjelp oss til det, gode Hellige Ånd!

18. mai

«Jeg godtgjør dere de årene da vrimleren åt opp alt» (Joel 2,25).

Ja, de bortkastede årene vi sukker over, skal bli godtgjort. Gud kan gi oss en slik overflod av nåde at vi kan utrette desto mer i de dagene vi har igjen. Slik kan arbeidet vårt veie opp for de tapte årene da vi ennå ikke var omvendt – de årene vi sørger over i ydmyk anger.

Nå ser vi tilbake på gresshoppene som har plaget sjelen vår – frafall, verdslighet og lunkenhet – som på en fryktelig pest. Å, om de aldri hadde kommet nær oss!

Nå har Herren i sin nåde tatt dem bort, og vi er fulle av iver etter å tjene ham. Lovet være hans navn: Vi kan nå høste slike nådens kornbånd at den tidligere ufruktbarheten blir borte.

Ved Guds rike nåde kan den bitre erfaringen bli til advarsel både for oss selv og for andre. Når vi tenker på hvor mye vi kom til kort før, kan vi bli dypere rotfestet i ydmykhet, barnlig tillit og sann gudsfrykt. Er vi blitt mer årvåkne, ivrige og bedende i ånden, har vi høstet lærdom av de beklagelige feilene våre.

Ved kjærlighetens under kan de tapte årene bli godtgjort. Virker det som en altfor stor nåde? La oss tro på den, leve for den og se til at den blir virkelighet i livet vårt.

Slik ble Peter en mer brukbar mann i Herrens tjeneste etter at han var blitt helbredet for selvtilliten ved å lære sin egen svakhet å kjenne. Herre, hjelp oss ved din nåde!

19. mai

> «Derfor sier Herren: Hvis du vender om, så vil jeg la deg komme tilbake og stå for mitt åsyn. Hvis du skiller det edle ut fra det uedle, skal du være som min munn» (Jer 15,19).

Stakkars Jeremia! Men hvorfor skulle vi si det? Den gråtende profeten var en av Guds beste tjenere, og Herren æret ham fremfor mange andre. Han ble hatet fordi han holdt fram sannheten. Ordet som var så herlig for ham selv, var bittert for tilhørerne hans. Likevel var han godtatt av sin Herre.

Gud hadde befalt ham å bli stående i troskap; da ville Herren fortsatt tale gjennom ham. Han skulle bare stå fram med mot og uten frykt forkynne sannheten for menneskene. Slik skulle han utføre Herrens rensende verk blant dem som bar Herrens navn. Og da fikk han dette løftet: «Du skal være som min munn.»

For en ære! Burde ikke alle forkynnere, ja, alle troende, trakte etter den? Tenk at Gud taler gjennom oss!

Vi skal tale den rene og sikre sannheten, og vi skal holde den fram med kraft. Da skal ordene våre ikke være forgjeves. De skal bli til velsignelse for alle som tar imot dem, og til død for dem som forkaster dem. Leppene våre skal styrke og mette mange. De som sover, skal vekkes, og de som er åndelig døde, skal få liv.

Kjære leser, be om at det må bli slik med den som skriver disse linjene, og med alle Herrens utsendte tjenere.

20. mai

> «Jeg vil gå fram foran deg, og bakker vil jeg jevne. Dører av kobber vil jeg sprenge, og bommer av jern vil jeg hogge i stykker» (Jes 45,2).

Dette ble sagt til Kyros, men i enda fyldigere mening er det arven til Herrens åndelige tjenere. La oss bare gå fram i tro, så skal veien bli ryddet for oss. Alle krokveier som menneskelig list og sataniske knep finner på, skal bli gjort til intet, og vi skal ikke trenge å følge dem.

Kobberdørene skal sprenges, og jernbommene som holdt dem igjen, skal hogges i stykker. Vi trenger verken brekkjern eller slegge. Herren selv vil gjøre det umulige for oss, og det uventede skal bli virkelighet.

La oss ikke sette oss ned som fryktsomme kujoner, men gå frimodig fram på pliktens vei. For Herren har sagt: «Jeg vil gå fram foran deg.» Vi har ikke noe med å spørre hvorfor. Vårt er bare å rykke fram uten frykt.

Verket er Herrens, og han vil gi oss kraft til å utføre det. Alle hindringer må vike for ham. Har han ikke sagt: «Dører av kobber vil jeg sprenge»? Hva kan stanse planene hans eller gjøre ordene hans til intet?

De som tjener Herren, har uendelige ressurser. Veien er stengt for menneskelig kraft, men den ligger åpen for troen. Når Herren sier «jeg vil» – og det sier han fire ganger i dette løftet – da våger vi ikke å tvile.

21. mai

«Når skyene blir fulle av regn, tømmer de det ut over jorden» (Fork 11,3).

Hva så? Trenger vi da å frykte skyene som nå gjør himmelen vår mørk? Det er sant at de skjuler solen for en stund. Men solen er ikke slukket; den skal snart skinne igjen.

Imens er de svarte skyene fulle av regn, og jo svartere de er, desto rikeligere blir som regel regnskyllene. Hvordan kan vi få regn uten skyer?

Prøvelsene våre har alltid ført velsignelse med seg, og det kommer de til å gjøre fremdeles. De er de mørke vognene som bringer den lyse nåden. Om ikke lenge tømmer skyene seg, og hver liten spire på marken skal glede seg over de forfriskende skurene.

Vår Gud kan nok senke oss ned i sorgens hav, men han vil ikke drukne oss i sin vrede. Nei, han vil forfriske oss med sin barmhjertighet. Herrens kjærlighetsbrev kommer ofte til oss i svartkantede konvolutter. Vognene hans skrangler, men de er lastet med velsignelser. Staven hans bærer blomster og nærende frukt.

La oss ikke knurre over skyene, men juble over at aprilskyene og regnskurene har drevet fram maiblomstene.

Herre, skyene er støvet under dine føtter (jf. Nah 1,3)! De varsler at du er nær på den mørke og skyfulle dagen. Kjærligheten ser deg og gleder seg. Troen ser skyene tømme seg ut over jorden, så de små haugene jubler.

22. mai

> «Om jeg vandrer midt igjennom trengsel, holder du meg i live. Mot mine fienders vrede rekker du ut din hånd, og du frelser meg ved din høyre hånd» (Sal 138,7).

En bedrøvelig vandring midt i trengsel? Nei, en velsignet vandring, for den har et eget løfte! Gi meg et løfte, og hva er da trengselen?

Hva vil Herren lære meg i dag med disse ordene? Jo, å si: «Du holder meg i live.» Jeg skal få mer liv, mer kraft og mer tro. Hender det ikke ofte at trengslene vekker oss til nytt liv, slik en som har besvimt, kommer til seg selv når han får trekke frisk luft?

Hvor rasende er ikke fiendene mine, og særlig erkefienden! Skal jeg rekke ut hånden for å slå dem ned? Nei, hånden min har bedre bruk i Herrens tjeneste. Dessuten trengs det ikke.

Min Gud skal rekke ut sin allmektige arm, og han skal mestre fiendene langt bedre enn jeg ville klart om jeg prøvde. «Hevnen hører meg til, jeg vil gjengjelde, sier Herren» (Rom 12,19). Med sin høyre hånd, full av makt og visdom, skal han frelse meg. Hva mer kan jeg ønske?

Min sjel, gjenta dette løftet for deg selv igjen og igjen, til det blir din sang både i livets lyse og mørke tider. Be Herren om at du selv må bli «holdt i live», og overlat så alt det andre til ham. Han skal sørge for deg.

23. mai

> «For han skal frelse den fattige som roper, den elendige som ingen hjelper har» (Sal 72,12).

Den fattige roper. Ja, hva annet kan han gjøre? Og hva annet trenger han å gjøre? Måtte den leseren som er fattig, straks begynne å rope, for det er det klokeste han kan gjøre.

Rop ikke i ørene på vennene dine. For selv om de hjelper deg, er det bare fordi Herren setter dem i stand til det. Den korteste veien er å gå rett til Gud og la ropet ditt stige opp til ham. Den beste løperen holder den rette linjen: Løp til Herren, og vend deg ikke til mellommenn.

«Akk», sier du, «jeg har verken venn eller hjelper!» Desto bedre! Gud vil være begge deler for deg. Når nøden er dobbel, bør bønnene også være det.

Du kan gå til Herren og få hjelp også i timelig nød, for han sørger for barnas timelige behov. Og når det gjelder de åndelige behovene, som er de viktigste av alle, skal Herren høre ropet ditt og fylle alt du trenger.

Fattige venn, prøv din rike Gud! Hjelpeløse sjel, stol på hans hjelp! Han har aldri sviktet meg, og jeg er viss på at han heller ikke vil svikte deg.

Kom til Gud som en tigger, og han vil ikke avslå bønnen din. Kom uten noe annet å vise til enn hans nåde. Jesus er konge – vil han da la deg gå til grunne? Har du glemt hvem han er?

24. mai

«Én av deres menn drev tusen på flukt, for det var Herren deres Gud som kjempet for dere, slik som han hadde sagt til dere» (Jos 23,10).

Hvorfor telle hoder? Én mann med Gud har flertallet på sin side, selv om det står tusen mot ham. Noen ganger kan vi ha altfor mange hjelpere til at Herren kan arbeide med dem. Slik var det med Gideon: Han kunne ikke utrette noe med troppene sine før han hadde tynnet ut rekkene.

Herrens hær er aldri for liten. Da Gud ville grunnlegge et folk, kalte han Abraham alene og velsignet ham. Da han ville beseire den stolte farao, brukte han ingen hær, bare Moses og Aron.

«Enmannstjenesten», som visse kloke folk kaller det, har Herren brukt langt mer enn drillede tropper med sine offiserer. Slo hele Israel til sammen så mange som Samson alene? Saul og hærene hans slo sine tusener, men David sine ti tusener.

Herren kan gi fienden lange tøyler og likevel beseire ham til sist. Har vi tro, er Gud med oss, og hva kan da store skarer gjøre mot oss? Én gjeterhund kan drive en hel saueflokk foran seg.

Hvis Herren har sendt deg, min bror, vil han gi deg styrke til å utføre hans guddommelige vilje. Stol derfor på Herrens løfte, og vær ved godt mot.

25. mai

«Herren skal lukke opp for deg sitt rike skattkammer» (5 Mos 28,12).

Dette løftet gjelder først det naturlige regnet. Det vil Herren gi i rette tid. Men regnet er et bilde på den åndelige forfriskningen som Herren

vil gi sitt folk. Å, om Herren ville forfriske sin arv med nådens rike regnskyll!

Vi tror så lett at Guds skattkammer bare kan åpnes av en stor profet som Elia. Men slik er det ikke. Løftet gjelder alle troende i Israel, ja, visselig hver enkelt av dem.

Min troende venn: «Herren skal lukke opp for deg sitt rike skattkammer.» Du, ja, nettopp du, skal få se himmelen åpnet, rekke fram hånden og ta ut din del – ja, og en del for alle brødrene dine rundt deg.

Blir du i Kristus, og hans ord blir i deg, kan du be om hva du vil, og du skal ikke få nei (jf. Joh 15,7).

Ennå kjenner du ikke alle skattkamrene til din Herre, men han skal åpne dem for forstandens øyne. Du har sikkert ennå ikke fullt ut tatt i bruk rikdommene i hans pakt. Men han vil hjelpe deg å se dypere inn i sin kjærlighet, og han vil åpenbare Jesus for deg. Det kan bare Herren gjøre.

Her er løftet. Hvis du flittig hører på hans røst og gjør hans vilje, skal han «etter sin rikdom fylle all din trang i herlighet i Kristus Jesus» (jf. Fil 4,19).

26. mai

> «Dere skal tjene Herren deres Gud, og han skal velsigne ditt brød og ditt vann» (2 Mos 23,25).

For et løfte! Å tjene Herren er i seg selv en glede. Men til dette legger Herren et løfte om at hans velsignelse skal følge den gudfryktige på alle måter, også i de mest hverdagslige ting.

Vår Herre Jesus tok brødet og velsignet det, og se, også vi spiser av det velsignede brødet. Jesus velsignet vannet, og det ble forvandlet til vin.

Vannet vi drikker, er langt bedre for oss enn all den vinen menneskene gjør seg glade med. Hver dråpe av vannet vårt bærer en velsignelse i seg. Guds velsignelse hviler over den sanne troende i alle ting, og slik skal det være til alle tider.

Men om vi nå bare hadde brød og vann – hva så? Da er det likevel velsignet brød og vann. Og det skal vi alltid ha; det sier seg selv. Det må jo være der for at Herren skal kunne velsigne det. «Sitt brød skal han få, vannet skal ikke slippe opp for ham» (Jes 33,16).

Med Gud ved bordet ber vi ikke bare om velsignelse – vi har den allerede. Det er ikke bare ved alteret han velsigner oss, men også ved matbordet. Han tjener dem som tjener ham.

Denne velsignelsen ved bordet er ikke noe vi har krav på; den er nåde. Ja, det er en tredobbel nåde: Av nåde får vi tjene ham, av nåde metter han oss med brød, og av nåde velsigner han det.

27. mai

> «For når disse tingene finnes hos dere og får vokse, viser de at dere ikke er uvirksomme eller ufruktbare i kunnskapen om vår Herre Jesus Kristus» (2 Pet 1,8).

Vil vi ære vår Herre ved å bære frukt, må visse ting først finnes inne i oss. For ingenting godt kan vokse fram utad uten å ha sin rot i vårt indre. Vi må begynne med troen, som er grunnlaget for alle dyder. Så skal vi legge til den det som følger: rett liv, «kunnskap, selvbeherskelse, utholdenhet, gudsfrykt, broderkjærlighet og kjærlighet til alle» (2 Pet 1,5–7).

Alt dette til sammen blir en klase med velsignet frukt. Den gjør oss nyttige i Herrens tjeneste, så vi ikke blir late hørere, men flittige gjørere av Ordet.

Disse hellige egenskapene må ikke bare finnes hos oss; de må finnes hos oss i rikelig mål[3] – ellers blir vi ufruktbare. Frukt er livets overflod, og vi må være fylt før vi kan flyte over.

Vi har møtt menn med rike gaver og gode muligheter som likevel har hatt liten framgang i å føre sjeler til Herren. Da vi så nøyere etter, fant vi ut at de manglet visse nådegaver som er helt nødvendige for å bære frukt.

Åndens nåde er viktigere enn naturens gaver. Som mannen er, slik blir også arbeidet hans. Vil vi gjøre det bedre, må vi selv bli bedre. Måtte dette ordet være et vennlig vink til alle ufruktbare arbeidere – også til meg selv.

28. mai

> «Du har jo selv sagt: Jeg vil gjøre vel imot deg!» (1 Mos 32,12).

[3] NB: «finnes hos dere og får vokse».

Dette er den sikre veien til å få makt med Gud i bønnen: Vi skal ydmykt minne ham om hva han selv har sagt. Vår trofaste Gud vil aldri gå fra sitt ord eller la løftene sine bli uoppfylt.

Likevel vil han at folket hans skal be og minne ham om løftene. Det frisker opp hukommelsen deres, gir troen nytt liv og håpet ny kraft.

Guds ord er gitt oss, ikke for hans skyld, men for vår. Hans planer er lagt og står evig fast. Han trenger slett ingen løfter for å binde seg selv til å gjøre vel mot sitt folk. Men han gir oss løftene til styrke og trøst. Derfor vil han at vi skal holde oss til dem og si: «Du har jo selv sagt.»

«Jeg vil gjøre såre vel imot deg»[4] – det er kjernen i alle Herrens nådige ord. Han vil gjøre «såre vel». La oss legge særlig merke til disse ordene. Han vil gjøre vel, vedvarende vel, bare vel, alltid vel. Han vil gjøre såre vel imot oss, og det betyr vel i aller høyeste grad.

Han vil handle med oss slik han handler med sine hellige mens vi er her nede, og det er vel. Snart vil han ta oss hjem for at vi skal være hos Jesus og alle hans utvalgte, og det er overmåte vel.

Med dette løftet dypt i hjertet trenger vi ikke frykte verken den sinte Esau eller noen annen. Når Herren vil gjøre vel imot oss, hvem kan da skade oss?

29. mai

> «Jesus sa til dem: Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere» (Mark 1,17).

Bare ved å følge Jesus kan vi få hjertets ønske oppfylt: å bli til virkelig nytte for medmenneskene våre. Å, hvor vi lengter etter å fiske med hell! Vi ville gjerne ofre livet for å vinne sjeler for Jesus.

Men vi blir så ofte fristet til å bruke midler som Jesus aldri ville ha brukt. Skal vi gi etter for denne fristelsen fra fienden? Gjør vi det, kan vi nok plaske i vannet, men vi fanger ingen fisk. Vi må følge Jesus hvis vi skal ha framgang.

Er det å følge Jesus når vi skaper oppstyr, følelsesrus og underholdning for sansene? Kan vi tenke oss at Herren Jesus ville samle en skare tilhørere ved slike midler som så ofte brukes nå til dags? Og hva kommer så ut av disse midlene? Ingenting som Jesus vil regne med på den siste, store dagen.

[4] Slik lød verset i eldre norsk bibel. NB: «Jeg vil gjøre vel imot deg!»

Vi må fortsette å forkynne evangeliet slik vår Mester gjorde, for det er slik vi kan vinne sjeler for Herren. Vi må forkynne det Jesus lærte, og holde fram et fullt og fritt evangelium, for det er garnet som sjelene fanges i. Vi må tale med hans ømhet, kraft og kjærlighet; der ligger hemmeligheten til å nå inn til menneskehjertet. Vi må arbeide under Guds salvelse, med hjelp av Den Hellige Ånd.

Og når vi slik følger Jesus – uten å løpe foran ham eller ved siden av ham – skal vi bli menneskefiskere.

30. mai

> «Men jeg sier dere: Fra nå av skal dere se Menneskesønnen sitte ved kraftens høyre hånd og komme på himmelens skyer» (Matt 26,64).

Herre, i din dypeste fornedrelse måtte du stå foran forfølgerne dine som en forbryder! Men med troens øye kunne du se bort fra vanæren og fram til din kommende herlighet. Å, for noen ord: «Dog … heretter!»[5]

Jeg skulle ønske at jeg kunne ligne deg i din hellige framtidstro. Da kunne også jeg midt i fattigdom, sykdom og baktalelse si: «Dog … heretter!»

I stedet for svakhet har du nå all makt, i stedet for skam all ære, i stedet for spott all tilbedelse. Korset ditt har ikke formørket glansen i kronen din, og spyttet har ikke skjemt ut ditt vakre ansikt. Nei, du er blitt enda mer opphøyd og æret på grunn av lidelsene dine.

Så vil også jeg, Herre, hente mot fra dette håpefulle «heretter». Jeg vil glemme trengselen nå ved å se den herligheten som kommer.

Hjelp meg ved å lede meg inn i din Fars kjærlighet og din egen tålmodighet. Så kan jeg, når jeg blir spottet for ditt navns skyld, stå uten å vakle. Da vil jeg tenke mer og mer på dette «heretter», og derfor mindre på det som er nå.

Snart skal jeg få være hos deg og se din herlighet. Derfor vil jeg ikke være motløs eller skamme meg, men si av hele min sjel: «Dog … heretter!»

[5] Slik lød verset i eldre norsk bibel: «Dog siger jeg eder: Herefter skal I se Menneskesønnen …» NB: «Men jeg sier dere: Fra nå av …».

31. mai

> «I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden» (Joh 16,33).

Min Herres ord om trengslene er sanne. Også jeg har uten tvil fått min del av dem. Slagelen er ennå ikke tatt bort og hengt opp på veggen, og jeg kan heller ikke vente at den blir lagt til side så lenge jeg ligger på treskegulvet.

Hvordan kan jeg vente å føle meg hjemme i fiendeland, være full av glede i landflyktigheten eller fornøyd i en ørken? Dette er ikke det rette hvilestedet. Her er den glødende ovnen, ambolten og hammeren. Min erfaring stemmer med min Herres ord.

Men han oppmuntrer meg til å «være frimodig». Akk, jeg er altfor ofte motløs. Ånden min synker så lett under harde prøvelser.

Men jeg må ikke gi etter for følelsene mine. Når min Herre oppmuntrer meg til å være frimodig, bør jeg ikke være nedtrykt.

Hva bygger han oppmuntringen på? Jo, på sin egen seier. Han sier: «Jeg har overvunnet verden.» Hans kamp var langt hardere enn min. Jeg har ennå ikke «gjort motstand like til blodet» (Hebr 12,4). Hvorfor tviler jeg da på seieren?

Se, min sjel, fienden er allerede slått. Jeg kjemper mot en beseiret motstander. Verden, Jesus har allerede overvunnet deg! Og i meg vil han ved sin nåde overvinne deg igjen. Derfor er jeg frimodig og synger en seierssang for min Herre.

Juni

1. juni

«Kast ditt brød på vannet, for i tidens løp skal du finne det igjen» (Fork 11,1).

Vi kan ikke vente å få lønn med en gang for det gode vi gjør her i verden. Vi må heller ikke begrense arbeidet vårt til de stedene og menneskene som mest sannsynlig vil gi oss noe igjen for strevet.

Egypteren kastet såkornet sitt ut på Nilens vann, der det så ut til å gå til spille. Men i sin tid trakk elva seg tilbake. Kornet sank ned i det fete mudderet og ga en rik grøde.

La oss i dag legge vinn på å gjøre godt også mot de utakknemlige og onde. La oss ta oss av de lettsindige og de hardnakkede.

Ofte kan vannet se ut til å ødelegge den lovende utsæden. Men vårt arbeid skal ikke være forgjeves i Herren (1 Kor 15,58).

Det er vår sak å kaste brødet vårt på vannet. Deretter er det Herrens sak å oppfylle løftet: «Du skal finne det igjen.» Han lar ikke sitt løfte bli til skamme.

Det gode ordet vi har talt, skal leve og bli funnet – ja, funnet av oss. Kanskje ikke med det samme, men den dagen kommer da vi får høste det vi har sådd.

Vi må øve oss i tålmodighet, for kanskje vil Herren sette den på prøve. «I tidens løp», sier teksten, og i mange tilfeller kan det bli både måneder og år.

Likevel står ordet fast. Guds løfte svikter ikke. La oss bare huske å gjøre det teksten ber oss om – nettopp i dag.

2. juni

«Nå vil jeg bryte det åket han la på deg og rive i stykker dine lenker» (Nah 1,13).

Assyrias konge fikk lov til å undertrykke Herrens folk en stund, men så kom dagen da makten hans ble brutt. På samme måte blir mang et hjerte bundet i Satans lenker og trykket hardt under hans åk.

Å, måtte Herrens ord komme til disse fangene: «Nå vil jeg bryte det åket han la på deg og rive i stykker dine lenker»! Måtte de da «vende tilbake til festningen» (Sak 9,12).

Se! Herren lover en befrielse her og nå: «Nå vil jeg bryte det åket.» Tro på en øyeblikkelig befrielse, så skal det skje deg etter din tro – ja, i denne samme timen. Når Gud sier «nå», bør ingen si «i morgen».

Se også hvor fullstendig denne befrielsen skal bli. Åket skal ikke bare tas av, men brytes; lenkene skal ikke bare løses, men rives i stykker.

Her viser Gud slik makt at undertrykkeren ikke kan komme tilbake. Åket hans er brutt; vi skal aldri mer bøyes under det. Lenkene hans er revet i stykker; de kan ikke lenger holde oss fast.

Å, for en nåde å få tro på en fullstendig og evig forløsning i Jesus! «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri» (Joh 8,36).

Kom, Herre, og sett dine fanger i frihet etter ditt ord!

3. juni

«Herren Herren er min kraft. Han gir meg føtter som en hind og lar meg skride fram over mine høyder» (Hab 3,19).

En slik tillit til Gud er like god som et løfte. For det den sanne troen er viss på, stemmer med Guds hensikt.

Profeten måtte vandre gjennom fattigdommens og hungerens dype daler. Men han gikk ned fra høydene uten å falle, for Herren holdt ham oppe. Gang på gang ble han kalt til å bestige kampens fjell, men han var ikke mer redd for å gå opp enn for å gå ned.

Se! Herren ga ham styrke. Ja, mer enn det: Jehova selv var hans styrke. Tenk over dette: Den allmektige Gud vil selv være vår styrke!

Legg merke til at Herren også ga ham *fast fotfeste*. Hindene springer over klipper og ur uten å miste fotfestet.

Vår Herre vil gi oss nåde til å følge pliktens vanskeligste veier uten å snuble. Han kan gjøre foten vår skikket for klippene, så vi kan ferdes der uten å falle.

Snart skal vi bli kalt til enda høyere steder. Vi skal stige helt opp til Guds fjell, det høye stedet der de skinnende skarene er samlet.

Å, for noen føtter troen gir oss! Med dem skal vi følge Morgenrødens hind (jf. Sal 22,1) og stige opp til Herrens berg.

4. juni

> «De skal være mine, sier Herren, hærskarenes Gud, min eiendom, den dagen jeg gjør mitt verk» (Mal 3,17).

I den engelske bibelen står det her: «… den dagen jeg samler mine juveler.» Det kommer en dag da den store Kongen skal telle sine juveler for å se om de svarer til den eiendommen Faderen ga ham.

Min sjel, skal du bli funnet blant Jesu dyrebare klenodier? Du er dyrebar for ham hvis han er dyrebar for deg. Og du skal være hans «den dagen» hvis han er din i dag.

I Malakis dager talte Herrens utvalgte slik med hverandre at Herren lyttet til samtalen deres. Han likte den så godt at han lot den skrive ned i en minnebok (Mal 3,16). Han var fornøyd med samtalen deres, og derfor var han også fornøyd med dem.

Stans, min sjel, og spør deg selv: Hvis Jesus lyttet til det du sier, ville han ha glede av det? Er det til hans ære og til oppbyggelse for brødrene? Svar, min sjel, og se til at du taler sant.

Å, for en ære for oss, fattige skapninger, å bli regnet blant hans juveler! Denne æren får alle de hellige.

Jesus sier ikke bare: «De er mine», men: «De *skal være* mine.» Han kjøpte oss, oppsøkte oss og dro oss til seg. Han har allerede formet oss etter sitt bilde, og han vil verne oss mot alle våre fiender med sin allmektige arm.

5. juni

> «Men ikke en hund skal gjø mot noen av Israels barn, verken mot folk eller fe. Slik skal dere kjenne at Herren gjør forskjell på egypterne og Israel» (2 Mos 11,7).

Har Gud makt over hundenes tunger? Kan han hindre bikkjene i å gjø? Ja, slik er det virkelig. Han kan til og med hindre en egyptisk hund i å plage et av lammene i Israels hjord.

Kan Gud virkelig få hundene til å tie – både hundeaktige mennesker og den store hunden ved helvetes port? Da kan vi gå videre på vår vei uten frykt.

Og selv om han skulle la hundene bruke tungen, kan han likevel hindre dem i å bruke tennene. De kan lage mye bråk uten å gjøre oss noen virkelig skade.

Men likevel: Hvor deilig det er å ha fred! Hvor herlig å erfare at Gud kan få til og med de fiendene vi må ferdes blant, til å holde fred med oss! Som Daniel i løvehulen skal vi bli uskadd midt blant ødeleggere.

Å, måtte dette Herrens ord til Israel gå i oppfyllelse på meg i dag! Plager hunden meg? Jeg vil gå til Herren med det.

Herre, hunden bryr seg ikke om mitt rop. Tal du ditt allmaktsord til den, så må den tie. Gi meg fred, min Gud, og rekk ut hånden din til hjelp for meg så kraftig at jeg klart merker den forskjellen din nåde har gjort mellom meg og de ugudelige.

6. juni

> «Herren har hørt min inderlige begjæring, Herren vil ta imot min bønn» (Sal 6,10).

Den erfaringen salmisten taler om her, har også jeg gjort. Jeg kan bekrefte at Gud er sannferdig. På underfulle måter har han mange ganger svart på sin tjeners bønner. Ja, også nå hører han det jeg ber om, og han vender ikke øret bort fra meg. Høylovet være hans hellige navn!

Hva så? Det løftet som ligger skjult i salmistens troende tillit, gjelder sannelig også meg. La meg gripe det med troens hånd: «Herren vil ta imot min bønn.» Ja, han vil ta imot den, huske på den og oppfylle den, på den måten og til den tiden som han i sin kjærlige visdom finner best.

Jeg bærer min fattige bønn fram for den store Kongen. Han gir meg audiens og tar nådig imot det jeg ber om.

Mine fiender vil ikke høre på meg, men min Herre vil. De gjør narr av bønnene mine og tårene mine, men det gjør ikke min Herre. Han bøyer både øret og hjertet til dem.

For en mottakelse for en fattig synder! Vi tar imot Jesus, og så tar Herren imot oss og våre bønner for sin Sønns skyld. Lovet være det dyrebare navnet som setter sitt stempel på bønnene våre, så de fritt får passere, helt inn gjennom de gylne porter.

Siden du vil høre mine bønner, Herre, så lær meg å be.

7. juni

> «Og jeg gir dem evig liv, de skal aldri i evighet gå fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10,28).

Vi tror på de helliges evige sikkerhet. For det første fordi de tilhører Kristus. Han vil aldri miste de fårene som han har kjøpt med sitt blod og fått av sin Far.

For det andre fordi han gir dem evig liv. Er livet evig, kan det ikke ta slutt – med mindre det blir slutt på helvete, himmel og Gud. Kan det åndelige livet dø ut, er det ikke evig, men timelig liv. Men Herren taler om evig liv, og det utelukker at det skal ta slutt.

Legg videre merke til at Herren uttrykkelig sier: «De skal aldri i evighet gå fortapt.» Så lenge ord har mening, er den troende sikret mot å gå fortapt. Ikke engang den mest hardnakkede vantro kan ta denne meningen fra setningen.

Og for å gjøre saken enda sikrere erklærer han at folket hans er i hans hånd, og han utfordrer enhver fiende til å rive dem ut av den. Ja, sannelig, det er umulig selv for fienden fra helvete. Vi er trygge i den Allmektiges kjærlige favn.

La oss bare se til at vi blir kvitt både kjødelig frykt og kjødelig selvtillit, og at vi hviler rolig i Frelserens trygge armer.

8. juni

> «Men om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud – for Gud gir alle, villig og uten bebreidelse – og så skal han få den» (Jak 1,5).

«Om noen av dere mangler visdom.» I denne saken trengs det ikke noe «om», for jeg er helt sikker på at jeg mangler visdom.

Hva vet vel jeg? Hvordan kan jeg selv finne veien? Hvordan skal jeg kunne lede andre? Herre, jeg er bare dårskap; visdom har jeg ingen.

Du sier: «Da må han be til Gud.» Herre, nå ber jeg deg. Her ved din fotskammel bønnfaller jeg deg om å gi meg den visdommen jeg

trenger for å klare alle vanskelighetene jeg møter i dag. For jeg vet at jeg kommer til å gjøre mange dumheter, selv i enkle saker, hvis ikke du bevarer meg fra å gå feil.

Jeg takker deg for at alt jeg har å gjøre, er å be. For en nåde fra din side at jeg bare skal be i tro, så vil du gi meg visdom! Du lover meg her en gavmild opplæring, og det uten noen sint lærer eller skjennende hjelpelærer.

Herre, jeg takker deg for dette tydelige ordet: «Så skal han få den.» Jeg tror ditt løfte. I dag vil du lære ditt enfoldige barn å kjenne den skjulte visdommen som de kjødelig kloke i verden ikke fatter. «Du leder meg ved ditt råd, og deretter tar du meg opp i herlighet» (Sal 73,24).

9. juni

> «Men jeg vil la det bli tilbake hos deg et bøyet og ringe folk, og de skal ta sin tilflukt til Herrens navn» (Sef 3,12).

Når den sanne gudsfrykten holder på å dø ut blant de rike, finner den et tilfluktssted hos dem som er fattige i denne verden, men rike i troen (Jak 2,5). Herren har også nå en troende rest. Hører jeg til den?

Kanskje er det nettopp fordi folk er fattige og trengte, at de lærer å stole på Herrens navn. Den som ikke har penger, må prøve hva han kan utrette ved å tro på Herren. Den som ikke har noe navn som gjelder, gjør klokt i å ta sin tilflukt til et annet navn – her det beste av alle navn, Jehovas navn.

Gud vil alltid ha et folk som stoler på ham, og det folket vil alltid finnes blant de trykte og fattige. Verden regner dem for ingenting, men likevel er de til usigelig velsignelse for det folket de er «latt tilbake» hos. De er saltet som bevarer verden fra å råtne.

Igjen må hver av oss komme tilbake til spørsmålet: Hører jeg til dem? Er jeg bedrøvet over synden i meg og omkring meg? Er jeg fattig i ånden, åndelig fattig i mine egne øyne? Setter jeg min lit til Herren? Det er hovedsaken.

Jesus åpenbarer Guds navn for oss, hans person og vesen. Stoler jeg på ham? Gjør jeg det, har jeg et oppdrag i verden. Herre, hjelp meg å fullføre det.

10. juni

«For de skal finne føde og leve i ro, og ingen skal forferde dem» (Sef 3,13).

I går festet vi tankene ved det bøyde og fattige folket som Herren har latt bli tilbake som salt i den råtne verden. Om denne resten sier profeten at de ikke skal gjøre urett eller tale løgn, og at det ikke skal finnes en svikefull tunge i deres munn.

De hadde verken rang eller rikdom som kunne verne dem, og samtidig kunne de ikke bruke de våpnene de ugudelige stoler så trygt på: De kunne ikke forsvare seg med synd og list.

Hva så? Skulle de da gå til grunne? På ingen måte – tvert imot! De skulle både finne føde og få ro, og ikke bare være fri for fare, men også slippe frykten for den.

Får er svært sårbare skapninger, og ulver er fryktelige fiender. Likevel er fårene i vår tid langt flere enn ulvene. De blir stadig flere, mens ulvene blir færre. Og den dagen kommer da flokker av får dekker slettene, og ikke en eneste ulv er igjen.

Grunnen er at fårene har en hyrde som gir dem vern, føde og ro. «Ingen» – verken i menneskelig eller djevelsk skikkelse – «skal forferde dem.»

Hvem kan skremme Herrens hjord når han selv er nær? Vi legger oss ned i grønne enger (jf. Sal 23,2), for Jesus selv er føde og hvile for våre sjeler.

11. juni

«Frykt ikke, … du skal ikke bli til skamme!» (Jes 54,4).

Vi skal ikke bli til skamme med vår *tro*. Kritikere som leter etter feil, kan nok angripe de hellige skriftene som vi bygger troen vår på. Men for hvert år som går, vil Herren gjøre det stadig klarere at det i hans bok verken finnes villfarelse, overdrivelse eller feil.

Det er ingen vanære å være en barnlig troende. Den troen som ser til Jesus alene, er en ærens krone på en manns hode og langt mer verdt enn en stjerne på brystet hans.

Vi skal ikke bli til skamme med vårt *håp*. Alt skal skje slik Herren har sagt. Han skal gi oss føde, lede oss og velsigne oss med fred og hvile.

Vår Herre skal komme, og da er sorgens dager til ende. Å, hvor vi skal glede oss i Herren, som først ga oss et levende håp og siden det vi håpet på!

Vi skal ikke bli til skamme med vår *kjærlighet*. Jesus er for oss den som er helt igjennom elskelig, og vi skal aldri måtte rødme av skam over at vi har gitt ham hjertet vårt. Når vi får se vår høyt elskede Frelser, skal det vise seg at selv den mest begeistrede kjærlighet til ham var berettiget.

Ingen vil klandre martyrene for at de døde for ham. Når Kristi fiender blir kledd i evig vanære, skal Jesu venner bli æret av alle hellige vesener, fordi de «aktet Kristi vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt» (Hebr 11,26).

12. juni

> «Så bor Israel trygt for seg selv! Jakobs kilde er skjult i et land med korn og most. Ja, hans himmel drypper av dugg» (5 Mos 33,28).

Jo mer vi bor «for oss selv», desto tryggere er vi. Gud vil ha sitt folk atskilt fra verden. Hans kall til dem er: «Gå derfor ut fra dem» (2 Kor 6,17).

En «kristen verden» er noe Skriften ikke kjenner til. En verdslig kristen er åndelig syk. De som inngår forbund med Kristi fiender, må regnes med blant dem.

Vår trygghet ligger ikke i å slutte forbund med fienden, men i å bo for oss selv sammen med vår beste venn. Gjør vi det, skal vi bo trygt, tross verdens spott, hån og baktalelse. Da er vi også vernet mot verdens skadelige påvirkning: vantroen, hovmodet, forfengeligheten og urenheten.

Gud vil også la oss bo trygt for oss selv den dagen folkene blir straffet for sin synd med krig og hungersnød.

Herren førte Abraham ut fra Ur i Kaldea, men Abraham stanset på halvveien, og han fikk ingen velsignelse før han kom fram til Kanaan. Der var han trygg, enda han bodde alene midt blant fiender.

Lot derimot var utrygg i Sodoma, selv om han var omgitt av slekt og venner. Vår trygghet ligger i at vi bor alene med Gud, atskilt fra verden.

13. juni

> «Jeg, Herren, er dens vokter. Hvert øyeblikk vanner jeg den. For at ikke noen skal skade den, vokter jeg den dag og natt» (Jes 27,3).

Når Herren taler selv, i egen person og ikke gjennom en profet, får ordet liksom en særlig tyngde for den troende. Det er Jehova selv som er vokter for sin egen vingård. Han vil ikke overlate dette oppdraget til noen annen, men tar det på seg som sin personlige sak.

Vi trenger å bli vannet av hans nådige regn, ikke bare hver dag og hver time, men «hvert øyeblikk». Og det vil Herren gjøre.

Å, hvor vi da burde vokse! Hvor frisk og fruktbar hver plante burde bli! For noen rike drueklaser vintreet burde bære!

Men ødeleggerne kommer: rever og villsvin. Derfor må Herren selv vokte vingården, og det til enhver tid, både «dag og natt».

Hva kan da skade oss? Hvorfor skulle vi frykte? Han vokter, vanner og verner sin vingård. Hva mer trenger vi da?

I den engelske bibelen sier Herren to ganger i dette verset: «Jeg vil.» For en sannhet, kraft, kjærlighet og uforanderlighet det ligger i Jehovas store «Jeg vil»!

Hvem kan stå imot hans vilje? Når han sier «Jeg vil», hva grunn har vi da til å tvile? Med ett eneste «Jeg vil» fra Gud kan vi trosse alle syndens, dødens og helvetes hærskarer.

Å Herre, når du sier: «Jeg vil vokte deg», må jeg svare: «Jeg vil prise deg!»

14. juni

> «For sitt store navns skyld vil ikke Herren forlate sitt folk – siden Herren har funnet for godt å gjøre dere til sitt folk» (1 Sam 12,22).

Guds eget valg av sitt folk er grunnen til at han ikke vil forlate dem. Det var kjærligheten som gjorde at han valgte dem til sine egne, og fordi han har valgt dem, elsker han dem. Hans eget gode velbehag er kilden til at de er utvalgt, og utvelgelsen er grunnen til at han fortsatt har behag i dem.

Det ville bringe vanære over hans eget navn om han forlot sine utvalgte. For da måtte han enten ha tatt feil i valget sitt eller være ustadig i sin kjærlighet. Men det store ved Guds kjærlighet er nettopp

at den aldri forandrer seg, og denne herlige siden ved kjærligheten sin vil han ikke la komme i vanry.

Når vi tenker på Herrens trofaste kjærlighet i tiden som er gått, kan vi være fullt forvisset om at han heller aldri skal forlate eller svikte oss i tiden som kommer. Han som har gått så langt at han gjorde oss til sitt folk, vil ikke la sin nådes skapning gå til grunne. Han ville ikke ha gjort så store ting for oss hvis han hadde tenkt å forlate oss etter alt dette.

Hans egen Sønn Jesus døde for oss, og vi kan stole på at Gud ikke lot ham dø forgjeves. Kan Jesus forlate dem som han har utgytt sitt eget blod for?

Har han hittil hatt behag i å utvelge og frelse oss, kan vi være forvisset om at han også i framtiden vil ha behag i å velsigne oss. Vår Herre Jesus er ingen ustadig elsker. «Som han hadde elsket sine egne som var i verden, slik elsket han dem til det siste» (Joh 13,1).

15. juni

> «Herren skal velsigne deg fra Sion. Med glede skal du se Jerusalems lykke alle ditt livs dager» (Sal 128,5).

Dette er et løfte til den gudfryktige mannen som med fast forsett vandrer på hellighetens vei. Han skal få nyte hjemmets velsignelse: Hustruen og barna skal bli til stor glede for ham.

Men som medlem av menigheten ønsker han også at den skal ha framgang, for han bryr seg like mye om Herrens hus som om sitt eget. Når Herren bygger vårt hus, er det ikke mer enn rimelig at vi gjerne vil se Herrens hus bli bygd. Det vi eier, er ikke virkelig godt hvis vi ikke bruker det til det beste for Herrens utvalgte menighet.

Ja, du skal bli velsignet når du går opp til forsamlingen på Sion. Du skal bli oppkvikket, trøstet og undervist på det stedet der bønn og lovsang stiger opp til den store Forsoneren. «Herren skal velsigne deg fra Sion.»

Men ikke bare du selv skal bli velsignet. Menigheten skal få framgang, de troende skal bli flere, og hele deres arbeid skal krones med hell.

Noen gudfryktige menn har hatt den lykken å se dette løftet gå i oppfyllelse på menigheten så lenge de levde. Men akk, når de døde, gikk det ofte tilbake med arbeidet.

La oss være blant dem som fremmer Jerusalems lykke alle våre livs dager. Herre, gjør oss til slike, for din miskunns skyld!

16. juni

«For den som har, til ham skal det bli gitt, og han skal ha overflod» (Matt 13,12).

Har Herren gitt en sjel mye nåde, vil han gi enda mer. Litt tro er som et egg i reiret: Det kommer mer til.

Men da må det ikke være en tro som bare ser ut som tro; den må være virkelig og sann. Hvor nødvendig det er at gudslivet vårt er ekte, og ikke bare består i en høy bekjennelse uten kraft bak! Er bekjennelsen alt vi har, vil den en dag bli tatt fra oss. Trusselen står like fast som løftet.

Priset være Herren, som vil utøse Den Hellige Ånds nåde over den han en gang har begynt å velsigne, så han skal ha overflod. Å, hvor herlig å ha denne overfloden av nåde! Den er verdt å trakte etter.

Det er godt å vite mye, men bedre å elske mye. Det ville være stort å være dyktig til å tjene Gud, men enda bedre å ha overflod av tro, så vi stoler på Herren både for dyktighet og for alt annet.

Herre, siden du har lært meg å se min synd, så gi meg et dypere hat til det onde. Og siden du har ført meg til å stole på Jesus, så før min tro fram til full visshet. Og siden du har lært meg å elske deg, så hjelp meg å brenne av kjærlighet til deg inntil jeg får gå bort herfra.

17. juni

«For Herren deres Gud går selv med dere for å kjempe for dere mot deres fiender og frelse dere» (5 Mos 20,4).

Vi har ingen andre fiender enn Guds fiender. Vi fører ikke kamp mot mennesker, men mot ondskapens makter i åndeverdenen (jf. Ef 6,12). Vi ligger i krig med djevelen, med gudsbespottelse, villfarelse og all syndens elendighet. Ja, vi kjemper mot syndens hærer: urenhet, drukkenskap, undertrykkelse, vantro og gudløshet.

Mot disse fiendene strider vi av all kraft, men ikke med sverd og spyd. Våre våpen er ikke kjødelige (2 Kor 10,4).

Jehova, vår Gud, avskyr alt som er ondt. Derfor går han med oss i dette korstoget for å kjempe for oss. Han vil frelse oss, og han vil gi oss nåde til å stride den gode strid og vinne seier.

Vi kan stole på at når vi er på Guds side, er Gud på vår side. Med en så mektig forbundsfelle er det ikke den minste tvil om hvordan kampen ender.

Vi må seire – ikke bare fordi sannheten har makt i seg selv, men fordi vi har med oss Faderen, som er allmektig, Jesus, som har all makt i himmel og på jord, og Ånden, som fullfører sin vilje etter sitt velbehag.

Kristi stridsmenn, ta på dere Guds fulle rustning (Ef 6,11)! Stå fast i den hellige Guds navn, og grip hans frelse i tro. La ikke denne dagen gå uten at du slår et slag for Jesus og hans hellige sak.

18. juni

> «Nå vil jeg stå opp, sier Herren. Nå vil jeg reise meg, nå vil jeg ikke lenger bli sittende» (Jes 33,10).

Landet var lagt øde, som om gresshopper hadde herjet det, og forsvarerne satt og gråt som sørgende kvinner. Da kom Herren dem til unnsetning. Da det ikke lenger var reisende å se på veiene til Sion, og Basan og Karmel var som vingårder uten frukt, da reiste Herren seg.

Gud blir opphøyet når folket hans er nedtrykt, for da søker de hans ansikt og lærer å sette sin lit til ham. Enda mer blir han æret når han reiser seg som svar på deres bønn og frir dem ut ved å styrte fiendene deres.

Er det kanskje nettopp nå en sorgens dag for oss? La oss da vente at Herren skal bli opphøyet ved at han frir oss ut.

Øser vi ut hjertet i brennende bønn til Gud? Roper vi til ham dag og natt? Da er også hans tid til å vise oss nåde nær.

Gud vil reise seg til hjelp for oss i rette tid. Han vil gjøre det nettopp når det tjener mest til hans ære. Vi setter hans ære høyere enn vår egen befrielse. La Herrens navn bli æret, så er vårt høyeste ønske oppfylt.

Herre, kom oss til hjelp på en slik måte at vi klart kan se at det er du selv som frir oss ut. La oss prise deg av hele vårt hjerte, og la alle rundt oss se hvor god og stor en Gud du er.

19. juni

> «La mitt hjerte være fullkomment i dine forskrifter, for at jeg ikke skal bli til skamme!» (Sal 119,80).

Vi kan se denne inspirerte bønnen som en forsikring om at de som holder seg til Herren og følger forskriftene i hans ord, ikke skal bli til skamme.

Det er en bønn om at hjertet må være ustraffelig.[1] En ren lære er god, og en sunn forståelse av den er enda bedre. Men et ustraffelig hjerte som tar imot sannheten, er det beste av alt. Vi må elske sannheten, kjenne dens makt og lyde dens bud; ellers er vi ikke ustraffelige i Guds forskrifter.

Finnes det mange som er ustraffelige i disse onde dager? Å, måtte både den som skriver, og den som leser disse linjene, være to av det slaget!

Mange skal bli til skamme på den store dagen da all strid skal ta slutt. Da skal de se hvor tåpelig villfarelsen deres var, og hvor stolt de fornektet Herren.

Men de som trodde det Herren hadde sagt, og gjorde det han hadde befalt, skal stå fram rettferdiggjort ved troen. «Da skal de rettferdige skinne som solen i sin Fars rike» (Matt 13,43). De som her ble mest baktalt og foraktet, skal den dagen få se vanæren sin snudd til ære og herlighet.

La også oss be den samme bønnen som står i teksten, så kan vi være fullt forvisset om at løftet i den skal oppfylles også på oss. Får Herren gjøre oss ustraffelige på vår vei, kan vi gå trygt videre.

20. juni

> «Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt. For du er med meg, din kjepp og din stav, de trøster meg» (Sal 23,4).

Hvor vakkert disse ordene skildrer en troendes dødsleie! Mange har med glede gjentatt dem i sin siste stund.

Men ordene kan like godt brukes om den sjeleangsten som kan komme over oss midt i livet. Noen av oss dør daglig, som Paulus (1 Kor 15,31), fordi vi har lett for å bli tunge til sinns. Bunyan legger dødsskyggens dal langt tidligere på pilegrimens vandring enn elva ved foten av de himmelske høyder.

[1] NB: «fullkomment».

Noen av oss har allerede flere ganger vandret gjennom dødsskyggens mørke, uhyggelige skar. Vi kan vitne om at det var Herren alene som kunne holde oss oppe midt i de ville tankene, de dype redslene og den forferdelige nedtryktheten.

Herren bar oss oppe og frelste oss fra alt ondt, selv under sjelens tyngste sorg. Vi har vært trykket ned og motløse, men vi ble holdt i live. For vi har kjent den store Hyrdens nærhet og stolt på at han med hyrdestaven sin ville hindre fienden i å gi oss et dødelig sår.

Skulle en stor sorg nå formørke livet vårt med sine ravnsvarte vinger, så la oss ære Gud ved å stole stille på ham.

21. juni

«For Herren vil overgi Sisera i en kvinnes hånd» (Dom 4,9).

Dette er kanskje en litt uvanlig tekst for en andakt. Men noen sjeler har nok tro til å gripe den og holde fast ved den.

Barak, mannen som ble kalt til å føre krigen, hadde liten lyst til å dra ut hvis ikke profetinnen Debora ville gå med ham. Derfor bestemte Herren å legge seieren i en kvinnes hånd. Slik refset han Barak for slappheten, æret sitt eget navn og førte skam over sitt folks fiender.

Herren kan fortsatt bruke svake redskaper. Hvorfor da ikke også meg? Han kan bruke mennesker som vanligvis ikke blir kalt til store offentlige oppgaver. Hvorfor kan han da ikke bruke også deg?

Kvinnen som her slo Israels fiende, var ingen amasone, men en helt vanlig kvinne som bodde i teltet sitt. Hun var ingen taler, men en kvinne som melket kua og kinnet smør. Kan ikke Herren bruke også en av oss til å fullføre sine planer?

Kanskje kommer det noen til huset vårt i dag, slik Sisera kom til Jaels telt. Da er det vår forrett – ikke å drepe ham, men å frelse ham.

La oss ta imot ham med kjærlighet og fortelle ham den velsignede sannheten om frelsen i Herren Jesus, vår store stedfortreder. La oss legge ham dette ordet på hjertet: «Tro og lev!» Hvem vet om ikke en steinhard synder i dag kan bli slått av evangeliets sterke makt?

22. juni

«Herrens frykt forlenger livet, men de ugudeliges år forkortes» (Ordsp 10,27).

Det er ingen tvil om dette. Herrens frykt fører til gode vaner, og de verner oss mot de ødeleggende følgene av synd og last.

Den hellige sinnsroen som springer ut av troen på Herren Jesus, er også til stor hjelp for den som er syk. Enhver lege gleder seg over en pasient som har et fredfullt sinn. Uro og engstelse tar livet av oss, mens hvile i Gud er som en legende medisin.

Som troende har vi derfor alle forutsetninger for et langt liv. Er det virkelig til vårt beste, skal vi nå en god alder og komme i graven som modne aks i høstens tid.

La oss ikke bli grepet av frykt for å dø så snart vi kjenner litt smerte. La oss heller tro at vi ennå har en god stund igjen å virke i Herrens tjeneste.

Og hva om vi snart skulle bli kalt til høyere steder? Det ville sannelig ikke være noen grunn til å klage over en slik opphøyelse, bare til fryd og glede.

Enten vi lever eller dør, hører vi Herren til (Rom 14,8). Lever vi, skal Jesus være med oss; dør vi, skal vi få være hos Jesus.

Den beste måten å forlenge livet på er å bruke det vel mens vi lever: ikke sløse bort noen stund, men bruke hver time til de høyeste mål. La det skje også denne dagen.

23. juni

> «Derfor sier Herren så om kongen i Assyria: Han skal ikke komme inn i denne byen og ikke skyte en pil inn i den. Han skal ikke rykke fram mot den med skjold og ikke kaste opp voll mot den» (2 Kong 19,32).

Og Sanherib fikk virkelig ikke ødelegge byen. Han hadde skrytt høylytt av at han skulle gjøre det, men han kunne ikke sette truslene sine ut i livet.

Herren kan stanse sitt folks fiender midt i verket. Om løven har fått lammet i gapet, kan den store Hyrden rive byttet ut av munnen på den. Jo større nød vi er i, desto rikere anledning får Herren til å vise sin guddommelige makt og visdom.

I dette tilfellet fikk ikke den fryktelige fienden engang vise seg foran byen han tørstet etter å ødelegge. Ingen drepende pil ble sendt inn over muren, ingen beleiringsmaskiner ble satt opp foran festningen, og ingen voll ble kastet opp for å stenge byens folk inne.

Herren kan også hindre våre fiender i å gjøre oss den minste skade. Han kan forandre hensiktene deres, eller la planene deres slå så fullstendig feil at de gjerne gir dem opp.

La oss bare stole på Herren og vandre trofast på hans vei, så skal vi få erfare at han tar vare på oss. Ja, han vil fylle hjertet vårt med lov og takk når vi får se hans store utfrielse.

La oss ikke gå i angst for fienden før han virkelig kommer. Og kommer han, så la oss stole på Herren.

24. juni

> «Og Amasja spurte Guds mann: Men hva blir det da av de hundre talentene som jeg har gitt hærflokken fra Israel? Guds mann svarte: Herren kan gi deg mer enn dette» (2 Krøn 25,9).

Har du gjort et feilgrep, så bær tapet som en mann; se bare til at du ikke handler mot Guds vilje. Herren kan gi deg mye mer enn det du har tapt. Og om han ikke gjør det – hvorfor skulle du gi deg til å kjøpslå og prute med Gud?

Judas konge hadde leid en hær fra det avgudsdyrkende Israel. Nå fikk han befaling om å sende disse krigerne hjem, fordi Herren ikke var med dem.

Kongen var villig nok til å sende hele flokken hjem. Han klaget bare over at han måtte betale de hundre talentene når de ikke hadde gjort noen tjeneste.

For en skam! Når Herren ville gi ham seier uten disse leiesoldatene, var det jo et godt kjøp bare å betale dem lønnen og så bli kvitt dem.

Vær villig til å tape penger for samvittighetens skyld, for fredens skyld og for Kristi skyld. Vær forvisset om at tap for Herrens skyld i virkeligheten ikke er tap. Allerede i dette livet blir slike tap mer enn erstattet, og i noen tilfeller hindrer Herren til og med at vi lider noe tap. Og åndelig talt er det vi taper for Jesus, vunnet i himmelen.

Plag deg ikke med frykt for en tilsynelatende ulykke, men lytt til denne hviskingen: «Herren kan gi deg mer enn dette.»

25. juni

> «Og han sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dere skal se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen» (Joh 1,51).

Ja, vår tro ser dette synet klart ennå i dag. Vi ser himmelen åpnet. Jesus selv har åpnet dette riket for alle troende. Vi skuer inn i denne hemmelighetsfulle og herlige boligen, for han har åpnet den for oss. Snart skal vi få gå inn der, for han er veien (Joh 14,6).

Nå kan vi se hva Jakobs stige betyr (1 Mos 28,12). Mellom jord og himmel er det en hellig forbindelse. Bønnene stiger opp og svarene kommer ned – gjennom Jesus, mellommannen.

Vi ser denne stigen når vi ser vår Herre. I ham står en stige av klart lys reist helt opp til den Høyestes trone.

La oss bruke den og sende opp våre inderlige bønner. Også vi kan leve et engleliv hvis vi stiger opp til himmelen i bønn og griper fatt i velsignelsene i nådepakten, og så stiger ned igjen for å spre disse gavene blant menneskenes barn.

Dette deilige synet, som for Jakob bare var en drøm, vil vi la bli en herlig virkelighet. Allerede i dag vil vi stige opp og ned denne stigen hver time. Vi vil stige opp til et inderligere fellesskap med vår Gjenløser og komme ned igjen for å arbeide med større varme for at våre medmennesker skal bli frelst.

Dette har du selv lovet, Herre Jesus. La oss få se det gå i oppfyllelse, til vår store glede.

26. juni

> «Vær også dere tålmodige, og styrk hjertene, for Herrens komme er nær!» (Jak 5,8).

De siste ordene i Salomos høysang er: «Fly, min elskede!» (Høys 8,14). Og blant de siste ordene i Åpenbaringen står disse: «Ånden og bruden sier: Kom!» (Åp 22,17). Til det svarer den himmelske Brudgommen: «Ja, jeg kommer snart!» (Åp 22,20).

Kjærligheten lengter etter Herrens herlige åpenbaring og gleder seg over det deilige løftet: «Herrens komme er nær.» Det gir oss styrke når vi tenker på framtiden.

Vi ser ut med håp gjennom dette løftets vindu. Det sender en flom av lys inn over livet vårt og gjør det lett både å arbeide og lide for Herren.

Har vi tunge prøvelser? Håpet om at Herren snart kommer, hvisker til oss: «Vær tålmodige.» Holder vi på å bli trette fordi vi ser så lite

frukt av det vi har sådd? Igjen roper denne herlige sannheten: «Vær tålmodige.»

Har de mange fristelsene fått oss til å skjelve i det siste? Da minner teksten oss om at Herren snart kommer, og sier: «Styrk hjertene!» «Vær faste og urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning» (1 Kor 15,58).

Snart skal du høre den siste basunen lyde (jf. 1 Kor 15,52) og forkynne at din Konge kommer. Vær ikke det minste redd. Hold skansen, for han kommer snart – ja, han kan være her allerede i dag.

27. juni

> «Ja, de rettferdige skal prise ditt navn, de oppriktige skal bo for ditt åsyn» (Sal 140,14).

Å, måtte hjertet mitt være oppriktig, så jeg alltid kan prise Herrens navn! Han er så god mot dem som er gode, at jeg inderlig gjerne ville være blant dem og kjenne hjertet fullt av lov og takk hver dag.

Det kan nok hende at de rettferdige er nær ved å vakle når ærligheten deres fører dem inn i harde prøver. Men den dagen kommer sikkert da de skal takke Gud for at de ikke ga etter for onde fristelser til å bruke knep. I det lange løp skal de rettskafne prise Herren fordi han ledet dem på de oppriktiges vei. Å, måtte jeg bli funnet blant dem!

For et vakkert løfte det ligger i tekstens andre setning: «De oppriktige skal bo for ditt åsyn»! Gud skal godkjenne dem, mens de andre får sin dom. De skal være den store Kongens hoffolk og ha adgang til ham når de ønsker det. De skal bli æret som hans yndlinger og nyte Jehovas velbehag og inderlige fellesskap.

Herre, jeg trakter etter denne høye æren, dette herlige privilegiet: Det vil være himmelen på jorden å ha fellesskap med deg. Gjør meg oppriktig i alle ting, så jeg i dag og i morgen, ja, hver eneste dag kan nyte din salige nærhet. Da skal jeg få prise ditt høylovede navn i evighet. Amen.

28. juni

> «Da vendte Herren seg til ham og sa: Gå av sted, så sterk som du er, så skal du frelse Israel av midianittenes hånd! Har ikke jeg sendt deg?» (Dom 6,14).

Den engelske bibelen sier at Herren «så på» Gideon. For et blikk Herren ga ham da! Det var et blikk som tok bort motløsheten hans og ga ham kraft.

Når vårt blikk på Herren frelser oss, hva kan da ikke hans blikk på oss utrette? Herre, se på meg, og utrust meg for dagens plikter og kamper.

For et ord Jehova her talte til Gideon: «Gå!» Han måtte ikke nøle. Han kunne ha svart: «Hva? Gå i all denne svakheten?» Men Herren kom ham i forkjøpet ved å si: «Gå hen i denne din kraft.»[2]

Herren hadde gitt ham kraft ved blikket sitt, og nå hadde han ikke annet å gjøre enn å bruke den og slik frelse Israel ved å slå midianittene.

Det kan godt være at Herren har mer å utføre ved meg enn jeg noen gang har drømt om. Har han sett på meg, har han gitt meg kraft. La meg da ved troen bruke den styrken han har utrustet meg med.

Han vil ikke at jeg skal sløse bort tiden med den kraften han har gitt meg. Nei, langt ifra! Jeg må «gå», fordi han styrker meg.

Herren retter det samme spørsmålet til meg som til Gideon: «Har ikke jeg sendt deg?» Jo, Herre, du har sendt meg, og jeg vil gå i din kraft. På ditt bud går jeg, og jeg er forvisset om at du skal seire ved meg.

29. juni

> «Rop til meg, og jeg vil svare deg, jeg vil forkynne deg store og ufattelige ting, ting som du ikke kjenner» (Jer 33,3).

Gud oppmuntrer oss til å be. Noen vil nok fortelle oss at bønn bare er en from øvelse som ikke virker på noe annet enn sinnet til den som ber. Men vi vet bedre. Vår erfaring motbeviser denne vantro påstanden tusen ganger.

Her lover Jehova, den levende Gud, helt bestemt at han vil svare på sine tjeneres bønner. La oss rope til ham igjen og igjen, og ikke gi rom for noen tvil om at han vil høre og svare oss.

«Han som plantet øret, skulle han ikke høre?» (Sal 94,9). Og han som la kjærligheten til barna ned i foreldrenes hjerter, skulle ikke han lytte når hans egne sønner og døtre roper?

[2] NB: «Gå av sted, så sterk som du er».

Gud vil svare sitt folk når de ber i nød. Han har «store og ufattelige ting» i forvaring for dem. Det de aldri har hørt, sett eller drømt om, vil han gjøre for dem.

Han vil øse ny velsignelse over dem når de trenger det. Han vil hente føde til dem fra hav og land. Ja, han vil sende engler ned fra himmelen for å verne dem, hvis nøden deres gjør det nødvendig. Han vil forbause oss med sin nåde og la oss kjenne at han aldri før har gjort noe lignende med oss.

Alt han krever av oss, er at vi roper til ham. Mindre kan han ikke kreve. La oss derfor frimodig bære bønnene våre fram for ham – nå med det samme.

30. juni

«Og så vil jeg komme i hu min pakt med deg i din ungdoms dager, og jeg vil opprette en evig pakt med deg» (Esek 16,60).

Tross våre synder er Herren fortsatt trofast i sin kjærlighet til oss.

Han ser tilbake. Se hvordan han kommer i hu de svunne dagene i livet vårt, da han sluttet sin pakt med oss og vi ga oss over til ham. Det var lykkelige dager!

Men Herren bebreider oss ikke vår utroskap siden den tiden. Nei, han ser heller på sin pakt med oss enn på vår pakt med ham. Fra hans side var det ikke noe hykleri i denne hellige pakten. Hvor nådig Herren er når han i sin store kjærlighet ser slik tilbake på tiden som er gått!

Han ser også framover. Han har bestemt at pakten hans ikke skal slå feil. Selv om *vi* ikke står fast ved den, gjør han det. Han erklærer høytidelig: «Jeg vil opprette en evig pakt med deg.» Han tenker ikke på å trekke seg tilbake fra løftet sitt. Lovet være hans navn!

Han ser det hellige seglet, «en evig pakts blod» (Hebr 13,20), og han kommer i hu vår borgen, sin egen kjære Sønn. I ham har han stadfestet pakten. Derfor holder han urokkelig fast ved det han har lovet i pakten. «… så forblir han trofast. For han kan ikke fornekte seg selv» (2 Tim 2,13).

Å Herre, før disse dyrebare ordene dypt ned i hjertet mitt, og hjelp meg å leve på dem hele denne dagen.

Juli

1. juli

«Gud skal være med dere» (1 Mos 48,21).

Gode, gamle Jakob kunne ikke lenger være sammen med Josef, for dødens time var kommet. Men han forlot sønnen sin uten engstelse, for han kunne si med full fortrøstning: «Gud skal være med dere.»

Når våre kjæreste slektninger eller våre mest hjelpsomme venner blir kalt bort ved døden, får vi trøste oss med denne tanken: Herren er ikke gått bort fra oss. Han lever for oss og blir hos oss for evig.

Og er Gud med oss, er vi i det edleste selskap, selv om vi er fattige og foraktet. Er Gud med oss, har vi en styrke som strekker til i alt, for ingen makt er for sterk for ham. Og er Gud med oss, kan vi føle oss fullkomment trygge, for ingen kan skade dem som vandrer i skyggen av hans vinger.

Å, for en fryd! Gud *er* ikke bare med oss, han *vil* være med oss. Han vil være med oss hver for oss, med oss som familier og med oss som menigheter. Er ikke Jesu egentlige navn Immanuel – Gud med oss? Og er ikke dette det beste av alt, at Gud er med oss?

La oss da frimodig gå videre i arbeidet for Herren, i håp om seier. Hans sak må ha framgang, for Herren er med alle dem som er med ham.

Måtte disse herlige ordene fryde hver troende sjel som i dag tar «Troens bankbok» i hånden. Ingen lykke er større enn å få kjenne at Herren alltid er nær.

2. juli

«Det samme gir han sin venn mens han sover» (Sal 127,2).

Det er ikke Guds mening at vi skal leve livet i engstelig bekymring. Nei, han vil at vi skal leve i glad tillit.

Vår himmelske Far vil sørge for det hans barn trenger, og han vet hva vi trenger før vi taler med ham om det. Derfor kan vi trygt gå til sengs i tide og slipper å sitte oppe til langt på natt og gruble over hvordan det skal gå oss.

Har vi lært å stole på Gud, vil ikke den gnagende engstelsen holde oss våkne utover natten. Da legger vi heller vår omsorg på Herren. Tanken på hans farsomsorg gir sinnet hvile, og han vil gi oss en søvn som styrker oss.

Å være Herrens elskede er den høyeste ære som finnes. Den som virkelig kjenner hvor stor denne æren er, lar alle egenkjærlige ønsker fare. Hva mer kan vi vinne, selv i himmelen, enn Guds kjærlighet? Hvil derfor trygt i Gud, min sjel, for alle ting er dine.

Likevel blir vi kastet hit og dit, helt til Herren ikke bare har overbevist oss om at det finnes grunn til hvile, men også har gitt oss selve hvilen. Og det gjør han. Jesus selv er vår fred, vår hvile, vårt alt. Ved hans bryst hviler vi trygt, både i livet og i døden.

Tvettet ren i Jesu blod
har jeg fred og hvile god,
frykter ei for dødens flod;
Jesus gir meg kraft og mot.

3. juli

«Han skal føre oss ut over døden» (Sal 48,15).

Vi trenger en veiviser. Noen ganger ville vi gi alt vi eier for å få vite hva vi skal gjøre, eller hvor vi skal vende oss. Vi vil gjøre det rette, men vet ikke hvilken av de to veiene foran oss vi skal velge. Å, hvor vi lengter etter en dyktig veiviser i slike stunder!

Herren vår Gud har bøyd seg ned for å være vår veiviser. Han kjenner veien og kan lose oss trygt og i fred fram til målet for reisen. En bedre veiviser kan vi ikke ønske oss.

La oss derfor villig stille oss under hans ledelse, så skal vi aldri ta feil av den rette veien. Lyder vi hans lov, skal han lede oss trygt fram, skritt for skritt.

Vår sikre trøst er at han er vår Gud for evig tid og aldri vil slutte å lede oss. Selv «ut over døden» vil han føre oss. Siden skal vi få være hos ham i evighet og aldri mer gå bort fra ham.

Dette løftet om at Gud skal lede oss, gir trygghet for hele livet: først frelse med én gang, så ledelse helt til vår siste stund, og deretter en endeløs salighet.

Burde ikke hver og en søke denne veiviseren i ungdommen, glede seg i ham i manndommen og hvile trygt i ham i alderdommen? La oss i dag overgi oss helt til hans ledelse før vi setter foten utenfor døren.

4. juli

«Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn» (Matt 4,4).

Om Herren ville det slik, kunne vi nok leve uten brød, slik Jesus gjorde i førti dager. Men uten hans ord kunne vi ikke leve. Ved ordet ble vi skapt, og bare ved det kan vi holdes i live, for han bærer alle ting ved sin krafts ord (Hebr 1,3).

Brødet kommer i annen rekke; Herren selv er den første kilden til at vi lever. Han kan virke både med og uten brød, og vi kan ikke binde ham til én bestemt måte å gjøre det på.

La oss heller ikke jage altfor ivrig etter det synlige, men se hen til den usynlige Gud. Vi har hørt troende fortelle at da de levde i stor fattigdom og brødet var knapt, ble også appetitten mindre. Andre kan fortelle hvor underfullt Herren sendte dem hjelp da de var i nød.

Men Herrens ord må vi ha. Bare med det kan vi stå imot djevelen. Ta det fra oss, og fienden får oss i sin makt.

Sjelen vår må ha føde, og det finnes ingen næring utenfor Guds ord. Alle verdens bøker og predikanter til sammen kan ikke gi oss et eneste måltid. Bare det ordet som går ut av Guds munn, kan mette den troendes munn.

Herre, gi oss alltid dette brødet. Vi setter det høyere enn kongelige retter.

5. juli

«Men jeg vil redde deg på den dagen, sier Herren, og du skal ikke bli overgitt til de mennene som du gruer for» (Jer 39,17).

Når Herrens trofaste barn lider for Jesu skyld, skal de på en særlig måte få kjenne at han er nær. Noen ganger får de også et godt budskap å bringe til dem som viser dem medfølelse og hjelp.

Ebed-Melek var bare en foraktet etiopier, men han var god mot Jeremia. Derfor sendte Herren ham dette løftet gjennom profetens munn. La oss ha omsorg for Guds forfulgte tjenere, så skal Herren velsigne oss til gjengjeld.

Ebed-Melek skulle bli fridd ut fra de mennene han fryktet skulle hevne seg på ham. Han var bare en ringe utlending, men Herren ville ta seg av ham. Tusener ble drept av kaldeerne, men denne etiopieren skulle ikke bli såret.

Kanskje gruer også vi oss for mektige fiender som hater oss. Men har vi vært tro mot Herren i forfølgelsens tider, vil han også være trofast mot oss.

Og når alt kommer til alt: Hva kan mennesker egentlig gjøre uten at Herren tillater det? Han legger tømme i raseriets munn og bissel på maktens hode. La oss frykte Herren, så trenger vi ikke frykte noen annen.

Ikke engang et glass vann som gis til en av Guds foraktede profeter, skal bli uten lønn (jf. Matt 10,42). Stiller vi oss på Jesu side, skal han stille seg på vår side mot alle fiender.

6. juli

> «For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh 3,16).

Blant alle himmelens stjerner er det Polarstjernen som hjelper sjømannen mest. Dagens tekst er en slik polarstjerne, for den har sannsynligvis ledet flere sjeler til frelse enn noe annet skriftord. Blant løftene er den som Karlsvognen blant stjernebildene.

Noen av ordene i dette verset skinner med en helt egen glans. Her har vi Guds kjærlighet med et «så» foran, som viser at denne kjærligheten er uendelig dyp. Dernest har vi Guds gave, like fri som den er stor. Og gaven er Guds Sønn – den uvurderlige kjærlighetsgaven som ikke har sin like. Denne kjærligheten kunne ikke vise seg fullt ut før himmelens Enbårne var sendt ned for å leve og dø for menneskene. Alt dette stråler i det klareste lys.

Til slutt kommer den enkle innbydelsen til å tro. I sin nåde peker den ut en frelsesvei som står åpen for skyldtyngde mennesker. Og den favner uendelig vidt: «hver den som tror på ham». Mange som ville ha følt seg utestengt fra frelsen om ordet hadde vært snevrere, har funnet plass for navnet sitt i dette «hver».

Så har vi til sist det store løftet: De som tror på Jesus, skal ikke fortapes, men ha evig liv. Dette er oppmuntrende ord for alle som føler seg fortapt. Vi tror på Herren Jesus og har evig liv.

7. juli

> «Juble, dere himler! Fryd deg, du jord! Dere fjell, bryt ut i frydesang! For Herren trøster sitt folk, han forbarmer seg over sine elendige» (Jes 49,13).

Så herlig er Herrens trøst at ikke bare de hellige må synge om den – himmel og jord stemmer også i. Det er ikke lett å få et fjell til å synge, og likevel kaller profeten et helt kor av fjell til å stemme i hans lovsang. Libanon og høydene i Basan og Moab skal synge av fryd over Herrens nåde mot hans eget Sion.

Skulle da ikke også våre fjell av vanskeligheter, prøvelser, motgang og strev gi oss grunn til å prise Gud? «Dere fjell, bryt ut i frydesang!»

Løftet om at Gud vil forbarme seg over sine elendige, har liksom et helt klokkespill knyttet til seg. Hør hvordan de klinger: «Juble!» «Fryd deg!» «Bryt ut i frydesang!»

Herren vil at hans folk skal være glade, fordi de vet at hans kjærlighet aldri forandrer seg. Han vil ikke at vi skal gå omkring i mørke og tvil. Han ønsker at vi skal tilbe ham med troende hjerter.

Han kan ikke svikte oss. Hvorfor skal vi da sukke og klage, som om han skulle ha forlatt oss? Å, måtte harpen vår klinge med full tone! Måtte stemmen vår ligne kjerubenes foran Guds trone!

8. juli

> «Herrens engel slår leir rundt omkring dem som frykter ham, og han frir dem ut» (Sal 34,8).

Vi kan ikke se englene, men det er nok for oss at de kan se oss. Paktens store Engel, som vi elsker enda vi ikke har sett ham, har øynene sine på oss natt og dag. Under seg har han en skare av tjenende ånder, og

dem bruker han til å våke over sine hellige og bevare dem fra alt ondt. Søker djevler å skade oss, så verner strålende vesener oss.

Husk at englenes Herre ikke bare avlegger oss et besøk nå og da. Nei, han og hans hærer «slår leir rundt omkring» oss. De har slått opp hovedkvarteret sitt hos dem som setter sin lit til den levende Gud. Denne hæren omgir de troende, så de ikke kan angripes fra noen kant, med mindre fienden først bryter gjennom skansene til Herrens engler.

Vi har et sikkert vern, en vakt som aldri svikter. Når Guds sendebud vokter oss, skal vi ikke bli overrumplet av plutselige angrep eller slukt av fiendtlige makter.

I dette verset er vi lovt utfrielse – utfrielse ved ham som er vår frelses store høvding. Den utfrielsen skal vi få igjen og igjen, helt til vandringen er over og vi får bytte slagmarken med den evige hvilens hjem.

9. juli

> «Mine øyne ser etter de trofaste i landet, for at de kan bo hos meg. Den som ferdes på den rettskafnes vei, han skal tjene meg» (Sal 101,6).

Når David kunne tale slik, kan vi være sikre på at «Davids Sønn» har det samme sinnelaget. Jesus ser etter de trofaste. Han fester blikket på dem for å føre dem fram, oppmuntre dem og lønne dem. Ingen som er trofast, må tro at han er oversett. Kongen selv har blikket festet på ham.

To ting følger av at kongen ser slik på dem. For det første leser vi: «… at de kan bo hos meg.» Jesus fører de trofaste inn i sitt hus. Han gir dem plass hos seg, gjør dem til sine venner og gleder seg over å ha dem hos seg.

Er vi tro mot Herren, vil han åpenbare seg for oss. Når troskapen koster oss mest, blir lønnen størst. Jo mer menneskene forakter oss, desto gladere vil Herren ta imot oss.

For det andre sier han om den trofaste: «Han skal tjene meg.» De som forakter falskhet og svik og er tro mot ham, hans ord og hans kors, vil han bruke til ære for sitt navn. De skal få være i hans kongelige følge, æret som tjenere for hans majestet. Troskapens lønn er å ha samfunn med Gud og være til velsignelse.

Herre, gjør meg trofast, så jeg kan bo hos deg og tjene deg.

10. juli

> «Du vil reise deg, du vil forbarme deg over Sion, for tiden er kommet til å være nådig, den fastsatte tiden er kommet. For dine tjenere elsker steinene på Sion, og de har medynk med dets støv» (Sal 102,14–15).

Ja, våre bønner for Guds menighet blir hørt. Tiden er kommet. Vi elsker bønnemøtene, søndagsskolen og alle de andre møtene i Herrens hus. Hjertet vårt er bundet til alt Herrens folk, og vi kan si med sangeren:

Det er ei et lam så ringe i din hjord
jeg ikke ville føde med livets ord,
det fins ei en fiende på jorden så sterk
jeg ikke til ham turde tale om ditt verk.

Er dette grunntonen i hjertet vårt, skal vi snart få glede oss over Herrens salige nærvær. Da skal forsamlingshusene våre bli fylt, de troende skal bli vakt til nytt liv, og syndere skal bli omvendt.

At noe slikt skjer, er Herrens store nåde. Men slike tider vil komme, og vi blir kalt til å vente på dem. I sin tid skal også dette løftet bli oppfylt. La oss bare riste søvnen av oss.

Måtte vi elske hver stein i Sion, selv om den er falt ned fra muren. La oss samle opp selv den minste sannhet og ordning, og den ringeste troende, selv om noen forakter dem som ussel støv. Er vi vennlig stemt mot Sion, vil også Gud være det. Har vi glede i Herrens verk, vil også han ha glede i det.

11. juli

> «Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø. Tror du dette?» (Joh 11,26).

Ja, Herre, vi tror det: Vi skal aldri dø. Sjelen må skilles fra legemet, og det er riktignok en slags død. Men sjelen vår skal aldri skilles fra Gud. Det ville være den virkelige døden – den døden som følger av synden, og som er det verste som kan hende oss.

Vi er fullt visse på at vi skal slippe denne døden, for hva skal kunne skille oss «fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre» (Rom 8,39)?

Vi er lemmer på Kristi legeme – kan han miste deler av sitt eget legeme? Vi er viet til ham – skulle vi da bli forlatt som enker og stakkarer? Det er ikke mulig. I oss er det et liv som ikke kan skilles fra Gud. Ja, Den Hellige Ånd bor i oss – hvordan kan vi da dø?

Jesus er selv vårt liv. Derfor finnes det ingen død for oss, for han kan ikke dø mer. I ham døde vi én gang for syndens skyld, og dommen kan ikke fullbyrdes en gang til.

Nå lever vi, og vi skal leve for alltid. Rettferdighetens lønn er evig liv, og vi har intet mindre enn Guds rettferdighet. Derfor kan vi også regne med den høyeste lønn.

Fordi vi «lever og tror», er vi visse på at vi også skal leve og glede oss. Vi går derfor fram i full visshet om at livet vårt er i trygg forvaring hos vårt levende hode, Kristus.

12. juli

> «Herren vet å fri de gudfryktige fra prøvelser, men å holde de urettferdige i varetekt med straff til dommens dag» (2 Pet 2,9).

De gudfryktige blir fristet og prøvd. Den troen som aldri blir satt på prøve, er ikke ekte.

Men de gudfryktige blir fridd ut av fristelsene – ikke ved et rent tilfelle eller ved andres hånd, men av Herren selv. Han tar personlig på seg å fri ut dem som setter sin lit til ham. Gud elsker de gudfryktige og vet alltid hvor de er, og hvordan de har det.

Noen ganger ser veien deres ut som en eneste labyrint, og de skjønner ikke hvordan de skal slippe unna faren som truer.

Men det de ikke forstår, forstår Herren. Han vet hvem han skal fri ut, når han skal gjøre det, og hvordan. Han frir ut på den måten som gagner den gudfryktige mest, knuser de onde tilbøyelighetene mest og gir Herren selv mest ære.

Vi må overlate hvert «hvordan» til Herren og være fornøyde med – ja, glade for – at han på en eller annen måte vil føre sine egne gjennom alle farer, trengsler og fristelser i dette livet, fram til sin høyre hånd i herligheten.

Det er ikke min sak nå å trenge inn i min Herres skjulte råd. Jeg vil heller vente tålmodig på hans time, i fast visshet om at selv om jeg ikke forstår noe, forstår min himmelske Far alt.

13. juli

> «For jeg vil la deg unnkomme, og du skal ikke falle for sverdet, men du skal få livet til krigsbytte, fordi du satte din lit til meg» (Jer 39,18).

Se hvilken vernende kraft det er i å stole på Gud. Stormennene i Jerusalem falt for sverdet, men stakkars Ebed-Melek var trygg, for han hadde satt sin lit til Herren. Hvem skulle et menneske stole på, om ikke på sin Skaper? Det er dårskap å sette skapningen over Skaperen.

Å, om vi kunne leve ved tro i alle ting! Da skulle vi bli fridd ut av farene til enhver tid. Ingen har noen gang stolt forgjeves på Herren, og ingen kommer til å gjøre det heller.

Herren sier: «Jeg vil la deg unnkomme.» Legg merke til det guddommelige «vil». Alt annet i verden kan være usikkert, men Guds omsorg for de troende er sikker. Herren selv vokter dem som har fått nåde. Under hans hellige vinger er vi trygge i alle farer.

Kan vi virkelig ta imot dette løftet som vårt eget? Da har vi fast grunn å stå på, uansett hvor kritisk det står til.

Hvor ofte setter vi ikke vår lit til venner, til vår egen klokskap eller til lovende tegn! Men ingen av disse er halvparten så gode å stole på som Guds enkle ord: «… fordi du satte din lit til meg.»

Kjære leser, prøv denne tillitens vei. Og har du først slått inn på den, vil du holde deg til den hele livet. Den er like herlig som den er trygg.

14. juli

> «Kast på Herren det som er lagt på deg, han skal holde deg oppe. Han skal aldri i evighet la den rettferdige rokkes» (Sal 55,23).

Er det en tung byrde, så kast den på Herren. Bærer du den selv, vil den trykke deg ned. Men når Herren tar den, gjør han den til ingenting.

Er det likevel hans vilje at du fortsatt skal bære den, så «skal han holde deg oppe». Da er den fortsatt din byrde, men den tynger deg ikke som en byrde. Han vil holde deg oppe, så byrden blir deg til velsignelse. Legg saken fram for Herren, så skal du stå oppreist, selv under det som ellers ville ha trykket deg ned.

Det vi frykter mest, er at prøvelsene skal drive oss bort fra pliktens vei. Men det vil Herren hindre. Vandrer vi oppriktig for ham, vil han

ikke la prøvelsene få oss til å vakle. I Jesus har han tatt imot oss som rettferdige, og i Jesus vil han bevare oss som rettferdige.

Hvordan har du det akkurat nå? Skal du bære prøvelsene dine alene? Skal de stakkars skuldrene dine fortsatt plages av den knugende byrden? Vær ikke så dåraktig.

Fortell Herren all din sorg, og legg byrden din på ham. Kast den ikke av deg for så å ta den opp igjen, men legg den på Herren og la den bli der. Da skal du få gå din vei lett og glad og prise din store byrdebærer.

15. juli

«Salige er de som sørger, for de skal trøstes» (Matt 5,4).

Gjennom tåredalen kommer vi til Sion. Det er lett å tro at sorg og velsignelse er motsetninger. Men den uendelig vise Frelseren setter dem side om side i denne saligprisningen. Det han har forent, skal ingen skille.

Sorg over synden – våre egne synder så vel som andres – er det seglet Herren setter på sine trofaste barn. Når Herren utøser nådens og bønnens ånd over Davids hus, begynner de å sørge (jf. Sak 12,10). Ved hellig sorg får vi de beste velsignelsene, slik de største skattene kommer til oss over havet.

Den som sørger, må ikke vente til en gang i framtiden for å bli velsignet. Nei, Kristus priser ham salig allerede nå.

Den Hellige Ånd vil helt sikkert trøste de hjertene som sørger over synden. De skal bli trøstet ved at Jesu blod blir stenket på dem, og ved Den Hellige Ånds rensende kraft. Når de sørger over synden i sin samtid, skal de bli trøstet ved vissheten om at Gud vil herliggjøre sitt navn, hvor mye menneskene enn reiser seg mot ham. Og de skal bli trøstet med det faste håpet at de snart skal bli helt fri fra synden og bli tatt opp for å være hos sin Herre og Frelser i evighet.

16. juli

«Jeg vil frelse det haltende» (Sef 3,19).

Det er ikke få som halter, både menn og kvinner. Du kan møte mange av dem på bare én time. De er kommet inn på den rette veien og prøver å gå framover, men det faller dem svært tungt. De er som lamme. På veien til himmelen finnes det mange krøplinger.

Kanskje sier disse stakkarene i sitt hjerte: «Hva skal det bli av oss? Synden vil overmanne oss, og Satan vil slå oss ned. ‹Haltende› er både vårt navn og vår natur. Herren kan aldri gjøre gode soldater av oss, ikke engang brukbare ærendsvenner.»

Nå vel – men frelse oss vil han likevel, og det er ingen liten ting. Han sier: «Jeg vil frelse det haltende.» Og slik gjør han sitt navn stort. Alle vil spørre: «Hvordan kan en slik halt mann løpe løpet til ende og vinne kronen?» Slik får Den Allmektige all æren.

Å Herre, selv om jeg halter i troen og bønnen, i takken, i tjenesten og i tålmodigheten, så frels meg likevel! Det ber jeg deg inderlig om. Bare du kan frelse en slik krøpling som meg.

Herre, la meg ikke gå fortapt fordi jeg er blant de haltende. Før heller ved din nåde selv de svakeste pilegrimene fram til målet – ja, også meg. Fordi du har lovt dette, vil jeg, som Jakob, holde ut i bønn og gå framover, selv om jeg halter på hoften.

17. juli

«Men de av folket som kjenner sin Gud, skal stå fast og holde ut» (Dan 11,32).

«Herren er en stridsmann, Herren er hans navn» (2 Mos 15,3). De som strider under hans fane, har en hærfører som øver dem opp til kampen og gjør dem modige og tapre.

Det var tunge tider for Guds folk da Daniel skrev disse ordene. Men de skulle bli fridd ut på en herlig måte: De skulle bli sterke og stå fast mot de mektige fiendene.

Å, om vi kjente vår Gud – hans makt, hans trofasthet og hans kjærlighet som aldri forandrer seg! Da ville vi få mot til å ofre alt for hans skyld. Lærer vi ham rett å kjenne, blir kjærligheten vår så brennende at vi er villige til å leve og dø for ham.

Å, om vi kunne lære ham å kjenne i fortrolig samfunn! Da ville vi bli lik ham og få kraft til å vitne for sannhet og rett. Den som har lært å se inn i Guds åsyn, vil aldri frykte et menneskes åsyn.

Holder vi oss nær ham, blir vi fylt av en heltemodig ånd. Da vil selv en hel verden av fiender bare synes oss som en dråpe i et spann. En sky av piler fra mennesker, ja, til og med fra djevler, vil da ikke bety mer i våre øyne enn folkeslagene betyr i hans øyne – han regner dem som gresshopper.

Å, om vi kunne kjempe tappert for sannheten i disse villfarelsens tider!

18. juli

> «Se, derfor vil jeg lokke henne og føre henne ut i ørkenen og tale vennlig til henne» (Hos 2,14).

Den gode Gud ser at vi er lokket av synden og fanget i garnet dens. Da bestemmer han seg for å lokke oss med en enda sterkere makt – sin kjærlighet.

Husker vi ikke hvordan vår sjels Elskede første gang fengslet oss med sin kjærlighet og dro oss bort fra verdens fornøyelser? Det samme vil han gjøre igjen og igjen, når han ser at vi står i fare for å bli fanget av verden.

Han lover å dra oss til side, der han lettere kan tale til oss. Og disse avsidesstedene er ikke noe paradis, men en ørken. På slike steder er det nemlig ikke mye som kan dra oppmerksomheten vår bort fra Gud.

I lidelsens ørken blir Herrens nærvær alt for oss. Samværet med ham blir mer dyrebart enn da vi satt under vårt eget vintre og fikentre sammen med vennene våre. Ensomhet og prøvelser fører oss til dypere ettertanke og drar oss nærmere Gud enn noe annet.

Når vi slik er lokket og ført til side, har Herren mye oppmuntrende å si oss. «Han taler til hjertet vårt», som det heter på grunnspråket.

Å, om vi nettopp nå måtte få erfare i våre egne hjerter at dette løftet er sant! Lokket av kjærlighet, ført til side ved prøvelser og trøstet av Sannhetens Ånd, lærer vi å kjenne Herren og juble av glede.

19. juli

> «Dine sko skal være av jern og kobber, og som dine dager er, skal din styrke være» (5 Mos 33,25).[1]

Her er det sørget for to ting til pilegrimene: sko og styrke.

Sko trenger den som skal vandre på knudrete veier og trå på dødbringende fiender. Vi skal ikke gå barbeint; det ville ikke passe for prinser av kongelig blod. Skoene våre skal heller ikke være av det vanlige slaget. De skal ha såler av solid metall, som ikke slites ut selv

[1] NB: «Din lås skal være av jern og kobber. Som dine dager er, skal din styrke være!» Andakten bygger på den eldre oversettelsen, som her følger den engelske.

om reisen blir lang og besværlig. Vi skal få et vern som svarer til hvor vanskelig veien og kampen er.

La oss derfor gå frimodig fram, uten frykt, selv om vi skal trå på slanger eller sette hælen på selve den gamle dragens hode.

Styrken skal vare så lenge dagene våre varer, og den skal svare til det trykket og de byrdene disse dagene bringer. Ordene er få: «Som dine dager er, skal din styrke være.» Men meningen er rik nok.

Det kan komme dager som krever arbeid, og prøvelser som blir tunge å bære. Men vi kan med full fortrøstning regne med en styrke som svarer til dem.

Disse ordene ble først sagt til Asjer, men de gjelder også oss som har tro nok til å ta dem til oss selv. Måtte vi reise oss og ta imot den hellige styrken som disse ordene skal skape i et troende hjerte.

20. juli

> «… annen gang vise seg, ikke for syndens skyld, men til frelse for dem som venter på ham» (Hebr 9,28).

Dette er vårt håp. Vi har sett hen til ham som én gang kom for å bære manges synder, og han skal igjen vise seg for menneskenes barn. Det er i seg selv en herlig utsikt. Men Herrens annen komme har også noen særlige kjennetegn som gjør det overmåte herlig.

Herren vil da ha gjort ferdig sitt verk med synden. Han har tatt den så helt bort fra sitt folk og båret straffen for den så fullt ut at han ikke har noe med den å gjøre når han kommer igjen. Han skal ikke bære fram noe syndoffer, for han har tatt synden helt bort.

Når Herren kommer igjen, vil han fullende sitt folks frelse. De blir helt og fullt frelst og får på alle måter nyte frelsens fylde. Han kommer ikke for å bære følgene av våre overtredelser, men for å gi oss fruktene av sin lydighet; ikke for å ta bort vår fordømmelse, men for å fullende vår frelse.

Herren vil da vise seg bare for dem som venter på ham. Han blir ikke sett slik av dem som er blinde av egenkjærlighet og synd. For dem vil han bare være den ubestikkelige dommeren, ikke noe annet. Først må vi se hen til ham, og siden se fram til ham. I begge tilfeller vil blikket gi liv.

21. juli

> «Da skal de forstandige skinne som himmelhvelvingen skinner, og de som har ført mange til rettferdighet, skal skinne som stjernene, evig og alltid» (Dan 12,3).

Her er noe som burde vekke meg opp. Dette er verdt å leve for. Å være forstandig er i seg selv en opphøyd ting. Men her betyr ordet en guddommelig forstand, som bare Herren kan gi. Å, hvor viktig det er å kjenne meg selv, min Gud og min Frelser rett!

Måtte jeg bli så undervist av Gud at jeg kan sette den himmelske sannheten ut i livet og leve i lyset av den.

Er jeg forstandig i måten jeg lever på? Søker jeg nettopp det jeg burde søke? Lever jeg slik jeg vil ønske at jeg hadde levd, den dagen jeg skal dø? Bare en slik visdom kan sikre meg evig herlighet i Guds strålende himmel.

Å være en sjelevinner er et herlig kall. Selv for å føre én eneste sjel til rettferdighet trenger jeg forstand. Hvor mye mer da om jeg skal føre mange til Herren!

Å, om jeg hadde bedre kunnskap om Gud, om menneskene, om Ordet og om Kristus, så jeg kunne bli mer skikket til å føre mennesker – ja, store skarer – til rettferdighet!

Jeg vil ofre meg for dette og aldri hvile før jeg har nådd målet. Det vil være større enn å vinne kongelige ordener ved hoffet. Å føre sjeler til rettferdighet vil gjøre meg selv til en stjerne som skal skinne evig og alltid – ja, skinne som mange stjerner.

Min sjel, stå opp av din dvale! Herre, vekk meg opp til handling!

22. juli

> «Jeg vil forlove meg med deg for evig tid. Jeg vil forlove meg med deg i rettferdighet og rett, i miskunnhet og barmhjertighet. Og jeg vil forlove meg med deg i troskap, og du skal kjenne Herren» (Hos 2,19–20).

En forlovelse med Herren! For en ære og en fryd! Min sjel, er Jesus virkelig din? Har han bøyd seg så dypt ned at han har forlovet seg med deg? Legg da merke til at han har gjort det for evig. Han vil aldri bryte forbindelsen, langt mindre sende sin forlovede et skilsmissebrev.

Tre ganger sier Herren: «Jeg vil forlove meg med deg.» Og se hvilke herlige ord han setter sammen for å beskrive denne forlovelsen! Han bruker ordet «rettferdighet», for at pakten skal være lovlig. Ingen kan reise innsigelse mot denne lovlige lysningen. Og «rett» stadfester forbindelsen, så ingen kan finne feil ved den.

«Miskunnhet» borger for at dette er en forening i kjærlighet, for uten kjærlighet er en forlovelse trelldom og ikke velsignelse. Og over alt dette smiler «barmhjertighet» – ja, den synger om hvor stor lykke denne hellige forbindelsen bringer.

«Troskap» er protokollføreren som stadfester pakten. Den Hellige Ånd sier «amen» til den og lover å føre det forlovede hjertet inn i all den hellige kunnskap det trenger for sitt høye kall. Å, for et løfte!

23. juli

> «… og deres synder og deres lovovertredelser vil jeg ikke lenger minnes» (Hebr 10,17).

Etter denne nådefulle pakten behandler Herren sitt folk som om de aldri hadde syndet. I praksis glemmer han alle deres overtredelser. Synder av alle slag behandler han som om de aldri hadde vært til – som om de var helt strøket ut av hans minne.

Å, for et nådens under! Her gjør Gud det som på visse måter er umulig for ham. Hans nåde gjør undere som langt overgår alle andre undere.

Vår Gud ser nå bort fra vår synd, fordi Jesu offer har stadfestet pakten. Vi får glede oss i ham uten frykt for at vreden hans skal vekkes mot oss på grunn av våre overtredelser. Se, han regner oss som sine barn! Han ser på oss som rettferdige, og han gleder seg over oss som om vi var fullkomment hellige.

Han gir oss til og med tillitsverv. Han setter oss til å vokte hans ære, til å ta vare på kronjuvelene og til å være forvaltere av evangeliet. Han regner oss som arvinger og gir oss en tjeneste å utføre. Dette er det høyeste og sikreste beviset på at han ikke minnes våre synder.

Annerledes er det med oss. Selv om vi tilgir en fiende, er vi gjerne sene med å vise ham tillit, fordi vi mener at vanlig klokskap krever det.

Men Herren glemmer våre synder helt og behandler oss som om vi aldri hadde feilet. Å, min sjel, for et løfte dette er! Tro det, og vær glad.

24. juli

«Den som seirer skal på samme vis bli kledd i hvite klær» (Åp 3,5).

Korsets stridsmann, gå frimodig fram! Hvil ikke før seieren er vunnet. Din evige lønn er verd et helt livs kamp og strev.

Se, her er fullkommen renhet for deg! I Sardes var det noen få som ikke hadde flekket til klærne sine, og som lønn skulle de få hvite klær. Fullkommen hellighet er prisen for vårt høye kall. La oss se til at vi ikke går glipp av den.

Se, her er fryd! Du skal få bære høytidsklær, slike som folk tar på seg til bryllupsfester. Du skal juble av glede og stråle av fryd. De harde kampene skal ende i fullkommen fred og glede i Gud.

Se, her er seier! Du skal triumfere. Palme, krone og hvite klær skal være din lønn. Du skal bli behandlet som seierherre, og Gud selv skal kalle deg det.

Se, her er prestedrakt! Du skal stå for Herren i de samme klærne som Arons sønner bar. Du skal bære fram takkofferet og tre fram for Herren med lovsangens røkelse.

Hvem ville ikke kjempe for en Herre som gir selv den ringeste av sine tjenere så stor ære? Hvem ville ikke bære narrens drakt for Kristi skyld, når han vil kle oss i evig herlighet?

25. juli

«Men gå du til din ende! Du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagenes ende» (Dan 12,13).

Vi kan nok ikke forstå alle profetiene, men vi ser likevel på dem med glede, ikke med uro. Ingenting en far kunngjør, kan med rette skremme barna hans.

Selv om ødeleggelsens styggedom blir satt opp på det hellige stedet, skal den sanne troende ikke bli smittet av den, men heller bli lutret og renset. Om så jorden brenner opp, skal ikke engang lukten av ilden nå de utvalgte. Midt i ødeleggelse og havets brusing vil Herren bevare sine egne.

La oss gå fram, rolige og bestemte: gjøre vår plikt, være tålmodige i lidelser og tapre i kamp, uten å stanse eller vike av fra veien. Enden vil komme; la oss gå rett fram til den kommer.

Vi skal få hvile. Alt annet forandrer seg, men grunnvollen vår står urokkelig. Gud hviler i sin kjærlighet, og vi finner hvile i den. Vår fred er som en elv, og slik skal den alltid være.

Vi har en lodd i det himmelske Kanaan, og den skal vi en dag ta i eie, hva som enn kommer. Daniels Gud vil gi en verdig lodd til alle som i likhet med ham har mot til å stå på sannhetens side. Ingen løvehule skal kunne røve fra oss vår sikre arv.

26. juli

> «Og det skal skje på den dagen, sier Herren, at du skal rope: Min mann! Du skal ikke mer rope til meg: Min Ba'al! Jeg vil ta Ba'alenes navn bort fra hennes munn, og de skal ikke mer nevnes ved navn» (Hos 2,16–17).

Denne dagen er kommet. Vi ser ikke lenger på Gud som en Ba'al, en hard herre og streng mester, for vi er ikke under loven, men under nåden. Nå tenker vi på Herren vår Gud som vår elskede ektemann, vår kjærlige herre, som vi er bundet til i et hellig slektskap.

Vi har ikke mindre ærefrykt for ham av den grunn, men vi elsker ham desto mer. Vi er ham ikke mindre lydige; vi tjener ham av en høyere grunn. Vi skjelver ikke lenger under hans pisk, men gleder oss i hans kjærlighet. Slaven er blitt barn i huset, og arbeidet er blitt en glede.

Er det slik med deg, kjære leser? Har nåden drevet ut den slaviske frykten og plantet en barnlig kjærlighet i hjertet ditt? Hvor lykkelige er vi ikke som har fått erfare dette! Hviledagen er blitt en fryd for oss, og gudstjenesten en glede. Bønnen er blitt en rett vi har fått, og lovsangen et hjertebehov.

Å lyde er en himmel, og å gi til Guds sak en fest. Slik er alt blitt nytt. Munnen er full av lovsang og hjertet av musikk. Lovet være vår himmelske ektemann i all evighet!

27. juli

> «Jeg vil gi dere de hellige løfter til David, de trofaste» (Apg 13,34).

Ingenting hos mennesker er sikkert, men hos Gud er alt sikkert. Særlig er løftene i nådepakten trofaste og sanne. Som salmisten sier: «De er grunnfestet for all tid, for evighet» (Sal 111,8).

Vi kan være fullt visse på at Herren mente alvor med løftene sine. Han brukte ikke tomme ord; det er innhold og sannhet i hvert eneste av dem. Hans løfter er virkelig løfter. Selv om det kan se ut som døden skal gjøre et løfte til intet, skal det ikke skje, for den gode Gud står bak løftene sine.

Vi er visse på at Herren vil oppfylle sine nådeløfter for hele sitt paktsfolk. I rett tid skal de bli oppfylt for alle Herrens utvalgte. Hele slekten, fra den største til den minste, skal få erfare at de er sanne.

Og til slutt kan vi stole på at Herren fortsatt vil oppfylle løftene sine for sitt eget folk. Han gir ikke for så å ta tilbake. Det han har gitt, er et pant på at han vil gi mye mer. Det vi ennå ikke har fått, er like sikkert som det vi allerede har fått. La oss derfor vente på Herren og være stille.

Det finnes ingen gyldig grunn til den minste tvil. Guds kjærlighet, hans ord og hans trofasthet kan vi trygt stole på. Mye er usikkert, men om ham kan vi synge:

Herrens kjærlighet
evig varer ved.

28. juli

> «Ydmyk dere derfor under Guds veldige hånd, for at han kan opphøye dere i sin tid» (1 Pet 5,6).

Disse ordene er det samme som et løfte: Vil vi bøye oss ned, vil Herren løfte oss opp. Ydmykhet fører til ære, og å underordne seg er veien til opphøyelse. Den samme hånden som trykker oss ned, er villig til å reise oss opp når vi er blitt skikket til å bære velsignelsen. Vi bøyer oss for å seire.

Mange kryper for mennesker uten å få den æren de søker. Men den som ydmyker seg under Guds hånd, skal bli støttet, løftet opp og trøstet av den alltid nådige Gud. Det er Herrens vane å støte ned den stolte og opphøye den ydmyke.

Herren har sine tider for nådens verk, også i sjelen. Vi bør alltid holde oss ydmyke, enten hans tuktende hånd hviler på oss eller ikke. Når Herren slår, er det vår særlige plikt å ta imot tukten med villig underordning.

Og den opphøyelsen Herren gir, kommer «i sin tid», og Gud vet best når den tiden er inne. Begynner vi utålmodig å jage etter denne

opphøyelsen, hvor langt er vi da kommet? Da har vi ikke den rette ydmykheten, ellers ville vi ha ventet i stille underordning. Måtte vi fra nå av lære dette.

29. juli

«… han har ryddet bort din fiende» (Sef 3,15).

Å, for en bortrydding! Satan har mistet tronen sin i vår natur, slik han mistet sitt sete i himmelen. Herren Jesus har styrtet fiendens herredømme over oss.

Satan kan friste oss, men han kan ikke gjøre krav på oss som sin eiendom. Han har ikke lenger makt over vår ånd. Sønnen har gjort oss fri, og vi er virkelig fri (jf. Joh 8,36).

Riktignok er erkefienden fortsatt brødrenes anklager, men selv fra den stillingen har Herren drevet ham bort. Vår forsvarer bringer anklageren vår til taushet. Han fører vår sjels sak, så ingen av fiendens listige angrep skal få skade oss.

Som frister vil den onde ånd fortsatt prøve å snike seg inn i sinnet vårt. Men også der har han mistet den makten han hadde før. Han kan sno seg som en slange, men han kan ikke herske som fyrste.

Når han får anledning, kaster han spottende tanker inn i sjelen. Men for en lettelse når han blir brakt til taushet og må stikke av som en pisket hund!

Herre, rydd fienden bort fra dem som er trette og nedtynget av hans fristelser. Kast ut deres fiende, så de kan ære ditt navn. Du har styrtet ham ned; Herre, rydd ham også bort. Å, om han måtte bli bannlyst fra denne verden!

30. juli

«… jeg skal se dere igjen, og deres hjerte skal glede seg» (Joh 16,22).

Han vil sannelig komme igjen. Og når han da ser oss og vi får se ham, blir det virkelig glede. Å, for et gledesfullt møte!

Men dette løftet blir også oppfylt hver dag, i en annen forstand. Vår nådige Herre viser seg for oss «igjen» på mange måter, mens han har omsorg for oss. Han tilga oss en gang syndene våre, og han kommer oss i møte med nåde igjen og igjen, når synden på ny volder oss sorg.

Han har åpenbart for oss Guds hjertelag. Og når troen på at Gud har velbehag i oss, begynner å bli dunkel, kommer han til oss igjen og igjen og sier: «Fred være med dere!» Og hjertene våre blir glade.

Mine kjære, alle velsignelsene vi har fått før, er et pant på ny nåde i framtiden. Har Jesus vært med oss før, vil han sannelig se oss igjen.

Se ikke på de herlige erfaringene du har hatt før, som noe dødt og begravet. Se på dem som et såkorn som er lagt i jorden. Det vil løfte hodet over støvet igjen og rope: «Jeg skal se dere igjen.»

Kjennes det mørkt i sjelen fordi Jesus ikke er like nær som før? La oss fatte mot; han blir ikke lenge borte. Føttene hans er som en gasells eller en ung hjorts (jf. Høys 2,9), og de vil snart bringe ham tilbake. La oss derfor fryde og glede oss, for også om denne tiden har han sagt til oss: «Jeg skal se dere igjen.»

31. juli

> «… kall på meg på nødens dag, så vil jeg fri deg ut, og du skal prise meg» (Sal 50,15).

Dette er virkelig et løfte!

Det er «nødens dag» som driver oss. På en slik dag er det mørkt midt på dagen, og det blir mørkere for hver time som går. Da passer dette løftet; det er skrevet for den tunge dagen.

Her er et svært nådefullt råd: «Kall på meg.» Vi skulle ikke ha trengt en slik formaning, for det burde jo være vår vane å kalle på Herren til enhver tid.

For en nåde å få lov til å kalle på Gud! For en visdom å bruke en slik rett! Og hvor uklokt å løpe omkring og klage til mennesker! Herren innbyr oss jo til å komme og legge saken vår fram for ham. La oss ikke nøle med å gjøre det.

Så følger en herlig oppmuntring: «… så vil jeg fri deg ut.» Her er det ikke gjort noe unntak, uansett hvilken nød som trykker oss: Utfrielsen skal komme. Han vil selv fri oss ut med egen hånd. Dette tror vi, og Herren ærer troen.

Og her er så utfallet: «… du skal prise meg.» Det vil vi gjøre av hele vårt hjerte! Når han har fridd oss ut, vil vi prise ham høyt. Og siden vi er visse på at han vil fri oss ut, la oss begynne å opphøye hans navn allerede nå.

August

1. august

> «Jeg vil opprette min pakt mellom meg og deg og din ætt etter deg, fra slekt til slekt – en evig pakt. Jeg skal være Gud for deg og for din ætt etter deg» (1 Mos 17,7).

Å Herre, du har opprettet en pakt med meg, din tjener, i Kristus Jesus, min Herre. Nå ber jeg deg: La mine barn være innesluttet i denne pakten! La meg få ta imot dette løftet, for det er gitt til meg også, slik det ble gitt til Abraham.

Jeg vet at mine barn er født av syndig ætt, akkurat som alle andre. Derfor ber jeg deg ikke om noe på grunn av deres fødsel. For jeg vet godt at «det som er født av kjødet, er kjød» (Joh 3,6), og ikke noe annet. Men la dem bli født på ny under din nådepakt ved din Hellige Ånd!

Jeg ber for mine etterkommere gjennom alle slekter: Vær deres Gud, slik du er min.

Min største ære er at du har latt meg få tjene deg. Måtte mine etterkommere tjene deg alle sine dager, ned gjennom tidene. Å Abrahams Gud, vær også Isaks Gud! Å Hannas Gud, ta også imot hennes Samuel!

Herre, har du velsignet meg i min familie, så ber jeg deg: Kom også i hu dem blant ditt folk der familien ennå er fremmed for deg. Vær Gud for alle familiene i Israel. La ingen av dem som frykter ditt navn, lide under en gudløs og vantro slekt. Gjør det for Jesu skyld. Amen.

2. august

> «Gå nå du! Jeg vil være med din munn og lære deg hva du skal tale» (2 Mos 4,12).

Mang en av Herrens tjenere har tungt for å tale. Når han skal stå fram og vitne om sin Herre, blir han forvirret og redd for å ødelegge en god anledning med sine klossete ord. Da er det godt å komme i hu at det er Herren som har gitt oss den stammende tungen. Vi må derfor vokte oss for å klandre vår Skaper.

Det kan hende at en stammende tunge ikke er et så stort onde som en altfor rask. Få ord kan ofte bli til større velsignelse enn en flom av tale.

Det er også helt sikkert at den frelsende kraften ikke ligger i menneskelig veltalenhet, med dens billedspråk, vakre fraser og fine vendinger. Det er ikke så stort et tap å mangle veltalenhet som det ser ut til.

Er bare Gud med vår munn og vår sjel, har vi noe mer verdifullt å by på enn veltalenhetens lydende malm og overtalelsens klingende bjelle (jf. 1 Kor 13,1). Gud gir oss visdom, og hans nærvær gir kraft.

Farao hadde større grunn til å frykte den stammende Moses enn de mest veltalende i Egypt. For det var kraft i ordene hans: Han «talte» plager og død ut over landet. Er Herren med oss i vår naturlige svakhet, skal vi bli utrustet med overnaturlig kraft. La oss derfor tale fryktløst om Jesus, slik det sømmer seg å tale om vår dyrebare Frelser.

3. august

> «Men når en prest kjøper en trell for sine penger, da kan trellen ete av det, likeså den som er født i hans hus. De kan ete av hans mat» (3 Mos 22,11).

Fremmede, innflyttere og dagarbeidere skulle ikke ete av det hellige. Slik er det også på det åndelige området. Men to grupper var unntatt fra denne regelen: de som var *kjøpt* for prestens penger, og de som var *født* i prestens hus. «Kjøpt» og «født» – det var de to sikre adgangstegnene til de hellige tingene.

Kjøpt. Vår store yppersteprest har kjøpt alle som setter sin lit til ham, og prisen var høy. De er hans eiendom og hører Herren helt til. De får del i de samme rettighetene som han selv har – ikke for det de er i seg selv, men for sin eiers skyld – og de skal «ete av hans mat». Han har mat å ete som verden ikke kjenner (jf. Joh 4,32). Fordi dere hører Kristus til, skal dere ha del i den sammen med deres Herre.

Født. Dette er en like sikker vei til den samme retten. Som barn i prestens hus tar vi plass sammen med resten av familien.

Gjenfødelsen gjør oss til lemmer på det samme legemet og til Kristi medarvinger. Derfor har Kristus gitt oss den samme freden, gleden og herligheten som Faderen har gitt ham. Gjenløsningen og gjenfødelsen gir oss dobbel rett til dette guddommelige løftet hans.

4. august

«Herren velsigne deg og bevare deg!» (4 Mos 6,24).

Denne første setningen i yppersteprestens velsignelse er i virkeligheten et løfte. Den velsignelsen vår store yppersteprest lyser over oss, kommer helt sikkert, for han taler etter Guds sinn.

For en nåde å få ta imot denne guddommelige velsignelsen! Den legger en god duft over alle ting. Har vi selv fått velsignelse i sjelen, blir alt vi eier og alt vi gleder oss over, velsignet – ja, til og med våre tap, våre kors og våre skuffelser.

Guds velsignelse er dyp, omfattende og virkningsfull. Et menneskes velsignelse kan begynne og slutte med ord, men Herrens velsignelse gjør oss rike og hellige. Det beste vi kan ønske vår kjæreste venn, er ikke: «Lykke følge deg!», men: «Herren velsigne deg!»

Det er like herlig at Herren vil bevare oss – bevare oss i ham, ved ham og i et inderlig fellesskap med ham.

De som Herren bevarer, er virkelig bevart. De blir holdt borte fra det onde og tatt vare på for den uendelige saligheten som venter dem der oppe. Guds bevaring følger hans velsignelse og gjør den fast og varig i oss.

Forfatteren av denne lille boken ønsker inderlig at alle som leser disse linjene, må få del i den rike velsignelsen og den sikre bevaringen som det her tales om. Skulle han ennå være i live når de leses, så send ordene i denne teksten opp til Gud som en bønn for hans tjener.

5. august

«Hans Guds lov er i hans hjerte, hans trinn vakler ikke» (Sal 37,31).

La loven komme inn i hjertet på et menneske, så blir alt rett med ham. Det er i hjertet loven hører hjemme. Der ligger den på sin rette plass, slik lovens tavler lå i arken. I hodet skaper den forvirring, på ryggen blir den en byrde, men i hjertet blir den en støtte som holder en oppe.

For et herlig uttrykk: «hans *Guds* lov»! Når vi kjenner Herren som vår egen Gud, blir hans lov et frihetsbrev for oss. Ved Guds pakt med oss får vi lyst til å gjøre hans vilje og vandre på hans buds veier.

Er disse budene min Fars bud? Ja, da er det en glede for meg å følge dem.

Her har vi et bestemt løfte om at den som er lydig mot Herren av hjertet, skal bli holdt oppe i hvert skritt han tar. Han vil gjøre det som er rett, og derfor skal han gjøre det som er klokt.

Å handle hellig er alltid det klokeste, selv om det kanskje ikke ser slik ut i øyeblikket. Vi går fram på den store landeveien for Guds forsyn og nåde så lenge vi følger hans lov.

Guds ord har ennå aldri ført en eneste sjel vill. De enkle formaningene om å vandre i ydmykhet, rettferdighet, kjærlighet og gudsfrykt er visdomsord. De gjør oss lykkelige på livsveien like mye som de viser oss veien til hellighet. Den som vandrer i rettferdighet, vandrer trygt.

6. august

> «Se, Herren din Gud har gitt dere landet. Dra opp og innta det, som Herren, dine fedres Gud, har sagt deg! Frykt ikke og vær ikke redd!» (5 Mos 1,21).

Det finnes en nådens arv, og vi burde ha mot nok til å vinne den og ta den i eie. Det én troende har nådd, står åpent for enhver annen. Vi kan være sterke i troen, brennende i kjærligheten og utholdende i arbeidet; ingenting står i veien for det. La oss dra opp og ta landet i eie!

Vi kan få like herlige erfaringer som noen av våre brødre. Jehova har lagt dette landet foran øynene våre. Ingen kan ta retten vår fra oss. La oss dra opp og ta det i eie i hans navn!

Også verden ligger foran oss, og vi kan vinne den for vår Herre Jesus. Vi trenger ikke la noe land eller noen krok av det ligge uinntatt. Det fattige hjemmet like ved vårt ligger ikke der for å håne innsatsen vår, men for å kreve den. Det gjelder bare å ha mot til å gå fram, så kan vi vinne de mørke hjemmene og de harde hjertene for Jesus.

La ikke våre medmennesker bli liggende alene og kjempe med døden i en bortgjemt gate eller et smug fordi vi ikke har tro nok til å dra opp i Herren og hans kraft og innta landet. Ingen plett er så mørk og intet menneske så vanhellig at Guds nåde ikke kan nå dem.

Vik fra meg, du uverdige feighet! Tro, dra fram til seier og innta landet!

7. august

> «Vær du bare riktig frimodig og sterk, så du legger vinn på å gjøre etter hele den loven som Moses, min tjener, lærte deg! Vik ikke av fra den, verken til høyre eller til venstre, så du kan gå klokt fram i alt det du tar deg fore» (Jos 1,7).

Ja, Herren vil være med oss i vår hellige krig, men han krever at vi følger hans forskrifter nøye. Seieren vår vil i stor grad avhenge av at vi adlyder ham av hele vårt hjerte og henter styrke og mot ved troen på ham. Er vi halvhjertet, kan vi ikke vente mer enn en halv velsignelse.

Vi må være omhyggelige med å lyde Herrens befalinger. «Legg vinn på å gjøre» er ordene som brukes, og de har en dyp mening. Dette gjelder hver del av Guds vilje; vi må være rede til å adlyde i alt. Regelen for vår ferd skal være: «etter hele den loven».

Vi må ikke velge og vrake, men ta imot Herrens befalinger slik de blir gitt oss, hver og en av dem.

I alt dette må vi gå fram med fasthet og utholdenhet. Vi må holde rett fram uten å bøye av, verken til høyre eller til venstre. Vi må ikke gå feil ved å være strengere enn loven, men heller ikke ved å gjøre veien lettere enn loven foreskriver.

Med en slik lydighet følger åndelig velsignelse. Å Herre, hjelp oss å erfare at det er slik! Den som prøver ditt løfte, gjør det ikke forgjeves.

8. august

> «Men Herren Herren vil hjelpe meg» (Jes 50,7).

Dette er Messias' ord i profetien, fra den tiden da han var lydig til døden og sa: «Min rygg bød jeg fram til dem som slo, og mine kinner til dem som rykket meg i skjegget» (Jes 50,6). Han satte sin lit til Guds makt og stolte på Jehova.

Å, min sjel, dine sorger er bare som støvkorn sammenlignet med Herrens! Kan du ikke tro at din Gud vil hjelpe deg?

Din Herre var en gang i en helt særegen stilling. Han stod som representant for syndige mennesker – som deres stedfortreder og sonoffer – og derfor var det nødvendig at Faderen forlot ham, så han kjente seg forlatt i sin sjel.

Men en slik nødvendighet finnes ikke for deg. Du trenger ikke rope: «Hvorfor har du forlatt meg?» (Matt 27,46). Og når din Frelser kunne stole på Gud selv i en slik stilling, hvorfor skulle ikke du kunne stole på ham? Han døde for deg, og med det gjorde han det umulig at du skulle bli latt alene. Vær derfor ved godt mot!

Si midt i dagens arbeid og prøvelser: «Herren Herren vil hjelpe meg.» Gå frimodig fram. Gjør ditt ansikt hardt som stein (jf. Jes 50,7), og vær fast bestemt på at verken svakhet eller skam skal få overvelde deg.

Når Gud hjelper, hvem kan da overmanne deg? Er du sikker på hjelp fra den Allmektige, hva kan da bli for tungt for deg? Begynn dagen med frimodig tillit, og la ingen tvilens skygge komme mellom deg og det evige solskinnet.

9. august

> «Hver grein på meg som ikke bærer frukt, tar han bort. Og hver den som bærer frukt, renser han, for at den skal bære mer frukt» (Joh 15,2).

Dette er et herlig løfte for den som lever for å bære frukt. Ved første øyekast ser det hardt ut.

Må den fruktbærende greinen beskjæres? Må kniven brukes også på den beste og mest nyttige? Uten tvil er det slik.

Mye av det rensende arbeidet vår Herre gjør, skjer ved forskjellige slags prøvelser og trengsler. Det er ikke de onde, men de gode som har løfte om trengsler her i livet.

Men utfallet gir oss mer enn full erstatning for de smertefulle midlene han bruker. Kan vi bare bære mer frukt for vår Herre, bryr vi oss ikke om beskjæringen og om å miste noen prangende blader.

Men rensingen kan også skje ved Ordet, uten prøvelser, og da er det ikke lenger noe hardt ved dette løftet. Ved Ordets virkning blir vi bedre og mer nyttige i Herrens tjeneste. Han som har skapt oss og i en viss grad gjort oss fruktbærende, vil arbeide i oss til vi når fram til en langt høyere grad av fruktbarhet.

Er ikke det herlig? Et løfte om fruktbarhet gir større trøst enn et løfte om rikdom, helse eller ære.

Herre, oppfyll snart ditt nådige ord på meg, og la meg bære rikelig frukt til ditt navns ære!

10. august

«Herren gjør fattig og han gjør rik. Han nedtrykker og han opphøyer» (1 Sam 2,7).

Alle skiftninger kommer fra ham som aldri skifter. Hadde jeg blitt rik, ville jeg ha sett hans hånd i det og priset ham for det. La meg da også se hans hånd og prise ham om jeg blir fattig.

Når det går nedover for oss i verden, må vi ta det fra Herren og bære det med tålmodighet. Stiger vi i verden, er også det fra Herren, og vi bør takke ham. I alle tilfeller er det Herren som har gjort det, og da er det godt.

Det ser ut til at Herrens måte er å bøye ned dem han vil opphøye, og kle av dem han vil hedre. Og er det slik, er det den beste og viseste veien.

Er jeg nå nedtrykt, vil jeg glede meg i håpet om at dette er innledningen til opphøyelse. Jo mer vi blir bøyd av nåden, desto mer skal vi bli opphøyd i herligheten. Blir vi gjort fattige for at vi skal bli rike, bør vi ønske det velkommen.

Å Herre, i det siste har du latt meg kjenne hvor ringe og syndig jeg er. Det har ikke vært en behagelig erfaring, men jeg ber deg: La det bli til gagn for meg. Å, om du slik ville gjøre meg skikket til en større glede og gjøre meg mer nyttig i din tjeneste! Gi det for Jesu skyld. Amen.

11. august

«Bare i håp til Gud er min sjel stille, fra ham kommer min frelse» (Sal 62,2).

Salig stilling – å vente trofast på Herren alene! Måtte det være slik med oss i dag og alle våre dager: at vi venter på hans time og i hans tjeneste, venter i glad forventning, venter i bønn og i tilfredshet. Når sjelen er stille og venter slik, står den i det beste og sanneste forholdet til sin Skaper – som en tjener overfor sin herre, som et barn overfor sin far.

Vi vil ikke foreskrive Gud noe, og heller ikke klage over ham. Vi vil verken være utålmodige eller mistroiske.

Samtidig vil vi ikke løpe foran skyen eller søke hjelp hos andre; ingen av delene ville være å vente på Gud. Han, og han alene, er vår sjels forventning.

Salig visshet: Fra ham kommer min frelse! Den er allerede på vei. Den kommer fra ham og ingen annen.

Han skal ha all æren for den, for han alene kan og vil frelse. Og han skal fullføre den i sin tid og på sin egen måte.

Han vil frelse fra tvil og lidelse, fra baktalelse og all nød. Om vi ennå ikke ser noe tegn til det, er vi likevel tilfreds med å vente på Herrens time. For vi tviler ikke på hans kjærlighet og trofasthet. Om ikke lenge sender han oss hjelpen, og vi priser ham allerede nå for den nåden som kommer.

12. august

«Ja, du er mitt lys, Herre. Herren oppklarer mitt mørke» (2 Sam 22,29).

Er jeg i lyset? Ja, da er du, Herre, mitt lys. Tas du fra meg, er gleden min borte. Men så lenge du er hos meg, kan jeg klare meg uten denne tidens fakler og skapningens kunstige trøst. For et lys Herrens nærvær kaster over alle ting!

Vi hører om fyrtårn som kan sees på mange mils avstand. Men vår Jehova er ikke bare en Gud som er nær; han er også en Gud som sees langt borte – ja, til og med i fiendens land.

Å Herre, jeg er lykkelig som en engel når din kjærlighet fyller mitt hjerte. Du er alt min sjel begjærer.

Er jeg i mørket? Da vil du, Herre, oppklare mitt mørke! Snart kan alt snu. Motgang kan komme, og sky på sky kan formørke himmelen.

Men om det skulle bli så mørkt at jeg ikke kan se min egen hånd, skal jeg likevel se Herrens hånd. Når jeg ikke finner noe lys i meg selv, hos vennene mine eller i hele verden, kan Herren si det samme igjen – han som sa: «Bli lys!», og det ble lys (1 Mos 1,3).

Han vil føre meg ut i det fulle sollyset igjen. «Jeg skal ikke dø, men leve» (Sal 118,17). Dagen bryter allerede fram. Denne teksten skinner som en morgenstjerne. Om ikke lenge skal jeg klappe i hendene av glede.

13. august

«Og det skal skje: Før de roper, skal jeg svare, mens de ennå taler, skal jeg høre» (Jes 65,24).

Dette går fort! Herren hører oss før vi roper, og ofte svarer han like raskt. Fordi han ser våre behov og våre bønner på forhånd, ordner han alt ved sitt forsyn. Før nøden virkelig melder seg, er hjelpen der, og før prøvelsene kommer, har han rustet oss mot dem.

Så raskt griper allmakten inn; det har vi ofte fått erfare i livet vårt. Trøsten som skulle holde oss oppe i prøvelsen, var allerede for hånden før vi så mye som drømte om trengselen. For en bønnhørende Gud vi har!

Den andre delen av teksten handler om vår forbindelse med Herren. Selv om han er i himmelen og vi på jorden, lar han ordene fare raskt mellom oss, både våre og hans egne. Ber vi rett, taler vi rett inn i Guds øre. Vår nådige mellommann bærer straks fram bønnene våre, og den store Faderen hører dem med glede.

Det er herlig å be på denne måten! Hvem vil vel ikke be mye når han vet at Kongen bøyer sitt øre mot ham?

I dag vil jeg be i tro. Jeg vil være viss på at bønnen min ikke bare skal bli hørt, men allerede er hørt – ikke bare at den skal bli besvart, men at den allerede er det. Å Hellige Ånd, hjelp meg til dette!

14. august

> «Og Davids ætt vil jeg ydmyke på grunn av det som er gjort, men ikke for alle tider» (1 Kong 11,39).

I nådens familie hersker en streng tukt, så det blir tungt og bittert å synde. Påvirket av sine hedenske hustruer vek Salomo bort fra Herren og vakte harme hos sine fedres Gud. Derfor ble ti tolvtedeler av riket revet fra ham og gjort til et rivaliserende rike. Dette var en sørgelig hendelse for Davids hus, og den kom over kongeslekten som en straff fra Gud for et vanhellig liv.

Herren vil tukte sine mest elskede tjenere hvis de er ulydige mot hans lov. Kanskje hviler en slik tukt over noen av oss akkurat nå. La oss da ydmykt rope: «Herre, la meg vite hvorfor du tukter meg!» (jf. Job 10,2).

Men hvor herlige er ikke de siste ordene: «men ikke for alle tider»! Straffen for synden er evig, men den farslige refselsen et Guds barn får, varer bare en tid.

Sykdom, motløshet og fattigdom skal bli tatt bort når de har hatt den virkningen de var ment å ha.

Husk at vi ikke er under loven, men under nåden (Rom 6,14). Riset kan nok gjøre vondt, men intet sverd skal drepe oss. Den tukten vi nå er under, skal føre oss til omvendelse, så vi ikke går til grunne sammen med de ugudelige.

15. august

> «Og hva som helst dere ber om i mitt navn, det skal jeg gjøre, for at Faderen skal bli herliggjort i Sønnen» (Joh 14,13).

Ikke alle troende har lært å be i Jesu navn. Å be i hans navn, med fullmakt fra ham, og ikke bare for hans skyld – det er bønn i ordets høyeste betydning.

Vi ville ikke våge å be om hva som helst i dette velsignede navnet, for det ville være å misbruke det. Men når vår bønn er så klar og så berettiget at vi tør sette Jesu navn under den, da vil den også bli oppfylt.

Bønnen blir desto sikrere oppfylt fordi Faderen blir herliggjort ved Sønnen. Hans sannhet, hans trofasthet, hans makt og hans nåde blir herliggjort.

Når Faderen hører en bønn som er bedt i Jesu navn, viser han også sin kjærlighet til Sønnen og den æren som tilkommer ham. Faderens og Sønnens herlighet hører så nøye sammen at den nåden som opphøyer den ene, også opphøyer den andre.

Kanalen er blitt berømt på grunn av kildens rikdom, og kilden er blitt æret ved kanalen den flyter gjennom. Hvis bønnhørelsen vanæret vår Herre, ville vi ikke be. Men siden den herliggjør ham, vil vi be uavlatelig i det kjære navnet der Gud og hans folk har et herlig fellesskap med hverandre.

16. august

> «Den som skjuler sine overtredelser, har ingen lykke. Men den som bekjenner dem og vender seg fra dem, finner miskunnhet» (Ordsp 28,13).

Her er nådens vei for en skyldig, men angrende synder. Han må slutte å dekke over synden: med falskhet, som prøver å nekte for den, med hykleri, som vil skjule den, med hovmod, som rettferdiggjør den, og med høylytt fromhet, som prøver å bøte på den.

Synderens eneste utvei er å bekjenne synden og vende seg fra den. De to må følges ad.

Bekjennelsen må skje ærlig for Herren selv. Den må bære preg av at vi ser hvor ondt det er, og virkelig avskyr det.

Vi må ikke legge skylden på andre, på forholdene eller på vår naturlige svakhet. Vi må være sanne av hjertet og erkjenne oss skyldige for Gud. Det kan ikke bli noen tilgivelse før dette er gjort.

Dernest må vi være villige til å vende oss fra det onde. Har vi erkjent vår synd, må det være vårt faste forsett, nå og for alltid, å holde oss borte fra den.

Vi kan ikke være opprørere og samtidig bo i Kongens palass. De onde vanene må bekjempes, og de stedene, selskapene, bøkene og fornøyelsene som førte oss vill, må vi gi opp.

Likevel får vi ikke tilgivelse på grunn av bekjennelsen eller forbedringen vår, men ved troen på Jesu forsonende blod.

17. august

> «Han svarte: Frykt ikke! De som er med oss, er flere enn de som er med dem» (2 Kong 6,16).

Hester og vogner og en stor hær hadde omringet profeten i Dotan. Den unge tjeneren hans ble skremt. Hvordan skulle de slippe unna en så veldig skare væpnede menn?

Men profeten hadde andre øyne enn tjeneren. Han kunne se en hær med langt bedre våpen, og den holdt vakt om dem. Hester av ild er sterkere enn hester av kjøtt og blod, og vogner av ild er langt å foretrekke framfor vogner av jern.

Slik er det også i vår tid. Sannhetens motstandere er mange. De har innflytelse, de er lærde og listige, og sannheten får hard medfart i deres hender.

Likevel har Guds mann ingen grunn til motløshet. Synlige og usynlige skarer med stor makt står på rettferdighetens side. Gud har hærer i bakhold, og de vil tre fram på nødens dag. De maktene som står på det sannes og godes side, veier langt tyngre enn ondskapens krefter.

La oss derfor holde motet oppe og gå fram som en mann som bærer på en herlig hemmelighet – en hemmelighet som løfter ham over all tvil og frykt.

Vi står på den seirende side. Kampen kan bli hard, men vi er sikre på utfallet. Den troen som har Gud på sin side, er i klart flertall: «De som er med oss, er flere enn de som er med dem.»

18. august

«Dersom du søker ham, skal han la seg finne av deg» (1 Krøn 28,9).

Vi trenger vår Gud. Vi trenger å søke ham, og han vil ikke avvise oss dersom vi personlig søker hans ansikt. Han lar seg ikke finne fordi du fortjener det eller vinner hans gunst, men ganske enkelt fordi du «søker» ham.

De som allerede kjenner Herren, må fortsette å søke hans ansikt i bønn, ivrig tjeneste og hellig takknemlighet. Dem vil han ikke nekte sin nåde og gunst. Og de som ennå ikke har lært ham å kjenne som sin sjels hvile, burde begynne å søke med en gang og aldri holde opp før de finner ham som sin Frelser, sin venn, sin far og sin Gud.

Hvilken fast forsikring gir ikke dette løftet til alle som søker! «Den som leter, han finner» (Matt 7,8). Du, ja nettopp du, skal finne din Gud dersom du søker ham. Og når du finner ham, har du funnet liv, tilgivelse, helliggjørelse, utfrielse og salighet.

Vil du da ikke søke, og søke igjen og igjen, når du ikke skal søke forgjeves?

Kjære venn, søk Herren med en gang – nå straks! Her er stedet, og nå er tiden.

Bøy dine stive knær – ja, bøy din enda stivere nakke – og rop til Gud, til den levende Gud. Søk renselse og rettferdiggjørelse i Jesu navn. Du skal aldri bli støtt bort.

Her har vi Davids vitnesbyrd til sin sønn Salomo, og det er også forfatterens personlige vitnesbyrd til leseren. Tro det, og handle etter det, for Jesu skyld.

19. august

«Og menneskene skal si: Sannelig, den rettferdige får sin lønn! Det er sannelig en Gud som dømmer på jorden!» (Sal 58,12).

I dette livet kan vi ikke alltid se Guds dommer så klart, for ofte går det alle likt. Dette livet er en prøvetid og ikke tiden for lønn og straff. Men det finnes tider da Herren lar forferdelige ting skje i sin rettferdighet, så til og med de ugudelige må se hans utrakte hånd.

Likevel har rettferdigheten også i dette livet en lønn som den setter over alt annet, nemlig Guds velbehag, som gir en god samvittighet. Noen ganger følger også andre goder, for Gud vil ikke stå i gjeld til noen. Samtidig må vi huske at den rettferdiges største lønn ligger i det som kommer *etterpå*.

I større målestokk merker vi den store Herskerens nærvær blant folkene. Han knuser tyranniske troner og straffer gudløse folk. Ingen kan studere de store rikenes oppkomst og fall grundig uten å få et sterkt inntrykk av at det finnes en makt som lønner rettferdighet, og som til slutt uten skånsel lar urettferdigheten få sin dom.

Synden går ikke ustraffet hen, like lite som det gode blir uten lønn. «Skulle ikke all jordens dommer gjøre rett?» (1 Mos 18,25). La oss derfor frykte ham og ikke være redde for de ugudeliges makt.

20. august

«I seks trengsler skal han berge deg, og i den sjuende skal intet ondt røre deg» (Job 5,19).

Elifas uttaler en sannhet fra Gud i disse ordene. Vi har kanskje like mange motganger som det er arbeidsdager i uken.

Men den Gud som virket i seks dager, vil «virke» for oss til utfrielsen vår er fullført. Vi skal få hvile i ham og ved ham på vår sabbat.

Det er en hard prøve for troen når den ene trengselen følger tett på den andre. Før vi har kommet oss på bena etter det ene slaget, kommer et nytt, og så enda et, til vi blir helt rådville.

Men utfrielsene, som kommer like raskt, er svært trøsterike. Nye sanger runger fra ambolten under trengselens hammerslag, til vi i den åndelige verden ser et motstykke til «smeden» som Gud selv skaper (Jes 54,16).

Vi stoler på at når Herren har sagt at trengslene våre skal være seks, blir de seks og ikke flere.

Det kan hende vi ikke får noen hviledag før den sjuende trengselen kommer over oss. Hva da? «I den sjuende skal intet ondt røre deg.» Det onde kan nok bevege seg rundt oss, men det skal holdes mer enn en armlengde unna og ikke engang røre oss. Den hete pusten kan nok plage oss, men det onde skal ikke få legge så mye som lillefingeren på oss.

Med beltet spent om livet vil vi møte de seks eller sju trengslene og overlate frykten til dem som ikke har noen Far, Frelser eller Helliggjører.

21. august

> «For et øyeblikk varer hans vrede, en livstid hans nåde. Om kvelden kommer gråt som gjest, om morgenen er det frydesang» (Sal 30,6).

Et øyeblikk under vår Fars vrede virker svært langt, men når alt kommer til alt, er det bare et øyeblikk. Bedrøver vi hans Ånd, kan vi ikke vente å møte hans smil.

Men han er en Gud som er rede til å tilgi, og han glemmer snart alle våre feiltrinn. Når vi er kraftløse og nær døden under hans vrede, gir han oss nytt liv ved sitt velbehag.

Verset sier også noe annet, og det er gledelig: Sorgens natt går snart over i gledens dag. De troendes tukt varer ikke lenge.

Herren liker ikke å bruke riset på sine utvalgte. Han gir dem et slag eller to, og så er alt over. Og det livet og den gleden som følger etter vreden og gråten, veier mer enn opp for den korte sorgen.

Vær frimodig, mitt hjerte, stem i ditt halleluja! Gråt ikke hele natten, men tørk tårene i forventning om den vakre morgenen.

Disse tårene er en velsignet dugg som gjør oss like mye godt som morgenens solstråler. Tårer renser øyet, så vi ser Guds store nåde klarere, og hans velbehag blir desto mer dyrebart. En sorgens natt er som skyggene i et bilde: De får de lyse partiene til å tre desto klarere fram. Alt er vel.

22. august

> «For menneskers vrede blir til pris for deg. Du binder om deg med en større vrede» (Sal 76,11).

De ugudelige er fulle av hat. Deres vrede må vi bære som et merke på vårt kall, et tegn på at vi ikke hører dem til. «Var dere av verden, da ville verden elske sitt eget» (Joh 15,19).

Det er vår trøst at menneskers vrede skal vendes til ære for Guds navn. Da de ugudelige i sin vrede korsfestet Guds Sønn, oppfylte de uten å vite det Guds plan. Og i tusenvis av tilfeller gjør de onde det samme den dag i dag. De innbiller seg at de er frie, men som fanger i lenker utfører de uvitende Guds beslutninger.

De ugudelige gjør selv sine planer til intet. De handler som selvmordere og ødelegger sine egne renker. Ingenting som kommer av vreden deres, kan gjøre oss virkelig skade.

Da de brente martyrene, var det røyken fra bålene som skadet pavedømmet mer enn noe annet.

Herren har både munnkurv og lenke for bjørner, og han holder fiendens vrede tilbake. Han er som en møller som holder vannmassene i elven tilbake og bruker det vannet som slipper fram, til å drive hjulene sine.

La oss derfor ikke sukke, men synge! Alt går godt, hvor sterkt vinden enn blåser.

23. august

> «Jeg elsker dem som elsker meg, og de som søker meg, skal finne meg» (Ordsp 8,17).

Visdommen elsker dem som elsker den, og søker dem som søker den. Den som søker å bli vis, er allerede vis, og den som søker visdommen med iver, har nesten funnet den.

Det som gjelder visdommen generelt, gjelder særlig visdommen slik den er legemliggjort i vår Herre Jesus. Ham må vi elske og søke, og til gjengjeld skal han elske oss.

Det vi har å gjøre, er å søke Jesus tidlig i livet. Lykkelige er de unge som tilbringer livets morgen sammen med Jesus! Det er aldri for tidlig å søke Herren Jesus. Den som søker tidlig, finner sikkert. Vi bør derfor søke ham tidlig og med flid.

Framgangsrike forretningsfolk står tidlig opp, og framgangsrike Guds barn søker Jesus ivrig. De som finner sin rikdom i Jesus, gir sitt hjerte til å søke ham. Vi må søke ham først og tidligst.

Jesus framfor alt! Jesus først – aldri i annen rekke!

Den velsignede følgen er at han lar seg finne. Han åpenbarer seg klarere og klarere for oss i et stadig mer inderlig fellesskap. Lykkelige er alle som søker en som alltid blir hos dem når han er funnet – en skatt som stadig blir mer dyrebar for hjerte og forstand.

Herre Jesus, jeg har funnet deg. La meg finne deg mer og mer, til en usigelig glede og tilfredshet.

24. august

«For det står skrevet: Jeg vil ødelegge de vises visdom, og de forstandiges forstand vil jeg gjøre til intet» (1 Kor 1,19).

Dette verset er en trussel mot dem som er vise etter verden, men et løfte for de enfoldige troende. De lærde prøver å gjøre de ydmyke kristnes tro til intet, men forsøkene mislykkes. Argumentene deres holder ikke stikk, teoriene faller sammen under sin egen tyngde, og de dyptenkte planene røper seg selv før de er satt ut i livet.

Det gamle evangeliet er ennå ikke dødd ut, og det vil heller ikke dø ut så lenge Herren lever. Kunne noen utrydde det, ville det vært gjort for lenge siden.

Vi kan ikke ødelegge de vises visdom, og vi trenger heller ikke forsøke, for det verket er i langt bedre hender. Herren selv sier: «Jeg vil», og han bestemmer aldri noe forgjeves.

To ganger i dette verset gjentar han beslutningen sin, og vi kan være overbevist om at han vil sette den ut i livet.

Hvor lite veier ikke filosofi og «moderne tanker» når Herren legger sin hånd på dem! Han gjør det som ser så fint ut, til intet, og han ødelegger alt som er tre, høy og strå (jf. 1 Kor 3,12). Det står skrevet at slik skal det gå, og derfor skjer det også. Herre, la det snart bli fullbyrdet! Amen, ja amen.

25. august

«Jeg vil selv fø min hjord og selv la den hvile, sier Herren Herren»[1] (Esek 34,15).

Under den guddommelige hyrdens ledelse blir fårene godt næret. Føden deres er ikke en tom, utilfredsstillende masse av bare menneskelige «tanker», men den faste sannheten Gud har åpenbart. Skriften gir sjelen åndelig næring når Den Hellige Ånd får gjøre den levende for hjertet.

Jesus selv er den sanne maten som holder den troende sjelen i live. Her lover vår store Hyrde at han selv vil gi oss en slik hellig føde.

Skulle vår jordiske hyrde stå tomhendt på søndagen, er vår Herre det likevel ikke.

[1] NB: «Jeg vil selv være hyrde for min hjord og selv la den hvile».

Fylt med hellig sannhet finner sinnet hvile. De som Jehova gir føde, har fred. Ingen hund skal skremme dem, ingen ulv sluke dem, og ingen rastløse lyster skal forstyrre dem. De skal hvile og fordøye den føden de har fått.

Nådens sannheter gir ikke bare føde, men også trøst; de gir både hvile og vekst. Kan ikke predikantene gi oss hvile, så la oss se hen til Herren: Hos ham er det hvile for sjelen.

Måtte Herren i dag lede oss ut på Ordets grønne enger (jf. Sal 23,2) og la oss hvile der.

Måtte ingen synd eller dårskap forstyrre denne dagen. La den være preget av fred og en hellig sinnsro.

26. august

«Og jeg vil dømme mellom får og får» (Esek 34,22).

Noen er fete og selvtilfredse, og derfor er de ukjærlige mot de svake. Dette er en stor synd, og den fører mye sorg med seg. De som støter med side og bog og stanger de skrøpelige med hornene (jf. Esek 34,21), er dårlige medlemmer av Guds menighet.

Herren legger merke til deres stolte og ukjærlige handlinger og blir vred over dem, for han elsker de svake.

Er du som leser dette, en av de foraktede? Er du en av dem som sørger i Sion, brennemerket fordi samvittigheten din er øm? Dømmer brødrene dine deg hardt?

Bli ikke harm, og slå framfor alt ikke igjen. Overlat saken i Herrens hånd. Han er den rette dommer.

Hvorfor skulle vi ønske å blande oss inn i det som er hans sak? Han dømmer langt mer rettferdig enn vi kan. Han vet også å velge den beste tiden til å fullbyrde dommen. Vi trenger ikke skynde på den.

La den hardhjertede undertrykkeren skjelve! Selv om han en tid kan få trampe ustraffet på andre med jernbeslåtte hæler, er alle hans stolte ord skrevet opp, og han må gjøre regnskap for hvert eneste av dem for den store Dommer.

Tålmodighet, min sjel! Tålmodighet! Din Jesus har medfølelse med deg.

27. august

«Jeg har utvalgt deg i elendighetens ovn»[2] (Jes 48,10).

Dette skriftordet har lenge hengt som motto på soveværelset mitt, og på mange måter er det også skrevet i hjertet mitt. Det er stort å være utvalgt av Gud. At det er *hans* valg, gjør de utvalgte til utsøkte mennesker.

Det er større å være utvalgt av Gud enn av et helt folk. Denne æren er så herlig at vi gleder oss stort over den, hvor mye tungt som enn følger med – slik jødene spiste de bitre urtene for påskelammets skyld. Vi velger den brennende ovnen fordi Gud utvelger oss der.

Vi er utvalgt som et elendig og ikke som et blomstrende folk – utvalgt i elendighetens ovn og ikke i palasset. I den brennende ovnen visner skjønnheten vår, kraften blir brutt ned og herligheten ødelagt.

Og likevel er det nettopp her den evige kjærligheten får åpenbare sine hemmeligheter for oss og vise at den har valgt oss.

Slik har det vært med meg. Det er i prøvelsens hardeste tider Gud har gjort vårt kall og vår utvelgelse klar for oss, og vi har fått visshet i sinnet (jf. 2 Pet 1,10). Da har vi valgt Herren til vår Gud, og han har på sin side vist oss at vi er hans utvalgte.

Derfor vil vi ikke frykte, selv om ovnen blir gjort sju ganger hetere (jf. Dan 3,19). For Guds herliggjorte Sønn er med oss midt blant de glødende kullene.

28. august

«Jeg vil rope til Gud, og Herren skal frelse meg» (Sal 55,17).

Ja, jeg må og vil be. Hva annet kan jeg gjøre? Forrådt, forlatt og bedrøvet roper jeg til deg, min Herre. Mitt Siklag ligger i aske (1 Sam 30,1), og folk rådslår om å steine meg.

Men mitt hjerte stoler på Herren (jf. 1 Sam 30,6). Han vil bære meg gjennom denne prøvelsen, slik han har båret meg gjennom så mange andre.

Jehova skal frelse meg. Jeg er sikker på at han vil, og med dette sier jeg det høyt: Jeg tror på ham.

Herren, og ingen annen, skal frelse meg. Jeg ønsker meg ingen annen hjelper. Jeg ville ikke stole på en arm av kjød selv om jeg kunne (jf. Jer 17,5).

[2]NB: «Jeg prøver deg i lidelsens ovn».

Jeg vil rope til ham morgen, middag og kveld, men ikke til noen annen, for han er den som er nok i alt.

Hvordan han vil frelse meg, kan jeg ikke si på forhånd. Men *at* han vil gjøre det, det er jeg viss på. Han vil gjøre det på den beste og sikreste måten og i den største og fulleste betydning. Den store «Jeg er» vil føre meg ut av all trengsel, nå og i framtiden, så sant han lever.

Og når døden kommer, med alle evighetens hemmeligheter bak seg, skal disse ordene være sanne også da: «Herren skal frelse meg.»

Dette skal være min sang hele denne høstdagen.

Er ikke ordet som et modent eple fra livets tre? Jeg vil leve av det. Hvor søtt det smaker!

29. august

«Deres sjel skal være som en vannrik hage» (Jer 31,12).

Å, få ha sin sjel under himmelsk dyrking – ikke lenger en ørken, men en Herrens hage! Når sjelen er skilt ut fra ødemarken, inngjerdet av nådens mur, beplantet med Den Hellige Ånds lære, besøkt av kjærligheten, luket ved himmelsk tukt og vernet av guddommelig makt, kan den bære frukt for Herren.

Men en hage kan bli uttørket av mangel på vann, og da visner alle plantene og står i fare for å dø.

Å, min sjel, hvor snart ville ikke det skje med deg om Herren forlot deg! I Østen slutter en hage uten vann snart helt å være en hage: Ingenting kan trives, vokse eller leve.

Men når hagen blir rikelig vannet, er virkningen overraskende.

Å, få sin sjel vannet av Den Hellige Ånd – *jevnt*, så hver del av hagen har sin egen bekk; *rikelig*, så hvert tre og hver plante får sin forfriskning, hvor tørst de enn er; *stadig*, så hver time som bringer hete, også bringer ny forfriskning; og *klokt*, så hver plante får akkurat det den trenger!

I en hage kan en lett se på det grønne hvor vannet har nådd fram. Slik kan du også godt merke hvor Den Hellige Ånd får vanne sjelen.

Å Herre, la ditt nåderegn leske meg i dag, og hjelp meg å bære frukt til din ære, for Jesu skyld. Amen.

30. august

> «For har ikke mitt hus det slik med Gud? En evig pakt har han jo gjort med meg, ordnet i alle deler og trygget, all min frelse og alt godt – skulle han ikke la det gro fram?» (2 Sam 23,5).

Dette verset er ikke bare ett enkelt løfte, men en hel sum av løfter – et skrin med kostbare perler. Pakten er arken som rommer alle ting.

Dette er Davids siste ord, men de kan få være mine i dag. Her er et sukk: Mitt hus har det ikke slik jeg skulle ønske. Det er prøvelser, sorger og synder, og de gjør hodeputen min hard.

Men her er også trøst i disse ordene: «En evig pakt har han jo gjort med meg.» Herren har forpliktet seg til å ta seg av meg og beseglet pakten med sin Sønns blod. Jeg er bundet til min Gud, og min Gud er bundet til meg.

Her tales det også om trygghet, for pakten er «evig, ordnet i alle deler og trygget». Derfor er det ingenting å frykte, verken på grunn av feiltrinn vi har gjort, eller på grunn av skiftningene i denne verden.

Pakten er en klippe som holder å bygge på i liv og død.

David var tilfreds; han trengte ikke noe mer til frelse og glede. Pakten er alt en kan ønske seg.

Å, min sjel, vend deg i dag til din Herre Jesus, ham som Gud har gjort til en pakt for folket (Jes 42,6). La ham være ditt alt i alle ting.

31. august

> «Men Herrens ord blir til evig tid. Og dette er det ordet som er blitt forkynt dere ved evangeliet» (1 Pet 1,25).

All menneskelig lære, ja, alt som hører mennesket til, skal forsvinne som gresset på marken (jf. 1 Pet 1,24). Men her blir vi forsikret om at Herrens ord er av et helt annet slag, for det skal bli til evig tid.

Her har vi et *guddommelig* evangelium. For hvilket ord kan vel bli til evig tid, unntatt det som er talt av den evige Gud?

Her har vi et *evig levende* evangelium. Det er like fullt av liv som da det først gikk ut av Guds munn. Det er like mektig til å overbevise og omvende, til å gjenføde og trøste, til å holde oppe og helliggjøre, som det var i de første dagene av sitt undergjørende verk.

Vi har et *uforanderlig* evangelium. Det er ikke grønt gress i dag og tørt høy i morgen, men en blivende sannhet fra den uforanderlige Jehova.

Meninger kan skifte, men den sannheten Gud har stadfestet, er like uforanderlig som han selv, som har talt den.

Her har vi altså et *evangelium vi kan fryde oss i*, et ord fra Herren som vi trygt kan hvile på med hele vår byrde. «Til evig tid» omfatter liv, død, dom og evighet.

Ære være Gud i Kristus Jesus for denne evige trøsten! Lev av dette ordet i dag og alle ditt livs dager.

September

1. september

«Hvis dere holder fast på mine bud, da blir dere i min kjærlighet» (Joh 15,10).

Disse to tingene kan ikke skilles: å bli i lydigheten og å bli i Jesu kjærlighet. Bare et liv under Kristi styre kan vise at Herren har sin glede i oss. Vi må holde vår Herres bud om vi vil varme oss i hans kjærlighet.

Lever vi i synd, kan vi ikke leve i Kristi kjærlighet. Uten den hellighet som behager Gud, kan vi ikke behage Jesus. Den som ikke bryr seg om hellighet, vet ingenting om Jesu kjærlighet.

Følelsen av vår Herres kjærlighet er ømtålig. Den merker synden langt raskere enn kvikksølvet merker kulde og varme. Har vi et ømt hjerte og er nøye med å ære vår Herre Jesus i tanker, ord og gjerninger, får vi utallige tegn på hans kjærlighet. Vil vi fortsatt nyte en slik velsignelse, må vi fortsatt leve i hellighet. Herren Jesus skjuler ikke sitt ansikt for oss, med mindre vi skjuler vårt ansikt for ham.

Synden er skyene som formørker vår sol. Er vi lydige, helliget Herren og vandrer i lyset, likesom han er i lyset (1 Joh 1,7), kan vi være visse på at vi blir i Jesu kjærlighet, likesom Jesus blir i Farens kjærlighet.

Her er et herlig løfte med et høytidelig «hvis». Herre, hjelp meg å holde dette «hvis» fast i hånden, for det er nøkkelen som åpner skrinet med juvelen.

2. september

«Så la oss lære å kjenne Herren! La oss søke med iver å lære ham å kjenne!» (Hos 6,3).

Hellig kunnskap vinner vi ikke med ett slag, men litt etter litt. Holder vi ut, lærer vi litt om gangen. Vi trenger ikke fortvile om det går sakte. Herren, som er vår lærer, vil ikke gi oss opp, hvor sene vi enn er til å forstå. Det ville ikke være til ære for ham om menneskers dårskap ble for mye for hans lærerkunst. Herren har sin glede i å gjøre den uvitende vis.

Vår plikt er å holde fram mot målet: å kjenne – ikke en eller annen enkelt læresetning, men Jehova selv. Å kjenne Faderen, Sønnen og Ånden, den treenige Gud, det er det evige liv (Joh 17,3). La oss strekke oss etter dette, for slik får vi sann opplysning.

Søker vi stadig å kjenne Herren, skal vi få legedom for sårene våre, helse for sykdom og liv etter død (jf. Hos 6,1–2). Det får vi erfare når vi følger i Mesterens fotspor.

Min sjel, hold deg nær til Jesus! Søk å kjenne Gud i ham, så skal du nå fram til kunnskapen om Kristus, den ypperste av all viten.

Den Hellige Ånd vil veilede deg til hele sannheten (Joh 16,13). Er ikke dette nettopp hans nådefulle embete? Stol på at han fullfører sitt verk.

3. september

> «Og dere skal kjenne at jeg er Herren, når jeg åpner deres graver og lar dere, mitt folk, stige opp av gravene» (Esek 37,13).

Slik må det sannelig være. De som får liv fra de døde, kjenner helt sikkert Herrens hånd i en slik oppstandelse. Det er den største og mest bemerkelsesverdige forandring som kan skje med et menneske: å bli hentet ut av den åndelige dødens grav, så det kan begynne å glede seg over det åndelige livets lys og frihet. Ingen kan gjøre et slikt verk unntatt den levende Gud, han som er livets Herre og giver.

Å, hvor godt jeg husker da jeg lå i dalen full av døde ben, like død som noen av dem! Lovet være Gud for den dagen da han av sin frie og uinnskrenkede nåde sendte en Guds mann for å profetere over meg! Ære være Gud for den vekkelsen som troens ord satte i gang blant de døde benene.

Enda herligere var det himmelske åndepustet fra de fire vindene, som gjorde meg levende (Esek 37,9)! Nå kjenner jeg den livgivende Ånd fra den evig levende Jehova. Sannelig, Jehova er den levende Gud, for

han gjorde meg levende. Mitt nye liv er et klart bevis for at Herren tar liv og gir liv (1 Sam 2,6).

Han er den eneste Gud. I ham er alt som er stort, nådefullt og herlig, og min sjel, som han har gjort levende, tilber ham som den store JEG ER. All ære være hans hellige navn! Jeg vil prise ham så lenge jeg lever.

4. september

> «Men over Judas hus vil jeg miskunne meg. Jeg vil frelse dem ved Herren deres Gud. Jeg vil ikke frelse dem ved bue eller sverd eller krig, ved hester eller ryttere» (Hos 1,7).

Dyrebare ord! Jehova vil selv fri sitt folk ut i sin store miskunn, men ikke ved de vanlige midlene.

Mennesker er sene til å gi Gud den ære hans navn tilkommer. Vinner de krigen med sverd og bue, burde de takke Gud for det. I stedet begynner de som regel å prise sin egen sterke arm og sine hester og ryttere. Derfor frelser Jehova ofte sitt folk uten ytre midler, så æren kan bli hans alene.

Se derfor, min sjel, bare til Herren og ikke til mennesker! Du får se Herrens hånd så mye klarere når det ikke er noen annen å stole på. Har jeg ingen venn eller rådgiver å falle tilbake på, skal jeg likevel ikke fortvile, så lenge jeg vet at Herren er på min side. Ja, jeg skal glede meg om han gir seier uten noe slag, slik teksten synes å antyde.

Hvorfor skal jeg rope på hester og ryttere når Jehova selv er meg nådig og løfter sin hånd til mitt forsvar? Hva skal jeg med bue og sverd når Gud vil frelse?

La meg stole på ham og ikke frykte, fra nå av og til evig tid. Amen.

5. september

> «… og Herren skal være med dere» (2 Krøn 20,17).

Dette var en stor trøst for Josafat, for en stor hær hadde dratt ut mot ham. Og det er en trøst også for meg, for jeg er i nød og har verken makt eller visdom i meg selv. Er bare Herren med meg, betyr det lite hvem andre som svikter meg. Er Herren med meg, skal jeg seire i livets kamp, og jo større prøvelsene er, desto herligere blir seieren.

Men hvordan kan jeg bli viss på at Herren er med meg?

Jo, han er helt sikkert med meg hvis jeg er med ham. Stoler jeg på hans trofasthet, tror hans ord og lyder hans bud, da er han visselig med meg. Står jeg på Satans side, må Gud være mot meg; det kan ikke være annerledes. Men lever jeg for å ære Gud, kan jeg være sikker på at han vil ære meg.

Jeg er overbevist om at Gud er med meg hvis Jesus alene er min Frelser. Har jeg overgitt min sjel i hendene på Guds enbårne Sønn, da vet jeg at Faderen vil gjøre alt for å bevare meg, slik at Sønnen blir æret.

Å, om troen måtte gripe denne korte, men herlige teksten for i dag!

Herre, la ditt ord gå i oppfyllelse for din tjener! Vær med meg i hjemmet, på gaten, ute på marken og i forretningen. Vær med meg når jeg er sammen med andre, og når jeg er alene. Vær også med hele ditt folk. Amen.

6. september

> «Vent på Herren! Vær ved godt mot! Ditt hjerte være sterkt! Ja, vent på Herren!» (Sal 27,14).

Vent! Vent på Herren! Han er verdt å vente på. Han skuffer aldri noen som venter på ham.

Hold motet oppe mens du venter. Vent deg en herlig utfrielse, og vær klar til å prise Gud for den.

Det som mest skulle oppmuntre deg, er løftet midt i verset: «Han skal styrke ditt hjerte.»[1] Det går rett til det stedet der hjelpen trengs.

Er bare hjertet sunt, vil hele mennesket arbeide godt. Hjertet trenger ro og oppmuntring, og begge deler får det når det blir styrket. Et kraftig hjerte arbeider rolig og sender styrke ut i hele mennesket.

Ingen annen enn Herren selv kan nå inn til livets skjulte kilde, hjertet, og fylle det med styrke. Han har skapt det, og bare han kan gjøre det sterkt. Gud er full av kraft, og derfor kan han gi styrke til den som ikke har noen.

Vær ved godt mot! Herren vil gi deg sin styrke, og du skal få ro i stormen og glede midt i sorgen.

[1] NB: «Ditt hjerte være sterkt!».

Den som skriver dette, kan stemme i med David: «Vent på Herren!» Det kan jeg si med sannhet. Jeg vet av lang og dyp erfaring at det er godt for meg å vente på Herren.

7. september

> «Og det skal skje: På det stedet hvor det ble sagt til dem: Dere er ikke mitt folk! – skal det bli sagt til dem: Den levende Guds barn!» (Hos 1,10).

Guds nåde kan gjøre fremmede til barn. Herren sier her at han vil handle slik med opprørere, og at han vil la dem forstå hva han har gjort.

Kjære leser, dette har Herren gjort med meg. Har han fått gjøre det samme med deg? I så fall, la oss sammen prise hans høylovede navn.

Noen av oss var så ugudelige at Herrens ord med full rett sa til vår samvittighet og vårt hjerte: «Dere er ikke mitt folk!» Når vi leste Bibelen i Guds hus og i vårt eget hjem, talte Guds Ånd til vår sjel og sa: «Dere er ikke mitt folk!» Det var en alvorlig og fordømmende røst.

Men nå, på samme sted og fra den samme hellige bok, hører vi en røst si: «Den levende Guds barn!»

Kan vi være takknemlige nok for dette? Er det ikke underfullt? Og gir det oss ikke håp for andre som ennå ikke er frelst? Er noen utenfor rekkevidden av Guds allmektige nåde? Hvordan kan vi oppgi håpet for noen når Herren har gjort en så underfull forandring med oss?

Han som har oppfylt dette ene store løftet, vil også oppfylle alle de andre. La oss derfor gå syngende framover, fulle av lov og takk til Gud.

8. september

> «Det knekkede rør skal han ikke knuse, og den rykende veke skal han ikke slokke» (Jes 42,3).

Da kan jeg regne med at min Herre vil behandle meg med dyp medfølelse. Jeg føler meg virkelig like svak, vaklende og verdiløs som et rør. Noen vil si: «Jeg bryr meg ikke et døyt om deg.» Det er uvennlig sagt, men ikke usant.

Akk, jeg er dårligere enn et rør som vokser ved elven, for det kan i det minste holde hodet oppe. Men jeg er knekket, sørgelig knekket. Det er ingen sang i min sjel nå; det er en sprekk som ødelegger tonene. Stakkars meg!

Men Jesus vil ikke knuse meg. Og når han ikke vil det, bryr jeg meg lite om hva andre prøver på. Du milde, medfølende Herre, jeg gir meg inn under din beskyttelse og glemmer hvor nedbrutt jeg er.

Jeg ligner sannelig også «den rykende veke», der lyset er slokket og bare røyken er igjen. Jeg frykter at jeg er mer til skade enn til gagn. Frykten sier meg at djevelen har blåst ut lyset mitt, at det bare er litt røyk igjen, og at Herren snart vil kaste meg bort.

Likevel ser jeg at det under loven fantes lysesakser, men ingen lysslokkere. Jesus vil ikke støte meg bort; derfor fatter jeg mot.

Herre, tenn meg på ny, og la meg lyse til din ære og ditt navns pris.

9. september

«Salig er det menneske som alltid frykter» (Ordsp 28,14).

Herrens frykt er begynnelsen og grunnvollen for all sann gudsfrykt. Uten en dyp ærefrykt for Gud er det ingen grunn å bygge de edlere dydene på. Den som ikke tilber, kan aldri leve et hellig liv.

Lykkelig er den som har en rotfestet frykt for alt som er galt. Den hellige frykten ser seg for, ikke bare før den hopper, men før den så mye som rører seg. Den er redd for å ta feil, redd for å forsømme sin plikt og redd for å synde. Den er redd for dårlig selskap, løst snakk og tvilsomme fremgangsmåter.

En slik frykt gjør ikke et menneske ulykkelig, men lykkelig. Den årvåkne vaktposten er lykkeligere enn soldaten som sover på sin post. Den som ser det onde komme og unngår det, er lykkeligere enn den som stormer sorgløst fram og går til grunne.

Gudsfrykten er en stor nådegave. Den fører et menneske langs en banet vei som det står skrevet om: «Der skal ingen løve være, intet rovdyr skal komme opp på den» (Jes 35,9).

Å frykte selv det som bare har skinn av det onde, har en rensende kraft. Ved Den Hellige Ånds hjelp gjør den et menneske i stand til å holde klærne sine ubesmittet av verden.

Den som «alltid frykter», er salig i alle ting. Salomo hadde prøvd både verdslighet og hellig frykt. I det ene fant han tomhet, i det andre lykke. La oss ikke gjenta forsøket hans, men holde oss til dommen hans.

10. september

«Velsignet være du i din inngang, og velsignet være du i din utgang!» (5 Mos 28,6).

Lovens velsignelser er ikke opphevet. Jesus stadfestet løftet da han tok straffen på seg. Holder jeg min Herres bud, kan jeg trygt ta dette løftet til meg.

I dag vil jeg gå inn i huset mitt uten frykt og vente gode nyheter fra min Herre. Jeg vil ikke være redd for å gå inn i meg selv og prøve både mitt indre og mine forretninger. Jeg har en god del å gjøre innendørs, i min egen sjel.

Å, måtte Jesu velsignelse hvile over meg! Han har jo lovt å være hos meg.

Men jeg må også gå ut. Motløsheten gjør at jeg helst vil bli innendørs og aldri mer gå ut i den syndige verden. Men jeg må gå ut i mitt kall. Jeg må gå ut for å hjelpe mine brødre og være til nytte for dem som ennå ikke er frelst. Jeg må forsvare troen og angripe det onde.

Å, måtte Herren velsigne min utgang i dag! Herre, la meg gå under din ledelse, i dine ærend, på ditt bud og i Den Hellige Ånds kraft.

Herre Jesus, kom inn med meg og vær min gjest. Gå ut med meg, og la mitt hjerte brenne mens du taler med meg på veien (Luk 24,32).

11. september

«Det er godt for en mann at han bærer åk i sin ungdom» (Klag 3,27).

Dette ordet er like godt som et løfte. Det har vært godt, det er godt, og det vil være godt for meg å bære åket.

Tidlig i livet fikk jeg kjenne den tunge byrden av syndserkjennelse, og siden har den gjort sjelen min rik. Ville jeg ha elsket evangeliet så høyt om jeg ikke av dyp erfaring hadde lært frelsen av nåde å kjenne?

Jabes var mer æret enn brødrene sine fordi moren hans hadde født ham med smerte (1 Krøn 4,9). De som går gjennom en smertefull syndserkjennelse når Ånden føder dem på ny, blir som regel faste troende som setter stor pris på Guds frie nåde i Kristus.

Det er et tungt åk å bli klandret. Men det gjør det lettere å tåle ære senere. Den som ikke har gått gjennom trengslenes ild, er ikke skikket til å være leder. Ære beruser hvis ikke ydmykelse har gått foran. Folk som stiger til ære uten kamp, faller som oftest i vanære.

Vi skal slett ikke selv oppsøke åket med nød, skuffelser og hardt arbeid. Men når Herren legger det på oss i ungdommen, former det ofte en karakter som blir til ære for Gud og gagn for menneskene.

Kom da, min sjel, og bøy nakken! Ta opp korset! Det var godt for deg i ungdommen, og det vil ikke skade deg nå heller. Bær det med frimodighet for Jesu skyld.

12. september

«Tro på Herren Jesus, så skal du bli frelst, du og ditt hus!» (Apg 16,31).

Dette evangeliet ble gitt til en mann med sverdet mot sin egen strupe, og det er evangeliet også for meg. Det ville være nok for meg om jeg lå for døden, og det er alt jeg trenger mens jeg lever. Jeg ser bort fra meg selv, fra synden og fra enhver tanke på egen fortjeneste, og jeg stoler på Herren Jesus, den Frelser Gud har gitt oss.

Jeg tror på ham, jeg hviler på ham, og jeg tar imot ham som mitt alt i alle.

Herre, jeg er frelst, og jeg skal være frelst i all evighet, for jeg tror på Jesus. Velsignet være ditt navn for dette! Gi meg nåde til å vise med livet mitt hver dag at jeg er frelst fra egoisme, verdslighet og det onde i alle skikkelser.

Men disse ordene sier også noe om mitt «hus». Herre, jeg vil ikke løpe bort med et halvt løfte når du har gitt meg et helt.

Jeg ber deg inderlig: Frels hele min familie! Frels mine nærmeste og kjæreste. Omvend barna og barnebarna, om jeg har noen. Vær nådig mot mine tjenestefolk og alle som bor under mitt tak eller arbeider for meg.

Tror jeg på deg, gjelder dette løftet meg personlig. Jeg ber deg, Herre Jesus: Gjør som du har sagt!

Hver dag vil jeg i min bønn nevne mine brødre, søstre, foreldre, barn, venner, slektninger og tjenestefolk. Og jeg vil ikke gi deg ro før dette ordet er oppfylt: «… og ditt hus».

13. september

«Ja, hans himmel drypper av dugg» (5 Mos 33,28).

Det duggen er for naturen i Østerlandet, det er Den Hellige Ånd i nådens rike. Hvor sårt jeg trenger ham! Uten Den Hellige Ånd er jeg en tørr gren som faller ned, visner og dør.

Men å, hvor denne duggen frisker meg opp! Den gjør meg glad og levende. Jeg mangler ingenting. Den Hellige Ånd gir meg liv og alt det dette livet trenger.

Uten Åndens dugg er alt annet mindre enn ingenting for meg. Jeg kan høre, lese og be, jeg kan synge og gå til Herrens bord, men jeg får ingen velsignelse av det før Den Hellige Ånd besøker meg. Når han derimot lar sin dugg falle over meg, blir alle nådemidlene til nytte og velsignelse.

Å, for et løfte dette er for meg: «Hans himmel drypper av dugg»! Jeg skal bli velsignet med nåde. Jeg skal ikke bli overlatt til min naturlige tørke, til verdens brennende hete eller til Satans forførende kunstgrep.

Å, om jeg akkurat nå måtte kjenne den myke, stille og velgjørende duggen fra Herren!

Og hvorfor skulle jeg ikke det? Han som har latt meg leve slik gresset lever på marken, vil sannelig også behandle meg som gresset: Han vil friske meg opp fra det høye.

Gresset kan ikke be om dugg slik jeg kan. Herren, som besøker den stumme planten, vil sikkert høre sitt barn som ber.

14. september

> «Salig er den mann som holder ut i fristelse. For når han har stått sin prøve, skal han få livets krone, som er lovt dem som elsker ham» (Jak 1,12).

Ja, han er salig allerede mens prøvelsen varer. Intet øye kan se det før det er salvet med himmelsk øyensalve (jf. Åp 3,18).

Men han må holde ut og verken gjøre opprør mot Gud eller gli ut av rettferdighetens vei. Salig er den som har gått gjennom ilden uten å bli fortært som en falsk mynt.

Når prøven er over, setter den guddommelige gullsmeden sitt godkjenningsstempel på oss: «livets krone». Det er som om Herren ville si: «La ham leve! Han er veid på vektskålen og ikke funnet for lett» (jf. Dan 5,27).

Liv – det er lønnen. Vi skal ikke bare så vidt eksistere. Nei, et hellig, lykkelig og rikt liv er det Gud har i tankene med oss. De som har seiret gjennom troens og kjærlighetens harde ildprøve, blir allerede her kronet med et høyere åndelig liv og en dypere glede.

Herren har lovt livets krone til dem som elsker ham. Bare de som elsker Herren, kan holde ut i prøvelsens time; de andre vil enten ta anstøt, synke eller gli tilbake til verden.

Si meg, min sjel: Elsker du din Herre? Virkelig? Dypt? Helt? Da vil denne kjærligheten bli satt på prøve. Men mange vann kan ikke slokke den, og strømmer kan ikke overskylle den (jf. Høys 8,7). Herre, la din kjærlighet være min helt til enden.

15. september

> «En mann skal være som et skjulested for været og et ly mot regnskyll» (Jes 32,2).

Hvem denne mannen er, vet vi alle. Hvem skulle han være om ikke den andre Adam, Herren fra himmelen, smertenes mann, Menneskesønnen?

For et skjulested han har vært for sitt folk! Han tar selv imot det harde vindkastet og vender det bort fra dem som skjuler seg i ham. Slik har vi sluppet unna Guds vrede, og slik skal vi også slippe unna menneskers vrede, livets bekymringer og dødens redsel.

Hvorfor skal vi bli stående i vinden når vi så lett og trygt kan komme i ly bak vår Herre? La oss skynde oss til ham i dag og finne fred.

Ofte kan motgangens vanlige vind øke og bli til en storm som truer med å feie alt bort. Mye som syntes å stå så trygt, vakler i stormen, og jordiske forhåpninger går til grunne. Men vår Herre Jesus, den herlige mannen, er et skjul som ingen storm kan blåse over ende. I ham ser vi stormen dra forbi, mens vi selv hviler i salig trygghet.

La oss derfor i dag søke til vårt skjulested og sitte og synge i ly av vår beskytter.

Velsignede Jesus! Å, hvor vi elsker deg! Hvordan skulle vi kunne la være? For du er et skjul i stormens tid.

16. september

> «Og den som gir én av disse små om så bare et beger kaldt vann fordi han er en disippel, sannelig sier jeg dere: Han skal ikke miste sin lønn!» (Matt 10,42).

Så mye kan vel også jeg gjøre: vise en av Herrens disipler en kjærlig tjeneste. Herren vet at jeg elsker dem alle, og at jeg ville regne det som en ære å få vaske føttene deres. For Mesterens skyld elsker jeg disiplene hans.

Hvor nådig av Herren å nevne en så ubetydelig handling: å gi «et beger kaldt vann»! Dette kan jeg gjøre, hvor fattig jeg enn er. Dette får jeg lov til å gjøre, hvor ringe jeg enn er. Og dette vil jeg gjøre med glede.

Herren legger merke til dette som synes så lite – selv når det bare er gjort mot en av de minste blant hans etterfølgere.

Han ser tydeligvis ikke på hva gaven er verdt, hvor dyktig den er gitt, eller hvor stor den er, men på hvorfor vi gir den. At vi gjør det mot en disippel nettopp fordi han er en disippel – det er det Herren legger merke til og lønner. Han lønner oss ikke for vår fortjeneste, men etter sin nådes rikdom.

Jeg gir et beger kaldt vann, og han lar meg drikke av det levende vann. Jeg gir en gave til en av hans små, og han behandler meg som en av dem.

Det var hans egen nåde som fikk meg til å gjøre det, og likevel tar Jesus det som grunn til å være gavmild og sier: «Han skal ikke miste sin lønn!»

17. september

> «Den rettferdige spirer som palmen. Som en seder på Libanon vokser han» (Sal 92,13).

Trærne som nevnes her, er ikke plantet og beskåret av mennesker. Palmen og sederen er «Herrens trær», og det er hans omsorg som får dem til å trives. Slik er det også med Herrens hellige: De lever ved hans særlige nåde.

Disse trærne er eviggrønne og vakre å se på hele året. Slik er det også med de troende. De er ikke hellige den ene stunden og ugudelige den neste; nei, de blomstrer i Herrens hage i all slags vær.

Disse trærne vekker oppmerksomhet overalt. Ingen kan se ut over et landskap med slike trær uten at blikket fester seg ved disse kongelige vekstene. Også Jesu etterfølgere blir lagt merke til av alle. Som en by som ligger på et fjell, kan de ikke skjules (Matt 5,14).

Et Guds barn spirer som palmen. Den vokser rett opp i én ren stamme uten en eneste gren, som en søyle med en praktfull krone. Den skyter ingen skudd til siden, men sender all sin kraft oppover og bærer frukten så nær himmelen som mulig. Herre, fullfør dette bildet i meg!

Sederen trosser alle stormer og vokser opp mot den evige snøen. Herren selv fyller den med en sevje som gjør stammen sterk og grenene grønne. Herre, jeg ber deg: La det bli slik med meg! Amen.

18. september

> «Om Benjamin sa han: Herrens elskede er han! Trygt bor han hos ham. Hele dagen holder han sin hånd over ham. Han hviler mellom hans skuldrer» (5 Mos 33,12).

Ingen steder er vi så trygge som hos Gud. Herren selv kan ikke finne noe sikrere sted for sine elskede.

Herre, la meg alltid bli under dine vingers skygge, tett inntil din sårede side! Nærmere og nærmere vil jeg komme deg, min Herre. Og når jeg først er kommet deg riktig nær, vil jeg bli der for alltid.

For et herlig dekke Herren gir sin utvalgte! Ifølge den eldre ordlyden «dekker han over ham hele dagen».[2] Det er ikke et vakkert tak som skal dekke over ham, ikke et bombesikkert hvelv, ikke engang en engels vinge, men Jehova selv. Ingenting kan nå oss når vi er dekket slik. Hele dagen, hvor lang den enn er, lover Herren oss dette dekket.

Herre, la meg i dag kjenne at jeg bor under denne tronhimmelen av kjærlighet, denne paviljongen av uinnskrenket nåde.

Betyr den siste delen av verset at Herren skulle bo i sitt tempel mellom Benjamins fjell? Eller at Herren skulle være der hvor Benjamins byrde ble lagt? Eller betyr det at vi blir båret på Den Eviges skuldrer?

Uansett er Herren sine helliges støtte og styrke. Herre, la meg alltid få glede meg over din hjelp og din nærhet.

[2] NB: «Hele dagen holder han sin hånd over ham».

19. september

> «Herren din Gud er i din midte, en helt som frelser. Han fryder seg over deg med glede, han tier i sin kjærlighet, han jubler over deg med fryderop» (Sef 3,17).

For et herlig ord! Jehova Gud er midt iblant sitt folk i all sin makt og majestet! Bare det at han er til stede, burde være nok til å gi oss hvile og håp. Skatter av uendelig verdi er gjemt i Jehova, og han bor i sin menighet. Derfor kan hans folk juble av glede.

Han er ikke bare iblant sine. Han er helt opptatt av sitt veldige frelsesverk; han er en helt «som frelser». Han vil alltid frelse; det er derfor han har navnet Jesus. La oss ikke frykte noen fare, for han er mektig til å frelse.

Men dette er ikke alt. Han er evig den samme. Han elsker, han tier i sin kjærlighet, og han vil aldri slutte å elske. Kjærligheten gir ham glede, og i den han elsker, finner han alltid noe å synge om.

For et under! Da Gud hadde fullført skaperverket, sang han ikke, men sa bare: «Det er overmåte godt.» Men da han hadde fullført frelsesverket, måtte han gi gleden sin luft i sang.

Tenk over dette, og bli forundret: Jehova Jesus synger en bryllupssang for sin utvalgte brud! Hun er hans kjærlighet, hans glede, hans hvile og hans sang.

Herre Jesus, lær oss ved din uendelige kjærlighet å elske deg, å glede oss i deg og å synge for deg en salme som varer hele livet.

20. september

> «Ditt folk møter villig fram på ditt veldes dag» (Sal 110,3).

Ære være Gud for at det er slik! Han har et folk som han har utvalgt til sin særlige eiendom. Av naturen er de like gjenstridige som alle Adams andre vrange barn. Men når hans veldes dag kommer og nåden viser sin allmakt, blir de villige til å vende om og tro på Jesus.

Ingen blir frelst mot sin vilje, men viljen blir bøyd til å overgi seg fritt. For en underfull makt – den gjør aldri vold på viljen, og likevel hersker den over den! Han bryter ikke opp låsen, men åpner den med en hovednøkkel som bare han kan bruke.

Nå er vi villige til å være, gjøre og lide det Herren vil. Blir vi ulydige, trenger han bare å komme til oss med sin makt, og straks løper vi med glede den vei hans bud viser (jf. Sal 119,32).

Måtte denne dagen bli en «veldes dag» for meg, så jeg med et liv i selvoppofrelse kan ære Gud og gagne mine medmennesker!

Herre, viljen har jeg. Kan jeg da ikke håpe at denne dagen skal bli en «veldes dag»? Jeg står helt til din rådighet og er villig – ja, ivrig – til å la deg bruke meg for å fremme din sak.

Herre, la meg ikke måtte nøye meg med å rope: «For viljen har jeg, men å gjøre det gode, makter jeg ikke» (Rom 7,18). Gi meg kraft, slik du gir meg vilje.

21. september

«… vi vet at trengselen virker tålmodighet» (Rom 5,3).

Dette er et løfte i innhold, om ikke i form. Vi trenger tålmodighet, og her får vi anvisning på hvordan vi får den. Bare ved å holde ut lærer vi å holde ut, slik vi bare lærer å svømme ved å svømme. Den kunsten lærer du ikke på det tørre land, like lite som du lærer tålmodighet uten trengsler.

Den velsignede sinnsroen som villig bøyer seg under Guds vilje – er den ikke verdt de trengslene vi må gjennom for å nå den?

Teksten vår viser oss noe som ikke er naturlig, men overnaturlig. I seg selv virker ikke trengselen tålmodighet, men et grettent sinn, vantro og opprør. Bare ved nådens hellige forvandlingskunst kan trengselen virke tålmodighet.

Vi tresker ikke hveten for å få støvet til å legge seg, men det er nettopp det trengselens slegel gjør på Guds treskeplass. Vi rister ikke et menneske for å gi ham hvile, men det er nettopp det Herren gjør med sine barn. Slik handler sannelig ikke mennesker, men den allvise Gud gjør det til ære for sitt navn.

Å, for en nåde at mine prøvelser skal bli meg til velsignelse! Hvorfor skulle jeg ønske å stanse det nådige verket de gjør?

Herre, jeg ber deg ta bort det som tynger meg, men ti ganger mer ber jeg deg ta bort min utålmodighet. Dyrebare Jesus, mal med ditt kors bildet av din tålmodighet på mitt hjertes tavle.

22. september

> «Men der skal vi ha Herren, Den Veldige, i stedet for brede elver og strømmer. Ingen skute rodd med årer skal gå der, intet mektig krigsskip skal fare der» (Jes 33,21).

Herren vil være vårt høyeste gode, uten de ulempene og farene som følger selv med det beste på jorden.

Har en by den fordelen at den ligger ved brede elver, står den i fare for å bli angrepet av roskuter og andre krigsskip. Men når Herren bruker dette bildet om sin rike nåde, sørger han for å ta bort all frykt for de farene bildet kunne minne om. Ære være hans fullkomne kjærlighet!

Herre, sender du meg rikdom som brede elver, så la ingen roskute komme opp dem i skikkelse av hovmod eller verdslighet. Gir du meg god helse og et glad sinn, så la ikke det «mektige krigsskipet» som heter kjødelig makelighet, komme seilende opp den strømmende elven. Blir framgangen i min hellige tjeneste bred som Rhinen i Tyskland, så la ikke selvgodhet og selvtillit komme flytende som en roskute på bølgene av min virksomhet.

Skulle jeg bli så lykkelig at jeg år etter år får glede meg i ditt ansikts lys, så la meg aldri se ned på dine svake hellige, og la aldri tanken om min egen fullkommenhet seile opp den brede elven av min fulle trosvisshet.

Herre, gi meg den velsignelse som gjør rik uten å føre sorg eller synd med seg (jf. Ordsp 10,22).

23. september

> «For se, jeg befaler at Israels ætt skal ristes blant alle folkeslag, likesom en rister med et såld, og ikke et korn faller til jorden» (Am 9,9).

Siktingen pågår ennå. Hvor vi enn går, blir vi ristet og siktet. I alle land blir Guds folk prøvd, «likesom en rister med et såld».

Noen ganger holder djevelen såldet og rister oss opp og ned, ivrig etter å bli kvitt oss for alltid. Vantroen er heller ikke sen til å angripe hjertet vårt med sin rastløse tvil. Verden gir gjerne en hånd med i det samme arbeidet og rister oss til høyre og venstre med stor iver. Verst av alt: Selv kirken, så frafallen som den er, kommer til og gir siktingen enda større kraft.

Nåvel, la det bare skje! Det er agnene som skilles ut. Slik blir hveten fri for støv og agner.

Og hvor stor er ikke den nåden som stråler oss i møte i denne teksten: «… og ikke et korn faller til jorden»!

Alt som er sant, godt og hellig, skal bli bevart. Ikke en eneste av de minste disiplene skal gå tapt, og ingen troende skal miste noe som er verdt å kalle et tap. Vi skal bli bevart under siktingen, slik at den blir en virkelig vinning for oss ved Kristus Jesus.

24. september

> «Alle levende skapninger, som det vrimler av overalt hvor dobbeltbekken kommer, skal leve» (Esek 47,9).

Det levende vannet som profeten så i synet, rant ut i Dødehavet og førte liv med seg, selv inn i dette stillestående vannet.

Overalt hvor nåden får herske, blir det liv – åndelig liv. Guds nåde går fram etter hans vilje, slik elven følger sin egen vei i alle sine svinger. Elven venter ikke på at noen skal komme med liv til den. Nei, den skaper selv liv med sin egen friske strøm.

Å, om den ville strømme ut over våre gater og smug! Å, om den nå ville komme inn i mitt hus og stige så høyt i hvert rom at vi kunne svømme i den!

Herre, la det levende vannet strømme til min familie og mine venner, og la det ikke gå meg forbi. Jeg håper jeg allerede har drukket av det, men jeg vil bade i det, ja, svømme i det.

Min Frelser, jeg trenger liv i større overflod (jf. Joh 10,10). Jeg ber deg: Kom til meg og gjennomtreng hele mitt vesen med det levende vannet, så jeg kan bli full av iver og handlekraft. Levende Gud, jeg ber deg inderlig: Fyll meg med ditt eget liv!

Jeg er bare en stakkars tørr stav. Kom og gjør meg levende, så jeg som Arons stav kan blomstre og bære frukt til din ære (jf. 4 Mos 17,8). Gi meg nytt liv for Jesu skyld. Amen.

25. september

> «Dersom Herren hadde villet drepe oss, hadde han ikke tatt imot brennoffer og matoffer av vår hånd, og han hadde ikke latt oss se alt dette» (Dom 13,23).

Dette er et av de løftene vi må slutte oss fram til. Det var ikke rimelig at Herren skulle åpenbare for Manoah og hans hustru at de skulle få en sønn, og så likevel ødelegge dem. Hustruen trakk den rette slutningen, og vi gjør vel i å tenke på samme måte.

Faderen i himmelen har tatt imot det store offeret på Golgata og erklært at han er vel fornøyd med det. Hvordan kan han da nå ha behag i å forkaste oss? Hva skulle en stedfortreder være godt for om synderen likevel måtte gå fortapt? Jesu offer, som Faderen har tatt imot, gjør ende på all frykt.

Herren har vist oss at vi er utvalgt, at vi er hans barn, at vi er forent med Kristus og viet til den Elskede. Hvordan kan han da nå ødelegge oss?

Løftene er fulle av velsignelser som forutsetter at vi blir bevart til evig liv. Herren kan ikke forkaste oss uten å bryte sin pakt. Det som har vært, gir oss visshet om dette, og det som skal komme, bekrefter den.

Vi skal ikke dø, men leve. For vi har sett Jesus, og i ham har vi ved Den Hellige Ånds opplysning sett Faderen. Vi har fått se dette, og dette synet gir liv; derfor skal vi leve i evighet.

26. september

> «Se, det er et folk som bor for seg selv, og blant hedningefolkene regner det seg ikke» (4 Mos 23,9).

Hvem skulle vel ønske å bo blant hedningefolkene og bli regnet med blant dem? Og likevel er det ofte vanskelig, selv i den bekjennende menigheten, å følge Herren helt og være atskilt fra verden. Alt er så blandet sammen at en ofte kan sukke etter «et herberge i ørkenen» (jf. Jer 9,2).

Det er sikkert at Herren vil at hans folk skal gå en vei som er skilt fra verden og dens vesen. Guds kall og forløsning og det vi selv har erfart i vårt indre, har gjort oss svært forskjellige fra verdens mennesker. Vår plass er derfor ikke på «Forfengelighetens marked» eller i «Fordervelsens by», men på den smale veien der alle sanne pilegrimer må følge sin Herre.

Dette burde hjelpe oss til å bære verdens kulde og spott med ro. Det burde også få oss til å ta imot dens forakt med glede, som en del av det som er gitt oss i nådepakten.

Vi har jo ikke navnene våre i den samme boken. Vi er ikke av samme ætt, vi er ikke på vei til samme sted, og vi følger ikke samme veiviser. La oss bare se til at vi blir funnet blant de frelste; da går vi gjerne videre i ensomhet helt til enden.

27. september

«Ja, du lar min lampe skinne!» (Sal 18,29).

Min sjel kan nok komme i mørke. Og er mørket av åndelig art, kan ingen menneskelig makt gi meg lys. Men lovet være Gud: Han kan jage bort mitt mørke og med ett få min lampe til å skinne. Selv om jeg er omgitt av et mørke «så tett at en kan ta på det» (2 Mos 10,21), kan han bryte gjennom det og gjøre det lyst omkring meg.

Det herlige er at ingen kan slokke lampen når han har tent den. Den slokner heller ikke av mangel på brensel, og den brenner ikke ned av seg selv når tiden går. Det lyset Herren tente i begynnelsen, skinner ennå. Herren steller sine lamper, men han slokker dem ikke.

La meg da synge i mørket, som nattergalen! En salig forventning skal fylle meg med musikk, og håpet skal slå an tonen. Snart skal jeg glede meg i lyset fra en lampe som Gud selv har tent.

Akkurat nå er jeg trist og tung til sinns. Kanskje det kommer av været, av svakhet i kroppen eller av en prøvelse som har kommet uventet. Men hva mørket enn kommer av, er det Gud alene som vil gi lys.

Snart skal Herrens lampe igjen skinne omkring meg. Og når hans gode tid er inne, skal jeg få være der hvor de ikke trenger «lys fra solen eller månen» (Åp 21,23). Halleluja!

28. september

«Så står det da en sabbatshvile tilbake for Guds folk» (Hebr 4,9).

Gud har sørget for en sabbatshvile, og noen skal komme inn til den. De som den først ble forkynt for, kom ikke inn på grunn av vantro. Derfor står denne hvilen tilbake for Guds folk.

David sang om den, men måtte synge i moll, for Israel avslo Guds hvile. Josva kunne ikke gi denne hvilen, og heller ikke Kanaan kunne gi den. Den står tilbake for de troende.

Kom da, og la oss «gjøre oss umak for å komme inn til denne hvilen» (Hebr 4,11)! La oss slutte med syndens og selvets trettende strev.

La oss slutte å stole på våre egne gjerninger, selv dem som en kunne kalle «overmåte gode». Har vi egentlig noen slike?

Uansett: La oss hvile fra våre gjerninger, likesom Gud fra sine (Hebr 4,10), og la oss nå finne trøst i Jesu fullbrakte verk. Alt er fullkomment gjort; rettferdigheten krever ikke noe mer. Stor fred er vår arvedel i Kristus Jesus.

La oss også kaste på Herren alle byrdene som gjelder hvordan han styrer livet vårt, og hvordan hans verk går fram i vår egen og andres sjel, og la oss hvile i ham. Legger Herren et åk på oss, er det for at vi skal finne hvile ved å ta det opp (jf. Matt 11,29).

Ved troen gjør vi oss umak for å komme inn i Guds hvile, og vi gir opp enhver tanke på å finne hvile i selvtilfredshet og makelighet. Jesus selv er sjelens fullkomne hvile, og i ham flyter vårt beger over.

29. september

> «Han skal herliggjøre meg, for han skal ta av mitt og forkynne det for dere» (Joh 16,14).

Den Hellige Ånd selv kan ikke herliggjøre Herren Jesus på en bedre måte enn ved å vise oss det som er Kristi eget. Jesus er sin egen beste anbefaling. Ingenting kan pryde ham, unntatt hans eget gull.

Talsmannen viser oss det han selv har tatt imot av vår Herre Jesus. Vi ser ingenting slik vi skulle, før han åpenbarer det for oss. På sin egen måte åpner han både Skriftene og våre øyne, og ved dette dobbelte verket stiller han Kristus fram for oss.

Det er en stor kunst å legge fram en sak på beste måte, og den kunsten eier Den Hellige Ånd i høyeste grad. Han viser oss tingene slik de er. Dette er en stor forrett, og bare de som har erfart den, kan sette pris på den.

La oss søke Den Hellige Ånds opplysning, ikke for å tilfredsstille vår nysgjerrighet, ikke engang for å finne trøst for oss selv, men først og fremst for å herliggjøre Herren Jesus.

Å, om vi hadde tanker om ham som er ham verdige! Små og lave tanker om ham vanærer vår dyrebare Herre.

Å, hvor herlig å få et så levende bilde av hans person, hans verk og hans herlighet at vi av hele vårt hjerte og vår sjel må bryte ut i lovsang til hans ære! Der Den Hellige Ånd har beriket et hjerte med sin under-

visning, blir Frelseren herliggjort mer enn ord kan si. Kom, Hellige Ånd, du himmelske lys, og vis oss Jesus, vår Herre!

30. september

«Lukk din munn vidt opp, og jeg vil fylle den!» (Sal 81,11).

For en oppmuntring til bønn! Etter menneskelig tankegang ville vi be om lite fordi vår fortjeneste er så liten. Men Herren vil at vi skal be om store velsignelser.

Bønn skulle være like enkelt som å åpne munnen. Den skulle være noe naturlig og utvungent. Når et menneske blir ivrig, åpner det munnen vidt opp, og teksten vår oppfordrer oss til å være brennende når vi påkaller Gud.

Men ordet betyr også at vi kan være frimodige for Gud og be om mange og store velsignelser av hans hånd. Les hele verset, og se hvordan Herren begrunner det: «Jeg er Herren din Gud, som førte deg opp fra landet Egypt. Lukk din munn vidt opp, og jeg vil fylle den!» Fordi Herren har gitt oss så mye, innbyr han oss til å be om mer – ja, til å vente oss mer.

Se hvordan fugleungene i redet synes å være bare munn når moren kommer til dem med mat. La det være slik med oss også. La oss ta imot nåde hver dag og suge den til oss, slik svampen suger til seg vannet den ligger i.

Gud er rede til å fylle oss, bare vi er rede til å bli fylt.

La nøden få oss til å åpne munnen, og la følelsen av vår svakhet få oss til å åpne den vidt med et barns skrik. Den åpne munnen skal Herren selv fylle. Herre, la det skje slik med oss i dag!

Oktober

1. oktober

«Han har gitt mat til dem som frykter ham. Til evig tid kommer han sin pakt i hu» (Sal 111,5).

De som frykter Gud, trenger ikke frykte for at de skal mangle noe. Gjennom alle disse lange årene har Herren alltid funnet mat til sine egne barn, enten de var i ørkenen, ved bekken Krit eller i fangenskap. Hittil har han gitt oss vårt daglige brød dag for dag. Vi tviler ikke på at han vil fortsette med det helt til vi ikke trenger mat lenger.

Det samme gjelder de høyere og større velsignelsene i nådepakten: Han vil aldri holde opp med å gi oss alt vi trenger av dem. Han husker alltid at det var han selv som opprettet pakten, og han handler aldri som om han angret på det.

Han kommer den i hu også når vi gir ham grunn til å ødelegge oss. Han glemmer ikke å elske oss, bevare oss og trøste oss, slik han har pleid å gjøre. Han husker løftene sine ned til minste tøddel og lar ikke ett av sine ord falle til jorden.

Vi glemmer vår Gud sørgelig lett, men han kommer oss nådig i hu. Han kan ikke glemme sin Sønn, som er paktens borgsmann. Han kan heller ikke glemme sin Hellige Ånd, som fører pakten ut i livet, eller sin egen ære, som er knyttet til pakten.

«Guds faste grunnvoll står» (2 Tim 2,19), og ingen troende skal miste den guddommelige arven som er hans etter en evig pakt.

2. oktober

> «Josef sa til brødrene sine: Jeg dør, men Gud skal visselig se til dere og føre dere ut av dette landet til det landet han med ed lovte Abraham, Isak og Jakob» (1 Mos 50,24).

Josef hadde vært et forsyn for brødrene sine. Men alle våre Josefer må dø, og med dem faller tusen støtter bort. Etter at Josef var død, ble Egypt aldri det samme for Israel som før. Slik kan heller ikke verden bli for oss det den var mens våre kjære levde.

Men se hvordan smerten ved dette dødsfallet ble lindret! De hadde løftet om at den levende Gud skulle se til dem. Tenk, et besøk av Herren! For en gunst! For en trøst! Å, en himmel her nede!

Herre, besøk oss i dag, enda vi slett ikke er verdige til at du går inn under vårt tak.

Men løftet inneholder enda mer: Herren skulle føre dem ut. Uten Josef ville de bare møte kulde i Egypt; ja, landet skulle til og med bli et trellehus for dem.

Men slik skulle det ikke være for alltid. Gud skulle gripe inn og befri dem, og de skulle dra opp til det lovede landet.

Heller ikke vi skal gråte her for evig. Vi skal bli kalt hjem til det herlige landet og forenes med våre kjære. «Trøst da hverandre med disse ordene» (1 Tess 4,18).

3. oktober

> «Jeg skal i rettferdighet få se ditt åsyn. Når jeg våkner, skal jeg mettes ved synet av din skikkelse» (Sal 17,15).

Denne verdens mennesker søker jordiske goder og samler skatter til barna sine, men de troendes del er av et høyere slag. Verdens barn har sin eiendom i denne verden. Men de som har del i den kommende verden, ser høyere opp og lenger fram.

Vår eiendom er dobbel: Her nyter vi Guds *nærvær*, og hinsides får vi bli lik ham. Her får vi se hans åsyn i rettferdighet, for vi er rettferdiggjort i Kristus Jesus. Å, for en glede å få se en Gud som tilgir! Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skaper en himmel her nede, og den skal bli himlenes himmel der oppe.

Men det blir ikke bare med å se. Vi skal forvandles til likhet med det vi ser på. Vi skal sove en stund, og når vi våkner, er vi blitt speil som gjengir vår Herres skjønnhet.

Troen ser på Gud med et blikk som forvandler. Hjertet tar Jesu bilde inn i sitt innerste dyp, til hans trekk er preget inn i sjelen.

Dette er å bli mettet. Å se Gud og bli ham lik – hva mer kan jeg ønske? Her har Den Hellige Ånd gjort Davids faste visshet til et løfte fra Herren.

Jeg tror det. Jeg venter det. Herre, oppfyll det på meg. Amen.

4. oktober

«Når jeg blir opphøyet fra jorden, skal jeg dra alle til meg» (Joh 12,32).

Fatt mot, du som er Herrens tjener! Er du redd for at du ikke kan «dra» folk til forsamlingen? Prøv å forkynne en korsfestet, oppstanden og oppfaren Frelser. Ingenting har noen gang «dratt» mennesker sterkere.

Hva var det som «dro» deg til Kristus, om ikke nettopp Kristus? Og hva drar deg til ham nå, om ikke hans egen velsignede person?

Hadde noe annet dratt deg til gudsfrykten, ville du snart blitt dratt bort igjen. Men Jesus har holdt deg fast, og han vil holde deg fast helt til enden. Hvorfor tviler du da på at han har makt til å dra andre? Gå med Jesu navn til dem som hittil har vært gjenstridige, og se om det ikke kan dra dem.

Ingen mennesker er utenfor rekkevidde for hans dragende makt. Gamle og unge, rike og fattige, uvitende og lærde, de vrange og de elskverdige – alle skal kjenne denne kraften som drar.

Jesus er den ene magneten. La oss ikke tenke på noen annen. Musikk kan ikke dra til Jesus. Det kan heller ikke veltalenhet, logikk, seremonier eller larm.

Jesus selv må dra menneskene til seg, og han makter det hver eneste gang. La deg bare ikke friste av tidens kvakksalveri. Som Herrens arbeider skal du virke på hans egen måte og «dra» fisken med Herrens eget snøre. Dra til Kristus, og dra ved Kristus, for da vil Kristus dra ved deg.

5. oktober

> «Jakobs rest skal være midt iblant mange folk som dugg fra Herren, som en regnskur på urter, som ikke venter på noen og ikke håper på menneskenes barn» (Mi 5,6).

Gjelder dette det bokstavelige Israel, gjelder det ikke mindre det åndelige Israel, Guds troende folk. Når de hellige er det de bør være, er de en umåtelig velsignelse for dem de bor spredt iblant.

De er som duggen, for stille og beskjedent gir de nytt liv til alle som kommer i nærheten. Lydløst, men virkningsfullt fremmer de liv, vekst og glede hos dem de omgås. De er som duggperler som kommer friske fra himmelen og glitrer som diamanter i solen. Slik forfrisker disse benådede mennene og kvinnene de svake og ubemerkede, til hvert gresstrå har fått sin egen duggdråpe.

Hver for seg er de små som duggdråper. Men sammen kan de fullføre det Herren i sin kjærlighet vil med dem: å forfriske de vidstrakte åkrene og engene. Herre, gjør oss lik duggen!

Gudfryktige mennesker er som regnskurer som kommer på Guds befaling, uten menneskers lov og tillatelse. De gjør Herrens verk, enten folk ønsker det eller ikke. Like lite som regnet spør de etter hva mennesker vil.

Herre, gjør oss like friske og frie i din tjeneste, hvor du enn setter oss til å arbeide.

6. oktober

> «Men når han kommer, sannhetens Ånd, skal han veilede dere til hele sannheten» (Joh 16,13).

Sannheten er som en veldig hule vi gjerne vil gå inn i, men vi kan ikke vandre gjennom den alene. Ved inngangen er det lyst. Men vil vi gå lenger inn og utforske de mange krokene, må vi ha en fører, ellers går vi oss vill.

Den Hellige Ånd kjenner hele sannheten fullkomment, og han er satt til fører for alle troende. Han fører dem fra det ene kammeret til det andre og viser dem de skjulte tingene i Gud. Han forklarer dem Guds hemmeligheter, alt etter hva hver enkelt evner å fatte av det han lærer dem.

For et herlig løfte for et ydmykt og søkende sinn! Vi vil gjerne kjenne sannheten og trenge inn i den. Men vi vet hvor lett vi tar feil, og hvor nødvendig det er å ha en fører.

Derfor gleder vi oss over at Den Hellige Ånd er kommet og bor iblant oss. Han bøyer seg ned og vil være vår fører, og vi stiller oss gjerne under hans ledelse.

Vi vil lære «hele sannheten», så vi ikke blir ensidige og mister likevekten. Vi vil ikke være uvitende om noe av det Gud har åpenbart, så vi ikke på den måten går glipp av en velsignelse eller faller i synd.

Guds Ånd er kommet for å veilede oss til hele sannheten. La oss lytte til hans ord med lydige hjerter og følge hans ledelse.

7. oktober

«Han går i forveien for dere til Galilea. Der skal dere se ham, slik han sa til dere» (Mark 16,7).

Der Jesus har avtalt å møte disiplene sine, der kommer han til rett tid. Han holder sitt ord. Har han lovet å møte oss ved nådestolen, i forsamlingen eller ved nådemidlene, kan vi stole på at han vil være der.

Vi er kanskje dårlige nok til å holde oss borte fra møtestedet, men det gjør han aldri. Han sier: «Hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem» (Matt 18,20). Han sier ikke: «Der vil jeg være», men: «Der er jeg allerede.»

Jesus er alltid den første: «Han går i forveien for dere.» Hans hjerte er hos hans folk, og han gleder seg over dem. Han er aldri sen til å møte dem. Når vi følger ham, går han alltid foran oss.

Men han åpenbarer seg for dem som kommer etter ham: «Der skal dere se ham.» For et gledelig syn! Vi bryr oss ikke så mye om å se de største blant mennesker. Men å se *ham*, det er å bli fylt med glede og fred. Og vi skal få se ham, for han lover å komme til dem som tror på ham, og åpenbare seg for dem.

Vær trygg på at dette skal skje, for han holder alltid sitt ord og sine løfter: «slik han sa til dere». Hold fast på disse siste ordene, og vær viss på at han helt til enden vil gjøre for deg «slik han sa til dere».

8. oktober

«Du skal ikke mer kalles den forlatte» (Jes 62,4).

«Forlatt» er et forferdelig ord. Det lyder som en likklokke. Det forteller om den dypeste sorg og varsler den verste smerte. En avgrunn av elendighet åpner seg i ordet «forlatt».

Forlatt av en som hadde lovet deg sin troskap! Forlatt av en venn du lenge hadde prøvd og stolt på! Forlatt av en kjær slektning! Forlatt av far og mor! Forlatt av alle! Dette er virkelig grufullt.

Likevel kan alt dette bæres med tålmodighet så lenge Herren tar seg av oss.

Men hvordan må det ikke være å føle seg forlatt av Gud? Tenk på det smerteligste av alle rop: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» Har vi noen gang, om enn bare litt, smakt malurten og gallen i ordet «forlatt» i denne betydningen?

Har vi det, så la oss inntrengende be vår Herre om å spare oss for en så usigelig sorg igjen. Å, at et slikt mørke aldri mer måtte komme over oss!

En gang sa folk i sin ondskap om en hellig: «Gud har forlatt ham! Forfølg ham og grip ham» (Sal 71,11). Men det var helt usant. Herrens kjærlighet og velvilje skal tvinge våre grusomme fiender til å ta sine ord i seg igjen, eller i det minste til å holde tunga i tømme.

Det motsatte av alt dette er det herligste ordet av alle: Hefsiba, «Herren har sin lyst i deg». Det vender gråten vår til frydesang. Måtte alle som trodde de var forlatt, høre Herren si: «Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg» (Hebr 13,5).

9. oktober

> «Noe av blodet skal han stryke på hornene av alteret med den velluktende røkelsen, det som står for Herrens åsyn» (3 Mos 4,7).

Røkelsesalteret er stedet der de hellige bærer fram sine bønner og sin lovsang. Og det er oppløftende å tenke på at dette stedet er bestenket med blodet fra det store offeret. Det er dette som gjør at Herren tar imot vår tilbedelse: Han ser blodet av sin egen Sønn, og derfor er vår tilbedelse ham til behag.

Vi gjør vel i å feste øynene på blodet fra det ene offeret for synden. For synden blander seg inn til og med i det helligste vi gjør. Gud kunne ikke ta imot vår beste omvendelse, tro, bønn og takk, om det ikke var for fortjenesten i soningsofferet.

Mange håner «blodet», men for oss er det grunnen til vårt håp og vår trøst.

Blodet skal strykes på røkelsesalteret slik at det straks fanger blikket vårt når vi nærmer oss Gud. Blodet gir kraft i bønnen; derfor er det strøket på alterets horn.

Det står «for Herrens åsyn». Da bør vi også ha det for øye. Det er på alteret allerede før vi bærer fram vår røkelse, og det er der for å hellige våre offer og gaver.

Kom da, la oss be med tillit! Offeret er fullbrakt, og blodet er båret inn bak forhenget. Derfor må de troendes bønner være en vellukten-de duft for Herren.

10. oktober

> «Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den igjen» (Åp 3,8).

For de hellige som blir stående tro mot sannheten, er det satt en åpnet dør. Min sjel, du har bestemt deg for å leve og dø på den sannheten Gud har åpenbart i sitt ord. Derfor står det en åpnet dør foran deg.

Jeg vil gå inn gjennom den åpnede døren til samfunn med min Gud. Hvem skal vel kunne si nei til det? Jesus har tatt bort min synd og gitt meg sin rettferdighet; derfor kan jeg fritt gå inn. Herre, dette vil jeg gjøre ved din nåde.

Jeg har også en åpnet dør foran meg inn til Ordets hemmeligheter. Jeg får gå inn i Guds dybder. Utvelgelsen, foreningen med Kristus, Jesu gjenkomst – alt dette ligger foran meg, og jeg får glede meg over det. Ikke noe løfte og ingen lære er nå lukket for meg.

Det står en åpnet dør foran meg både i det skjulte og i min tjeneste blant folk. Gud vil høre meg i lønnkammeret og bruke meg. En dør er åpnet for meg på veien mot menigheten der oppe, og til daglig samfunn med de hellige her nede. Noen kan nok prøve å låse meg inne eller stenge meg ute, men det er til ingen nytte.

Snart skal jeg se en åpnet dør foran meg inn til himmelen. Jeg skal gå inn gjennom en port av perler, og jeg skal gå rett fram til min Herre og konge for å være hos ham for evig.

11. oktober

> «Jeg vil gjøre dem sterke i Herren, og i hans navn skal de gå fram, sier Herren» (Sak 10,12).

Å, for en trøst for de svake hellige! De er blitt syke, og de er redde for at de aldri skal kunne reise seg fra tvilens og fryktens sykeseng. Men den store legen kan både helbrede sykdommen og ta bort svakheten den har ført med seg. Han vil gjøre den svake sterk.

Og det vil han gjøre på den beste måten, for det skal skje «i Herren». Vår styrke er langt tryggere når den er i Herren, enn når den er i oss selv. Når den er i Gud, gir den oss samfunn med ham; er den derimot i oss selv, skaper den hovmod. I oss selv ville den være sørgelig begrenset; i Gud har den ingen grenser.

Når den troende får styrke, bruker han den. Han går fram i Herrens navn. For en glede å få gå ute i det fri etter en sykdom, og hvor herlig å bli styrket i Herren etter en tid med nedtrykthet! Herren gir sitt folk frihet til å gå hvor de vil, og ved sin Ånd lærer han dem å bruke denne friheten.

Han gjør oss til frie menn. Vi er ikke slaver uten hvile og uten noe å se fram til. Nei, vi har full frihet til å dra fram i fred gjennom Immanuels land.

Å, min sjel, vær ikke lenger syk og sorgfull! Jesus byr deg å være sterk og vandre med Gud i hellig ettertanke. Lyd hans kjærlige ord.

12. oktober

> «Og Herren din Gud skal omskjære ditt hjerte og dine etterkommeres hjerte, så du elsker Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel. Da skal du få leve» (5 Mos 30,6).

Her leser vi om den sanne omskjærelsen.

Legg først merke til hvem som gjør den: «Herren din Gud». Bare han kan ta hånd om hjertet vårt og gjøre det rent. Å få oss til å elske Gud av hele vårt hjerte, sinn og sjel er et nådens under som bare Den Hellige Ånd kan gjøre. Derfor må vi se hen til ham. Bare han kan omskjære hjertet.

Legg dernest merke til hvor denne omskjærelsen skal skje. Den skjer ikke i kjødet, men i ånden. Den er nådepaktens tydeligste kjennemerke. Kjærligheten til Gud er det merket den utvalgte ætt

bærer, og det kan ikke viskes ut. Med dette skjulte seglet får den troende stadfestet at han er utvalgt av nåde.

Vi må prøve oss selv alvorlig, så vi ikke setter vår lit til noen ytre seremoni, men er beseglet i hjertet ved Den Hellige Ånds verk.

Legg så merke til hva som følger av dette: «Da skal du få leve.» «Kjødets attrå er død» (Rom 8,6), men når kjødet blir overvunnet, finner vi liv og fred. «Dersom dere ved Ånden tar livet av legemets gjerninger, skal dere leve» (Rom 8,13).

Å, at Herren vår Gud måtte fullføre sitt nådeverk i vårt innerste hjerte, så vi helt og fullt kunne leve for Herren!

13. oktober

> «… og så mitt folk, som er kalt med mitt navn, ydmyker seg og ber og søker mitt åsyn og omvender seg fra sine onde veier, da vil jeg høre i himmelen og tilgi deres synd og lege deres land» (2 Krøn 7,14).

Vi er kalt med Herrens navn, og likevel farer vi vill, både menn og kvinner. Å, for en nåde at vår Gud er så villig til å tilgi! Hver gang vi synder, la oss skynde oss til nådestolen og søke tilgivelse.

Vi må ydmyke oss. Og burde det ikke ydmyke oss at vi har syndet så ofte, enda vi har fått så mye kjærlighet?

Herre, vi bøyer oss i støvet for deg og bekjenner vår store utakknemlighet. Å, for en skam synden er! Og sju ganger større skam er den for oss, som har fått så mye godt av Guds hånd.

Vi må be om nåde, om renselse og om å bli fridd fra syndens makt. Herre, hør oss også nå, og lukk ikke øret ditt for ropet vårt.

I denne bønnen må vi søke Herrens «åsyn». Han har vendt seg bort fra oss for våre synders skyld, og vi må be ham inntrengende om å vende seg til oss igjen. Herre, ta imot oss i din Sønn Jesus, og la ditt ansikt lyse over dine tjenere.

Og hånd i hånd med dette må vi vende oss fra det onde. Gud kan ikke vende seg til oss uten at vi vender oss fra synden.

Og så kommer det tredobbelte løftet om at Herren vil «høre», «tilgi» og «lege». Far, la det skje nå, for vår Herre Jesu Kristi skyld!

14. oktober

> «Derfor, hver den som bekjenner meg for menneskene, ham skal også jeg kjennes ved for min Far i himmelen» (Matt 10,32).

For et nådefullt løfte! Det er en stor glede for meg å bekjenne min Herre. Uansett hvilke feil jeg ellers har, skammer jeg meg ikke over Jesus, og jeg er heller ikke redd for å holde fram kraften i hans kors. Herre, «jeg holdt ikke din rettferdighet skjult i mitt hjerte» (Sal 40,11).

For en herlig utsikt denne teksten åpner foran meg! Venner forlater meg, og fiender triumferer, men Herren vil ikke fornekte sin tjener. Uten tvil vil han kjennes ved meg også her og gi meg nye bevis på at han har omsorg for meg.

Men det kommer en dag da jeg skal stå fram for den store Far. For en salighet å tenke på at Jesus vil kjennes ved meg da! Han vil si: «Denne sjelen stolte på meg og var villig til å bære hån for mitt navns skyld. Derfor kjennes jeg ved ham som min.»

Her om dagen ble en stor mann slått til ridder, og dronningen ga ham et ordensbånd innfattet med juveler. Men hva er vel det? Det blir en ære over all ære når Herren Jesus kjennes ved oss for den guddommelige majestet i himmelen.

La meg aldri skamme meg over å høre min Herre til eller over å bekjenne hans navn. La meg aldri av feighet inngå falske forbund.

Skulle jeg skamme meg over å høre ham til, han som lover å være min?

15. oktober

«Likesom den levende Faderen har sendt meg, og jeg lever ved Faderen, slik skal også den som eter meg, leve ved meg» (Joh 6,57).

Vi lever ved den kraften vi får fordi vi er forent med Guds Sønn. Som mellommann mellom Gud og mennesker lever Herren Jesus ved Faderen, som har livet i seg selv og har sendt ham. På samme måte lever vi ved Frelseren, som har gjort oss levende. Han som er kilden til livet vårt, er også den som holder det oppe.

Livet holdes oppe ved mat. Det åndelige livet må holdes oppe ved åndelig mat, og denne åndelige maten er Herren Jesus. Det er ikke bare hans liv eller død, hans embeter, verk eller ord, men han selv, som omfatter alt dette. Det er av Jesus selv vi lever.

Dette blir framstilt for oss i nattverden. Men det skjer i virkeligheten hver gang vi tenker på vår Herre, setter vår lit til ham ved å ta ham til oss i tro, kommer ham nær i kjærlighet og smelter sammen med ham ved det indre livets kraft.

Vi vet hva det er å leve av Jesus, men vi kan ikke beskrive det, verken med munn eller penn.

Det klokeste vi kan gjøre, er å leve det ut, og stadig mer. Vi blir innbudt til å ta rikelig til oss. Og siden Jesus er vår åndelige mat og drikke, vil det være til uendelig gagn for oss å gjøre det.

Herre, jeg takker deg: Det mitt nye liv ikke kan være uten, er også dets største glede. Derfor vil jeg leve ved deg.

16. oktober

«… for jeg lever, og dere skal leve» (Joh 14,19).

Jesus har gjort livet til dem som tror på ham, *like* sikkert som sitt eget. Så sant hodet lever, skal også lemmene leve. Er ikke Jesus stått opp, er vi døde i våre synder. Men nå er han stått opp, og da er alle troende oppreist i ham.

Hans død har tatt bort våre overtredelser og løst båndene som holdt oss fanget under dødsdommen. Hans oppstandelse beviser at vi er rettferdiggjort. Vi er frikjent, og barmhjertigheten sier: «Herren har tatt bort din synd. Du skal ikke dø» (2 Sam 12,13).

Jesus har gjort sitt folks liv like evig som sitt eget. Hvordan kan de dø så lenge han lever, når de er ett med ham? Han dør ikke mer, og døden har ikke lenger noen makt over ham. Derfor skal heller ikke de vende tilbake til sine gamle synders graver, men leve for Herren i et nytt liv.

Du troende, frykter du i store fristelser at du en dag skal falle for fiendens hånd? La da dette løftet fra Jesus være din trøst. Du skal aldri miste ditt åndelige liv, for det er «skjult med Kristus i Gud» (Kol 3,3).

Du tviler ikke på at din Herre er udødelig. Tro derfor ikke at han vil la deg dø, du som er ett med ham. Beviset for ditt liv er hans liv, og for hans liv er du ikke redd. Hvil derfor i din levende Herre.

17. oktober

«Den som frykter budet, han får lønn» (Ordsp 13,13).

Hellig ærefrykt for Guds ord står lavt i kurs. Folk innbiller seg at de er klokere enn Herrens ord, og setter seg til doms over det. «Men jeg gjorde ikke det, for jeg fryktet Gud» (Neh 5,15).

Vi tar imot den inspirerte boken som ufeilbarlig, og vi viser vår aktelse for den ved å være lydige. Vi er ikke skrekkslagne for Ordet,

men vi har en barnlig ærefrykt for det. Vi frykter budene, og derfor frykter vi ikke straffedommene.

Denne hellige frykten for Guds bud gir ydmykhetens hvile, og den er langt herligere enn stolthetens sorgløshet. Den er en brems når vi går nedover, og en spore når vi må klatre oppover.

Aktelsen for Guds bud bevarer oss fra det onde og leder oss til rettferdighet. Slik får vi en god samvittighet, som er som en kilde med vin. Vi blir løst fra ansvarets tyngde, og det er som liv fra de døde. Og vi får en visshet om Guds velbehag, som er en himmel på jord.

De ugudelige ler kanskje av vår dype aktelse for Herrens ord. Men hva gjør det? Lønnen for vårt høye kall er trøst nok for oss. Lydigheten lønner seg så rikt at vi bare kan se ned på spotternes hån.

18. oktober

«De som sår med gråt, skal høste med fryderop» (Sal 126,5).

Regntiden er til gagn for såkornet. Det er ikke heldig å så når jorden er altfor tørr. Det åndelige såkornet som blir sådd under engstelsens tårer, vil spire desto raskere. Saltet i bønnens tårer vil gi den gode sæden en smak som verner den mot ormen. Sannhet som blir holdt fram med hellig alvor, har dobbel livskraft i seg.

I stedet for å slutte å så fordi vi gråter, la oss fordoble innsatsen, for nettopp da er det god såtid.

Det ville ikke passe å så vår himmelske sæd mens vi ler. Dyp sorg og inderlig omsorg for andres sjeler passer langt bedre til gudfryktig undervisning enn lettsindig likegyldighet. Vi har hørt om menn som gikk i krigen med lett hjerte, men de ble slått. Slik går det gjerne også med dem som sår Herrens ord på den måten.

Kom da, mitt hjerte, så din sæd under tårer, for du har løftet om at du skal høste med fryderop. Du skal høste. Du, nettopp du selv, skal få se frukt av arbeidet ditt. Du skal få se en høst så rik at hjertet ditt skal glede seg storlig.

Når øynene dine er dunkle av sølvtårer, så tenk på de gylne kornaksene. Vær frimodig under dagens slit og skuffelser, for høstens dag skal gi deg full erstatning.

19. oktober

«Jeg vil tukte deg med måte» (Jer 30,11).

Å slippe all tukt ville være et betenkelig tegn. Det ville vise at Herren hadde sagt: «Han er bundet til avgudsbilder. La ham fare!» (jf. Hos 4,17). Gud gi at noe slikt aldri må hende oss!

Medgang uten avbrudd er farlig. Dem Gud elsker inderlig, refser og tukter han. Men dem som går fortapt, lar han fete seg uten frykt, som okser som skal slaktes. Det er i kjærlighet vår himmelske Far bruker riset på sine barn.

Men se, han tukter «med måte». Velsignelse gir han oss uten mål, men tukten deler han ut «med måte», det vil si med grenser. Det er som med israelittene: Ingen som sto under loven, kunne få mer enn «førti slag på ett nær» (2 Kor 11,24). Hvert slag måtte telles nøye, og lidelsen ble begrenset.

Slik er det også med de lidende lemmene i Guds troende folk: Hvert slag er talt. Det er visdommens og kjærlighetens målestokk som avgjør hvor mye tukt vi får.

La det være langt fra oss å knurre over en så guddommelig ordning.

Herre, når det er du som står og teller de bitre dråpene i begeret mitt, vil jeg ta dem av din hånd med tillit. Jeg vil gladelig drikke dem slik du har sagt, og si: «Skje din vilje.»

20. oktober

«… for han skal frelse sitt folk fra deres synder» (Matt 1,21).

Herre, frels meg fra mine synder! Navnet Jesus gir meg mot til å be slik.

«Frels meg fra mine gamle synder, så ingen gammel, ond vane får herske over meg. Frels meg fra de dårlige tilbøyelighetene i min natur, så jeg ikke skal bukke under for min egen svakhet. Frels meg fra de syndene som stadig står lokkende for øynene mine, så jeg ikke skal miste avskyen for dem. Frels meg fra skjulte synder, som jeg ikke ser fordi jeg mangler lys. Frels meg fra å falle i synd når fristelser plutselig overfaller meg. Frels meg, Herre, fra alle synder. La ikke en eneste synd få herredømme over meg.»

Bare du kan gjøre dette. Jeg kan ikke bryte mine egne lenker eller jage mine egne fiender på flukt.

Du vet hva fristelse er, for du ble selv fristet. Du vet også hva synd er, for du bar dens vekt. Du vet hvordan du skal holde meg oppe i

fristelsens tid. Du kan frelse meg fra å synde, og du kan frelse meg når jeg har syndet.

Selve navnet ditt lover at du vil gjøre dette.

Jeg ber deg: La meg i dag få erfare at denne profetien blir oppfylt. La meg ikke bukke under for sinne, stolthet, motløshet eller noen annen synd. Frels meg og gi meg et hellig liv, så ditt frelsernavn blir storlig æret i meg.

21. oktober

> «Den minste skal bli til tusen, og den ringeste til et veldig folk. Jeg, Herren, jeg vil la det skje hastig i sin tid» (Jes 60,22).

Guds verk begynner ofte i det små, men det er ikke mindre verdt for det. Når vi kjenner oss svake, vokser troen. Svakheten driver oss til Gud og gir hans navn ære.

Sennepsfrøet er mindre enn noe annet frø, og likevel vokser det opp til et tre med greiner der himmelens fugler bygger rede. Vi begynner kanskje med én, og en liten én attpåtil. Men «den minste» kan «bli til tusen».

Herren er stor i gangetabellen. Hvor ofte sa han ikke til sin ensomme tjener: «Jeg vil gjøre deg tallrik»? Stol på Herren, dere som bare er «to eller tre», for han vil være midt iblant dere når dere er samlet i hans navn.

«Den ringeste.» Hva kan være mer foraktelig i øynene på dem som bare regner med høyhet og makt? Og likevel er den ene kjernen til et stort folk. Om kvelden kommer det først bare én stjerne til syne, men snart stråler utallige lys på himmelen.

Vi trenger heller ikke tro at det er lenge til løftet blir oppfylt. For det lyder: «Jeg, Herren, jeg vil la det skje hastig i sin tid.» Det blir ingen utidig hast, slik som på et overopphetet møte; alt skal skje «i sin tid». Og likevel blir det ingen forsinkelse. Når Herren handler hastig, er hans hast herlig.

22. oktober

> «For du, Herre Herre, har talt. Og for din velsignelses skyld skal din tjeners hus bli velsignet i all evighet» (2 Sam 7,29).

Dette er et løfte som David holder fram for Herren, og hans eksempel bør lære oss to ting. Alt Herren har talt, bør vi ta imot som den

sikreste sannhet. Og vi bør holde det fram for ham når vi kommer til nådens trone.

Å, hvor herlig å kunne vise til det vår Gud har talt! Og hvor dyrebart å kunne bygge på et «for», slik David gjør i dette verset: «For du, Herre Herre, har talt»!

Vi ber ikke fordi vi tviler, men fordi vi tror. Å be i vantro sømmer seg ikke for Herrens barn. Nei, Herre, vi kan ikke tvile på deg. Vi er overbevist om at vi kan stole på hvert eneste av dine løfter. Vi kommer til deg og sier: «Det skje oss etter ditt ord!»

Velsign dine tjeneres hus. Helbred våre syke, frels dem som vakler, før de villfarne tilbake, og styrk i din nåde alle som frykter deg.

Herre, gi oss mat og klær etter ditt ord. Gi oss lykke i det vi tar oss til, og velsign særlig vårt strev for å gjøre ditt evangelium kjent for naboene våre. Gjør våre tjenere til dine tjenere og våre barn til dine barn.

La din velsignelse hvile over slektene som kommer. Og så lenge noen av våre etterkommere er her på jorden, la dem bli stående tro mot deg. Herre Gud, la din «tjeners hus bli velsignet»!

23. oktober

> «Lys er utsådd for den rettferdige, og glede for de oppriktige av hjertet» (Sal 97,11).

Det koster offer å være rettferdig i alle livets forhold, men til slutt vil det lønne seg.

Et hellig liv er som såkorn som blir sådd ut. Mye korn må gå med, og tilsynelatende ligger det begravet i jorden uten at det noen gang blir samlet inn igjen. Vi tar feil hvis vi venter en høst med det samme. Men det er lett å ta feil når det er lys som blir gravd ned.

Likevel er lyset «utsådd», sier teksten. Det ligger skjult; ingen kan se det, for det er sådd. Men vi kan være helt sikre på at det en dag vil åpenbare seg.

Vi er fullt forvisset om at Herren har lagt en herlig høst til rette for dem som sår lys. De skal høste, hver og en for seg selv. Og da skal de bli glade: For lysets sæd skal de bære gledens kornband.

Hjertet deres var oppriktig for Herren, selv om mennesker klandret dem. De var rettferdige, selv om omgivelsene misforsto dem og kalte dem dømmesyke. De måtte vente som bonden venter på jordens

grøde (jf. Jak 5,7). Men lyset var sådd for dem, og høstens Herre hadde gjort gleden i stand for dem.

Fatt mot, brødre! Vi trenger ikke ha det travelt, for snart skal sjelene våre eie lys og glede.

24. oktober

> «Jeg vil gjøre deg til en fast kobbermur mot dette folket. De skal stride mot deg, men ikke få overhånd over deg. For jeg er med deg og vil frelse deg og redde deg, sier Herren» (Jer 15,20).

En mann som står urokkelig fast i tro og gudsfrykt, er som en kobbermur som ingen kan bryte gjennom. Bare Herren kan skape slike menn. Og det er nettopp slike vi trenger, både i menigheten og i samfunnslivet, men fremfor alt på prekestolen.

Men folk som ikke går på akkord når det gjelder sannhet og rett, blir ikke tålt i vår slappe tid. De blir bekjempet med nebb og klør. Ingenting ser ut til å egge Satan og hans ætt mer til motstand enn nettopp hellig fasthet. De angriper den som står fast i sannheten, slik assyrerne beleiret befestede byer.

Vår glede er at de ikke skal få overhånd over dem som Gud har gjort sterke i sin veldige kraft. De som blir drevet omkring av hver lærdoms vind (jf. Ef 4,14), blir blåst bort ved første vindpust. Men de som elsker læren om den frelsende nåden fordi de selv har fått del i den, står urokkelig som klippen midt i det brusende havet.

Men hvor får vi denne fastheten fra? «Jeg er med deg, sier Herren.» Det er det sanne svaret. Herren vil frelse og redde de trofaste sjelene fra alle motstandernes angrep.

Hærer står mot oss, men hærskarenes Herre er med oss. Vi tør ikke vike en tomme. Herren selv bevarer oss i sannheten, og der skal vi stå fast for alltid.

25. oktober

> «Søk da først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg!» (Matt 6,33).

Legg merke til at Bibelen åpner med disse ordene: «I begynnelsen skapte Gud» (1 Mos 1,1). La livet ditt begynne på samme måte.

Søk av hele ditt hjerte først Guds rike – der har du ditt borgerskap – og hans rettferdighet, som skal være regelen for livet ditt. Da vil

alt det andre komme fra Herren selv, uten at du trenger å engste deg for det. Alt som er nødvendig for det livet som er nå, og for det som kommer, «skal dere få i tillegg».

Å, for et løfte! Gud påtar seg å gi oss mat, klær, hjem og så videre i tillegg når vi søker ham. Ta du deg av hans sak, så tar han seg av din.

Når du kjøper viktigere varer i butikken, får du papir og hyssing på kjøpet. På samme måte får vi det vi trenger av jordiske ting, når vi først søker Guds rike.

Den som er arving til den evige herlighet, skal ikke dø av sult. Og den som har kledd sin sjel i Guds rettferdighet, kan ikke Herren la gå med naken kropp.

Bort da med den nagende bekymringen! Sett alt inn på å søke Herren. Griskhet er fattigdom, og engstelse er elendighet. Tillit til Gud er en formue, og likhet med Gud er en himmelsk arv. Herre, jeg søker deg; la meg finne deg.

26. oktober

«Men for de utvalgtes skyld skal de dagene bli forkortet» (Matt 24,22).

For sine utvalgtes skyld holder Herren mange av sine dommer tilbake, og andre gjør han kortere. I store trengsler ville ilden ha fortært alt, om ikke Herren hadde dempet flammen for sine utvalgtes skyld. Slik frelser Herren sine utvalgte for Jesu skyld, og samtidig sparer han menneskeslekten for de utvalgtes skyld.

For en ære dette er for de hellige! Hvor ivrig burde de ikke bruke den innflytelsen de har hos Herren!

Han vil høre deres bønner for syndere og velsigne det de gjør for å få dem frelst. Han velsigner de troende for at de skal bli en velsignelse for de vantro. Mang en synder lever fordi Herren tar hensyn til at en mor, en hustru eller en datter ber for ham.

Har vi brukt den enestående makten Gud har betrodd oss, slik vi burde? Ber vi for vårt eget land, for andre land og for vår tid? Står vi fram som forbedere i tider med krig, hungersnød og farsotter, og ber inntrengende om at disse dagene må bli forkortet? Sørger vi for Gud over tidens vantro, villfarelse og tøylesløshet? Roper vi til vår Herre Jesus om at han må forkorte syndens herredømme ved å la sin herlige åpenbarelse komme snart?

La oss falle på kne og aldri hvile før Kristus åpenbarer seg for oss.

27. oktober

«… hans tjenere skal tjene ham. De skal se hans åsyn, og hans navn skal være på deres panner» (Åp 22,3–4).

Tre dyrebare ting skal bli gitt oss i herlighetens land der oppe.

«Hans tjenere skal tjene ham.» Ingen annen herre skal undertrykke oss, og ingen annen tjeneste skal plage oss. Vi skal få tjene Herren alltid, uten tretthet og uten feil.

Å tjene Herren Kristus i alle ting og å høre ham til som hans eiendom – det er vår sjels høyeste ærgjerrighet. Det er de helliges himmel.

«De skal se hans åsyn.» Dette gjør tjenesten full av glede; ja, det er samtidig lønnen for den. Vi skal kjenne Herren, for vi skal se ham som han er. Å få se Jesu åsyn er den største gunst som den mest trofaste av Herrens tjenere kan be ham om. Hva mer kunne selv Moses be om enn nettopp dette: «La meg da få se din herlighet!» (2 Mos 33,18)?

«Hans navn skal være på deres panner.» De ser på sin Herre til hans navn blir avtegnet på pannene deres. Han kjennes ved dem, og de kjennes ved ham. Det skjulte tegnet på nåden i hjertet blir til slutt et synlig kjennemerke på det nære slektskapet mellom Herren og sjelen.

Herre, gi oss begynnelsen på disse tre tingene her nede, så vi kan eie dem fullt ut i din egen salige bolig for evig.

28. oktober

«… så får de tilgivelse. For det var gjort av vanvare» (4 Mos 15,25).

Fordi vi er uvitende, ser vi ikke fullt ut de syndene vi gjør av vanvare. Men vi kan være sikre på at de er mange, både synder vi gjør, og synder vi lar være å gjøre. På den måten kan vi i all oppriktighet komme til å gjøre ting vi tror er til behag for Gud, men som han slett ikke har befalt oss, og som han ikke kan godta.

Herren kjenner hver eneste av disse syndene vi har gjort i uvitenhet. Det må virkelig gjøre oss engstelige at han i sin rettferdighet vil kreve oss til regnskap også for disse syndene.

Men på den andre siden finner troen en stor trøst i dette: Herren ser det vi ikke ser, for å rense oss fra de skjulte syndene. Han ser synden for ikke lenger å se den; han kaster den bak sin rygg (jf. Jes 38,17).

Vår store trøst er at Jesus, den sanne yppersteprest, har gjort soning for hele Israels barns menighet. Denne soningen gjelder også for synder gjort av vanvare. Hans dyrebare blod renser oss fra all synd (1 Joh 1,7).

Kanskje har øynene våre sett synden og grått over den, kanskje ikke. Men Gud har sett den, Kristus har sonet for den, og Ånden har vitnet for oss om at den er tilgitt. Slik har vi en tredobbel fred.

Min Far, jeg priser din guddommelige kunnskap. Den ser ikke bare mine overtredelser, men har også skaffet til veie en soning som frir meg fra syndens skyld, enda før jeg visste at jeg var skyldig.

29. oktober

> «For jeg vil sette en frelse til skille mellom mitt folk og ditt folk. I morgen skal dette tegnet skje» (2 Mos 8,23).

Farao har et folk, og Herren har et folk. Disse to folkene må ofte bo sammen, og det ser ut som de deler samme skjebne. Likevel er det stor forskjell på dem, og Herren vil la den komme til syne når tiden er inne. Det skal ikke gå dem likt for evig. Det skal bli stor forskjell på verdens mennesker og Herrens utvalgte folk.

Dette skal skje på dommens dag, når Herren skal herliggjøres i sine hellige. Men skillemuren kommer til syne allerede ved omvendelsen. Da blir de troendes synd tatt bort, mens de vantro blir værende under fordømmelsen.

Fra den stunden er de troende et folk for seg selv. De er kommet under en ny ledelse og får nye velsignelser.

Fra nå av er hjemmene deres frie for de tunge plagene som hjemsøkte egypterne. De er frelst fra de fordervelige lystene, fra bekymringens slangebitt, fra falskhetens råte og fra hatets grusomme plage, som ødelegger freden i mange familier.

Du prøvede troende, du har nok dine plager. Men vær viss på at du er fridd fra en sverm av langt verre onder, som plager hjertene og hjemmene til dem som tjener denne verdens gud.

Herren har satt et skille. Se til at du holder dette skillet ved like – i sinnelag og mål, i karakter og i hvem du omgås.

30. oktober

> «Og jeg vil stenke rent vann på dere, så dere skal bli rene. Fra alle deres urenheter og fra alle deres motbydelige avguder vil jeg rense dere» (Esek 36,25).

For en overveldende nåde! Han som har rettferdiggjort oss ved Jesu blod, vil også rense oss ved Den Hellige Ånds vann. Gud har sagt det, og derfor står det fast: «Dere skal bli rene.»

Herre, vi kjenner vår urenhet og gråter over den. Derfor er det så oppmuntrende å høre deg selv forsikre at vi skal bli rene. Å, at det snart måtte skje!

Han vil fri oss fra våre verste synder. Vantroens rot, de svikefulle lystene som strider mot sjelen (jf. 1 Pet 2,11), den stygge stoltheten og de spottende tankene Satan legger inn i oss mot det hellige navnet – alt dette skal renses bort og aldri mer komme tilbake.

Han vil også rense oss fra alle våre avguder, enten de er av gull eller av leire. Han vil rense oss fra uren kjærlighet og fra overdreven kjærlighet til det som i seg selv er rent. Alt det vi har gjort til avgud, må enten rives fra oss, eller vi må rives fra det.

Det er Gud som her taler om det han selv vil gjøre. Derfor er dette ordet så sikkert, og vi kan trygt stole på det som er lovet oss. At hjertet blir renset, er en av nådepaktens velsignelser, og den pakten er «ordnet i alle deler og trygget» (2 Sam 23,5).

31. oktober

> «Jeg skal ikke dø, men leve og fortelle om Herrens gjerninger» (Sal 118,17).

For en skjønn visshet! Den bygde uten tvil på et løfte som var blitt hvisket inn i salmistens sjel, og som nå fylte hjertet hans med glede.

Er jeg i samme stilling som David? Er jeg nedstemt fordi fienden håner meg? Står hele skarer mot meg, mens bare noen få står på min side? Sier vantroen at jeg skal legge meg ned og dø i fortvilelse, dø som en slagen og vanæret mann? Begynner fiendene mine alt å grave graven min?

Nå ja, hva så? Skal jeg lytte til fryktens hvisken og gi opp kampen, og med den alt mitt håp? Langt derifra!

Det er ennå liv i meg: «Jeg skal ikke dø.» Herren lever, og jeg skal også leve. Munnen min skal åpnes igjen, og jeg skal «fortelle om Herrens gjerninger».

Ja, jeg skal til og med fortelle om den nøden jeg er i nå, som et eksempel på hvor underfullt trofast og kjærlig Herren er, han som redder ut av all trengsel. «Hardt tuktet Herren meg, men til døden overga han meg ikke» (Sal 118,18). Ære være hans navn for evig!

Jeg er udødelig til mitt verk er fullført. Før Herren vil det, kan ingen gravhvelving lukke seg over meg.

November

1. november

«Han er trofast som kaller dere, han skal òg gjøre det» (1 Tess 5,24).

Hva er det han vil gjøre? Han vil hellige oss helt igjennom – les verset foran. Han vil fortsette sitt helliggjørende verk i oss til vi er fullkomne på alle måter. Vår «ånd, sjel og legeme» skal «bevares fullkomne, ulastelige ved vår Herre Jesu Kristi komme» (1 Tess 5,23). Han vil ikke tillate at vi faller fra nåden eller kommer inn under syndens herredømme.

For en nåde! Vi har all grunn til å tilbe ham som gir en slik gave.

Hvem vil gjøre dette? Herren, som har kalt oss fra mørket til sitt underfulle lys, ut fra syndens død til evig liv i Kristus Jesus. Bare han kan gjøre det. En slik fullkommenhet og bevaring kan bare komme fra all nådes Gud.

Og hvorfor vil han gjøre det? Fordi han er «trofast». Han er trofast mot sitt eget løfte, som borger for at han vil frelse de troende. Han er trofast mot sin Sønn, som skal få til lønn at hans folk blir stilt fram for ham uten feil. Og han er trofast mot det verket han begynte i oss da han kalte oss.

Det er ikke sin egen trofasthet de troende hviler på, men Herrens.

Se opp, min sjel! Her er et festmåltid å begynne en skyet måned med. Om det er tåke ute, kan det likevel være solskinn inne.

2. november

«Han nekter ikke dem noe godt som vandrer i uskyld» (Sal 84,12).

Herren holder kanskje tilbake mange behagelige ting, men «ikke noe godt». Han kan best bedømme hva som er godt for oss.

Men noen ting vet også vi er gode, og dem kan vi trygt be Herren om ved Jesus Kristus, vår Herre.

Hellighet er en god ting, og den vil han gjerne virke i oss. Seier over onde tilbøyeligheter, et hissig sinn og dårlige vaner vil han med glede gi oss. Derfor bør vi ikke slå oss til ro før vi er blitt kvitt disse onde tingene.

Full frelsesvisshet og et inderlig samfunn med seg selv vil han gi oss, og dessuten *veiledning* til hele sannheten og *frimodighet* til å tre fram for nådens trone. Har vi ikke dette, kommer det av at vi mangler tro til å ta imot – ikke av at Gud er uvillig til å gi. Et rolig, himmelsk sinn, stor tålmodighet og brennende kjærlighet – alt dette vil han gi som lønn for hellig flid.

Men legg godt merke til at vi må «vandre i uskyld». Det må ikke være krokveier eller halvhet, ikke hykleri eller list. Lever vi et urent liv, kan ikke Gud vise oss sin velvilje, for da ville han gi synden sitt bifall.

Uskyldens vei er veien til himmelske goder – goder så store at de rommer alt godt.

Å, for et løfte å bruke i bønnen! La oss bøye knærne.

3. november

> «For ennå må synet vente på sin tid. Men det haster mot enden og lyver ikke. Om det dryger, så vent på det! For komme skal det, det skal ikke utebli» (Hab 2,3).

Barmhjertigheten kan ofte virke sen, men den kommer sikkert. I sin ufeilbare visdom har Herren fastsatt en tid da han vil vise sin nådefulle makt, og Guds time er alltid den beste.

Vi har det alltid så travelt. Tanken på de herlige velsignelsene vekker lengselen vår etter å få dem straks. Men Herren holder seg til sine egne avtaler. Han kommer aldri før sin tid – men heller aldri for sent.

Guds ord blir her omtalt som noe levende som vil tale og komme.[1] Det er ikke en død bokstav, slik vi kan fristes til å tro når vi lenge har ventet på at det skal bli oppfylt.

Det levende ordet er på vei fra den levende Gud. Det kan se ut som det dryger, men i virkeligheten gjør det ikke det. Guds tog er ikke

[1] NB: «det haster mot enden». Spurgeons engelske bibel har «til slutt skal det tale».

forsinket. Det er bare et spørsmål om tålmodighet; snart skal vi selv få erfare Herrens trofasthet.

Ingen av hans løfter skal slå feil; ordet «lyver ikke». Det forsvinner heller ikke i taushet: «det skal tale». Å, for en trøst det vil tale inn i den troendes øre!

Ingen av hans løfter trenger å forlenges, slik en veksel må når den ikke blir innfridd på forfallsdagen. Det skal «ikke utebli».

Hva da, min sjel? Kan du ikke vente på din Gud? Hvil i ham i en fred som ingen ord kan beskrive.

4. november

> «Og han sa: Så sier Herren: Grav grøft ved grøft i dalen her! For så sier Herren: Dere skal ikke se vind og ikke se regn, men likevel skal denne dalen bli fylt med vann, så dere får drikke, både dere selv og buskapen og kløvdyrene» (2 Kong 3,16–17).

Tre hærer holdt på å omkomme av tørst, men Herren grep inn. Han sendte verken skyer eller regn, og likevel ga han dem vann i overflod. Han er ikke avhengig av de vanlige midlene, men kan i sin makt og visdom overraske sitt folk med nye ting. Slik får vi se mer av Guds storhet enn om han hadde gått fram etter den vanlige regelen.

Viser Herren seg ikke for oss slik vi ventet, ønsket eller tenkte oss, vil han likevel på en eller annen måte gi oss det vi trenger. Det er en stor velsignelse for oss å bli løftet over alle mellomledd, så vi kan se opp til ham som kan gi oss alt direkte.

Har vi i dag nåde nok til å grave «grøfter» som Guds velsignelse kan strømme inn i? Å, hvor ofte svikter vi ikke når vi skal vise en sann tro i handling!

La oss i dag speide etter bønnesvar, som den lille jenta som tok med seg paraply til møtet der de troende skulle be om regn i en tørketid. La oss enkelt og i tro vente på Herrens velsignelse. La oss gjøre dalen full av grøfter og vente å se dem alle fylt med vann.

5. november

> «For ikke til evig tid går jeg i rette, og ikke for alle tider er jeg vred. For da måtte ånden visne for mitt åsyn, de sjeler som jeg har skapt» (Jes 57,16).

Vår himmelske Far søker å oppdra oss, ikke å ødelegge oss. Når han strider mot oss, har han en kjærlig hensikt med oss. Han vil ikke alltid løfte hånden mot oss.

Vi synes Herrens refselse varer lenge, men det kommer av at tålmodigheten vår er så liten.

Hans miskunn varer evig, men det gjør ikke hans tukt. Natten kan nok trekke sitt mørke langt ut, men en gang må den vike for dagen som bryter fram. Refselsen varer bare en tid, og slik er det også med vreden som er årsaken til den. Herren elsker sine utvalgte altfor høyt til å være vred på dem for alltid.

Skulle han alltid handle med oss slik han gjør til visse tider, ville vi til slutt segne om og falle i dødens armer.

Fatt derfor mot, mitt motløse hjerte! Herren vil holde deg oppe og føre deg vel igjennom alt. Han vet hvor svak du er, og hvor lite du makter å bære. Derfor vil han fare varsomt med det skrøpelige karet han selv har formet.

La ikke smertene nå skremme deg, for du går mot en lykkelig framtid. Han som slår, vil også lege. Etter den korte vreden skal det komme stor miskunn.

6. november

> «Gled deg i Herren! Så skal han gi deg det ditt hjerte trakter etter» (Sal 37,4).

Gleden i Gud har en forvandlende kraft som løfter oss over begjærene i vår falne natur. Gleden i Jehova er ikke bare søt i seg selv. Den gir også sjelen en slik velsignelse at hjertets ønsker faller sammen med Herrens vilje – så fullt at Gud trygt kan love å oppfylle dem.

Er ikke dette en overveldende glede – at den kan forme ønskene våre etter Guds egne?

Det ligger så nær for oss å ville ha alt etter våre egne ønsker og vår egen vilje. Vi følger ikke Herrens vilje, som er at vi først skal søke ham og så vente at alt det andre skal gis oss i tillegg (jf. Matt 6,33).

Lar vi hjertet bli så fylt av Gud at det flyter over av glede, vil Herren selv sørge for at vi ikke mangler noe godt.

La oss ikke søke gleden ute, men bli hjemme hos Gud og drikke vann av vår egen kilde. Han kan gjøre mer for oss enn alle våre venner.

Det er bedre å være tilfreds med Gud alene enn å gå omkring og klage over alle de små vanskelighetene vi møter i livet.

Kanskje får vi prøvelser en tid. Men fører de oss nærmere Herren, er de svært verdifulle, for til slutt vil de føre til at alle våre rette ønsker blir oppfylt.

7. november

«Den som fornedrer seg selv, skal opphøyes» (Luk 18,14).

Det burde ikke være vanskelig for oss å fornedre oss, for hva har vi vel å være stolte av? Vi burde ta den laveste plassen uten at noen sa det til oss. Er vi fornuftige og ærlige, blir vi små i våre egne øyne.

Særlig når vi trer fram for Gud i bønn, synker vi ned til ingenting. Der kan vi ikke tale om fortjeneste, for vi har ingen. Vår eneste tilflukt må være nåden: «Gud, vær meg synder nådig!» (Luk 18,13).

Her er et oppmuntrende ord fra tronen: Herren vil opphøye oss dersom vi fornedrer oss selv. For oss går veien opp ved at vi går ned. Når vi blir kledd av vårt eget, blir vi ikledd ydmykhet – den beste drakten vi kan bære.

Herren vil opphøye oss med fred og glede i sinnet. Han vil opphøye oss til kjennskap til sitt ord og til samfunn med seg selv. Han vil opphøye oss til en glad visshet om nåde og rettferdiggjørelse.

Herren gir ære til dem som kan bære den til giverens ære. Aktelse og innflytelse gir han dem som ikke blir oppblåste av det, men desto mer kjenner ansvaret.

Verken Gud eller mennesker bryr seg om å opphøye en mann som opphøyer seg selv. Men både Gud og mennesker går sammen om å ære den som har verdi og er beskjeden.

Å Herre, senk meg ned i meg selv, så jeg kan opphøyes i deg!

8. november

«Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet» (2 Kor 12,9).

Vi burde rose oss av vår svakhet, for den gir plass for Guds styrke. Vi ville aldri ha kjent nådens kraft hvis vi ikke hadde kjent naturens svakhet. Lovet være Herren for tornen i kjødet og for Satans engel som slår oss, for de driver oss til å søke vår styrke i Gud.

Det er et herlig ord fra Herrens egne lepper. Mange ganger har det fått den som skriver dette, til å juble høyt av glede.

Guds nåde er nok for meg! Ja, det skulle jeg mene. Er ikke luften nok for fuglen, og havet nok for fisken? Den Allmektige er mer enn nok for mine største behov. Han som er nok for himmel og jord, kan visselig møte alt en fattig orm som jeg trenger.

La oss derfor støtte oss til vår Gud og hans nåde. Tar han ikke sorgen vår bort, vil han gjøre oss i stand til å bære den. Hans styrke skal bli gitt oss i så rikt mål at vi skal tråkke fienden under føttene og overvinne alle vanskeligheter.

Det er bedre å ha Guds kraft enn vår egen. For om vi var tusen ganger sterkere enn vi er, ville alt bli til ingenting når vi sto ansikt til ansikt med fienden. Men om vi kunne bli enda svakere enn vi er – og det er neppe mulig – ville vi likevel makte alt i Kristus.

9. november

«Og de skal kjenne at jeg, Herren deres Gud, er med dem, og at de, Israels hus, er mitt folk, sier Herren Herren» (Esek 34,30).

Å være Herrens eget folk er en utsøkt velsignelse. Men å vite sikkert at vi er det, er en velsignelse som gir hvile og trøst.

Det er én ting å håpe at Gud er med oss, og en annen å vite at han er det. Troen frelser oss, men vissheten gjør oss tilfreds. Vi får Gud til vår Gud når vi tror på ham. Men gleden i ham får vi først når vi vet at han er vår og vi er hans.

Ingen troende burde nøye seg med bare å håpe og stole. Han burde be Herren føre ham fram til full visshet, så håpet blir til sikker viten.

Når vi får glede oss over paktens velsignelser og se vår Herre Jesus reist opp for oss som «en plantning til navnkundighet» (Esek 34,29),[2] kommer vi til en klar kunnskap om Guds velbehag i oss.

Det er ikke ved loven, men ved nåden vi lærer at vi er Herrens folk. La oss alltid vende blikket mot den frie nåden.

Troens visshet kommer ikke ved lovens gjerninger. Den er en frukt av evangeliet og kan bare nå oss på evangeliets vei. La oss ikke se inn i oss selv, men bare til Herren. Når vi ser Jesus, ser vi vår frelse.

[2] NB: «en fruktbar jord som det står ry av».

Herre, send en så mektig flodbølge av din kjærlighet at den skyller bort tvilens og fryktens søle fra vår sjel!

10. november

«Han skal ikke la din fot vakle» (Sal 121,3).

Når Herren ikke vil tillate det, kan verken mennesker eller djevler få oss til å vakle. Hvor de ville glede seg om de kunne få oss til å falle på en vanærende måte, drive oss bort fra vår plass og la oss synke i glemselens hav!

Og det kunne de også gjøre, hvis det ikke var for én hindring – en eneste: Herren vil ikke la det skje. Og når han ikke vil tillate det, skal vi ikke vakle.

Livsveien vår kan lignes med en vandring i Alpene. På fjellstiene er det lett å vakle. Høyt oppe blir en fort svimmel, og da kan foten skli. Noen steder er stien glatt som glass, andre steder full av løse steiner, og begge steder er det vanskelig å unngå et fall.

Slik er det også med livet vårt. Den som kan vandre gjennom verden uten å vakle, har god grunn til å takke Gud for hans bevarende nåde.

Et Guds barn har vaklende knær og trette føtter. Blant alle snarer, fallgruver og listige fiender ville han ikke stå fast en eneste time om ikke Guds trofaste kjærlighet holdt ham oppe og ikke lot hans fot vakle.

Blant tusen farer går min sti,
men du, min Fader, står meg bi:
din hånd vil lede meg trygt frem
inntil jeg når mitt himmelhjem.

11. november

«For synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden» (Rom 6,14).

Synden vil herske hvis den får lov. Den nøyer seg ikke med noen lavere plass enn hjertets trone.

Noen ganger frykter vi at den skal overvinne oss, og da roper vi til Herren: «La ingen urett herske over meg!» (Sal 119,133). Da gir han dette trøstefulle svaret: «Synden skal ikke få herske over dere.» Den

kan nok angripe deg og til og med såre deg, men den skal aldri få fast herredømme over deg.

Var vi under loven, ville synden samle krefter og holde oss fanget under sin makt. For det er syndens straff at en kommer inn under dens herredømme.

Men vi som er under nådepakten, er ved paktens løfte sikret mot å bli skilt fra den levende Gud. Nåden er lovet oss, og ved den er vi blitt reist opp igjen, renset fra våre synder og løst fra våre onde vaners lenker.

Vi kunne like godt legge oss ned i fortvilelse og være tilfreds med å «tjene egypterne» (jf. 2 Mos 14,12), hvis vi var slaver som måtte arbeide for det evige liv. Men siden vi er Herrens frigitte, får vi mot til å ta opp kampen mot våre onde tilbøyeligheter. Vi er fast forvisset om at vi aldri mer skal komme under syndens svøpe.

Gud selv gir oss seieren ved vår Herre Jesus Kristus. Ham være æren i all evighet! Amen.

12. november

«Mitt folk skal mettes med mine gode ting, sier Herren» (Jer 31,14).

Legg merke til at «min» står to ganger i setningen: «Mitt folk skal mettes med *mine* gode ting.»

Det folket som finner sin fylde i Gud, blir kalt Guds eget. Han er fornøyd med dem, og de er fornøyd med ham. De kaller ham sin Gud, og han kaller dem sitt folk. Han er tilfreds med å ha dem som sin del, og de er tilfreds med ham som sin del. Mellom Guds Israel og Israels Gud er det et gjensidig samfunn i glede.

Dette folket er mettet, og det er en stor ting. Svært få av menneskebarna blir noen gang tilfreds, hvordan kårene deres enn er. Om de så har slukt alle denne verdens fornøyelser, roper de fremdeles: «Gi! Gi!»

Bare helliggjorte sjeler er tilfredse sjeler. Gud selv må både omvende oss og gjøre oss tilfreds.

Det er ikke underlig at Herrens folk skal mettes med sin Herres gode ting. Her er godhet uten innblanding, gavmildhet uten grense, barmhjertighet uten bebreidelse, kjærlighet uten forandring og velvilje uten forbehold.

Metter ikke Guds godhet oss, hva skulle da kunne gjøre det? Går vi da fremdeles og sukker? Sannelig, det må være noe galt med ønskene i vårt indre, hvis ikke Guds godhet makter å mette oss.

Herre, min sjel er mettet. Velsignet være ditt navn!

13. november

«Se, han slumrer ikke og sover ikke, Israels vokter» (Sal 121,4).

Jehova er «Israels vokter». Ingen bevisstløshet sniker seg noen gang over ham, verken tung søvn eller lett slummer. Han forsømmer aldri å vokte sitt folks hus og hjerte. Det er grunn nok for oss til å hvile i full ro.

Aleksander den store sa at han kunne sove fordi vennen hans Parmenion holdt vakt. Hvor mye mer kan da ikke vi gå til ro, vi som har Gud til vokter!

Ordet «se» står her først i setningen for å lede oppmerksomheten vår mot denne trøstefulle sannheten. Jakob sovnet med en stein til hodepute, men Herren hans var våken og åpenbarte seg for sin tjener i et herlig syn. Når vi ligger forsvarsløse, vil Jehova selv dekke over hodet vårt.

Herren våker over sitt folk slik en rik mann våker over skattene sine, en kaptein med sin garnison over en by og en vaktpost over sin konge. Ingen kan skade dem som har Herren til vokter.

La meg overgi min sjel i hans kjærlige hender! Han glemmer oss aldri, han slutter aldri å ha omsorg for oss, og aldri blir han ute av stand til å bevare oss.

Å Herre, vokt meg så jeg ikke farer vill og går fortapt! Bevar meg, så jeg kan holde dine bud! Du som aldri slumrer, våk over meg, så jeg aldri blir sløv lik dem som sover dødens søvn.

14. november

«Om dere ber meg om noe i mitt navn, så skal jeg gjøre det!» (Joh 14,14).

For et vidt løfte! «Noe»! Stort eller lite – alle mine behov er dekket av dette ene ordet «noe». Opp, min sjel! Kom fritt fram for nådestolen, og hør din Herre si til deg: «Lukk din munn vidt opp, og jeg vil fylle den!» (Sal 81,11).

Og for et klokt løfte! Vi skal alltid be i Jesu navn. Slik løftet oppmuntrer oss, ærer det også ham. Det gir oss en grunn å påberope oss som aldri forandrer seg.

Andre grunner vi kunne vise til, for eksempel vårt eget forhold til Gud eller vår erfaring av hans nåde, kan av og til svikte. Men Jesu navn er like mektig ved nådens trone som før, så vi alltid kan lite på det med full visshet.

Og endelig: for en lærerik bønn! Jeg må ikke be om noe som jeg ikke kan sette Kristi navn og segl under. Jeg tør ikke bruke Jesu navn i en egenkjærlig og dårlig bønn. Min Herres navn får jeg bare bruke i slike bønner som han selv ville ha bedt i mitt sted.

Det er et høyt privilegium å få fullmakt til å be i Jesu navn, som om det var Jesus selv som ba. Men kjærligheten vår til ham vil aldri tillate oss å sette navnet hans der han selv ikke ville ha satt det.

Ber jeg om det som Jesus godkjenner? Tør jeg sette hans segl på bønnene mine? I så fall har jeg det jeg søker hos Faderen.

15. november

«Min Gud skal etter sin rikdom fylle all deres trang i herlighet i Kristus Jesus» (Fil 4,19).

Paulus' Gud er vår Gud og vil fylle all vår trang. Paulus var viss på dette når det gjaldt filipperne, og vi er like visse på det for vår egen del.

Gud vil gjøre det, for det ligner ham. Han elsker oss, han gleder seg over å velsigne oss, og det gir ham ære å gjøre det. Hans medlidenhet, makt, kjærlighet og trofasthet virker alle sammen til at vi ikke skal gå til grunne.

Og legg merke til hvilken målestokk Herren bruker: «etter sin rikdom … i herlighet i Kristus Jesus». Nådens rikdom er stor, men hva da med hans herlighets rikdom? «Sin rikdom … i herlighet i Kristus Jesus» – hvem kan regne den ut?

Etter dette grenseløse målet vil Gud fylle det veldige svelget av våre behov. Han øser ut all sin fylde gjennom Herren Jesus som gjennom en kanal, så den kan strømme til oss i rikeste mål.

Den som skriver dette, vet hva det er å bli prøvd i arbeidet i Herrens vingård. Troskap er blitt lønnet med utakk, og rause givere har sluttet med sine bidrag.

Men han som de prøvde å trykke ned, er ikke blitt en øre fattigere av det. Nei, han er tvert imot blitt rikere, for dette løftet har vist seg sant: «Min Gud skal fylle all deres trang.» Guds forrådskamre er sikrere enn Englands bank.

16. november

> «Ingen av de våpen som blir smidd mot deg, skal ha fremgang, og hver tunge som går i rette med deg, skal du få domfelt» (Jes 54,17).

Det er stort leven i fiendens smie. De holder på å smi våpen som de tenker å slå de hellige med. Men selv det kunne de ikke gjøre om ikke de helliges Herre tillot det, for han har skapt «smeden som puster i kullilden» (Jes 54,16).

Men se hvor ivrig de arbeider! Hvor mange sverd og spyd de lager! Likevel gjør det ingenting, for på hvert eneste våpenblad kan du lese denne innskriften: «Det skal ikke ha fremgang.»

Men lytt til en annen lyd: tungenes angrep. Tungene er mer fryktelige våpen enn dem som blir smidd på ambolten, og det onde de gjør, skjærer dypere og volder mer smerte enn noe sverd.

Hva skal det bli av oss nå? Baktalelse, falskhet, spott og insinuasjoner – det er giftige piler. Hvordan skal vi stå imot dem?

Herren lover oss at selv om vi ikke kan få disse tungene til å tie, skal vi likevel ikke bli ødelagt av dem i lengden. De dømmer oss en tid, men vi skal til slutt dømme dem for alltid. Løgnernes munn skal bli stoppet, og deres falskhet skal bli vendt til ære for dem som har måttet lide under den.

17. november

> «For Herren skal ikke forkaste sitt folk og ikke forlate sin arv» (Sal 94,14).

Nei, han vil ikke forkaste en eneste av dem. Mennesker har sine «forkastede», men Gud har ingen, for hans kall er uforanderlig og hans kjærlighet evig. Ingen kan vise fram et eneste menneske som Gud har forkastet etter at han hadde utvalgt ham til salighet hos seg.

Denne herlige sannheten blir framholdt i salmen for å oppmuntre alle engstelige sjeler. Herren tukter nok sine egne, men han forlater dem ikke.

Hensikten med tukten er å oppdra oss, så vi kan få en stille ånd og et edruelig sinn og slik finne hvile for vår sjel. De ugudelige blir derimot overlatt til seg selv inntil graven de skal falle i, er gravd. Men de gudfryktige blir satt i skole, så de kan bli formet for sin herlige bestemmelse i det som kommer.

Dommen skal en gang komme tilbake over de ugudelige og fullføre sitt verk. Men den skal også vende seg til forsvar for de oppriktige og gudfryktige.

Derfor bør vi ta imot tukten i stille underkastelse. Den skjer ikke i vrede, men i kjærlighet.

Gud må tukte og veilede,
men han gjør det ikke i vrede;
nei, det skjer av kjærlighet,
ikke fordi han er vred.

18. november

> «På den dagen skal Herren verne Jerusalems innbyggere. Den iblant dem som snubler, skal på den dagen være som David. Og Davids hus skal være som Gud, som Herrens engel foran dem» (Sak 12,8).

En av de beste måtene Herren verner sitt folk på, er å gjøre dem sterke i det indre mennesket. Menn er bedre enn murer, og tro er sterkere enn festninger.

Gud kan gjøre den svakeste blant oss til en David, Israels kjempe. Herre, la det skje med meg! Fyll meg med din kraft, og gi meg et hellig mot, så jeg i tillit til deg kan gå mot den store kjempen med slynge og stein.

Og dem som er kjemper, kan Herren gjøre enda sterkere enn de er: David kan bli som Gud, som Jehovas engel. Det ville være en makeløs vekst, men det er likevel mulig, ellers ville det ikke stått skrevet her.

Å Herre, gjør dette med våre beste ledere! Vis oss hva du makter å gjøre: å løfte dine trofaste tjenere så høyt i nåde og hellighet at alle kan se at det kommer fra deg og ikke fra menneskelig makt.

Herre, bo i dine hellige, og de skal ligne deg! Fyll dem med din kraft, så de kan bli som de levende vesenene som står foran din trone. Oppfyll dette løftet i dag på hele din menighet, for Jesu skyld. Amen.

19. november

«Fra i dag av vil jeg velsigne» (Hag 2,19).

Framtiden er skjult for oss. Likevel har vi her et vindu vi kan se gjennom, inn i de ufødte årene. Herren sier: «Fra i dag av vil jeg velsigne.»

Det er verdt å merke seg hvilken dag løftet sikter til. Avlingen hadde slått feil på grunn av kornsot, rust og meldugg, og alt for syndens skyld.

Men nå så Herren at de han hadde tuktet, begynte å lyde hans ord og bygge hans tempel. Da sa han: «... til den dagen da grunnen til Herrens tempel ble lagt. Legg merke til dette: ... Fra i dag av vil jeg velsigne» (Hag 2,18–19).

Hvis vi har levd i en synd, men lar Den Hellige Ånd rense oss fra den, kan vi være visse på at Herrens velsignelse vil komme over oss. Hans smil, hans Ånd og en rikere åpenbaring av hans sannhet vil alt sammen bli oss til en større velsignelse.

Kanskje møter vi mer motstand fra mennesker fordi vi er trofaste. Men vi skal komme inn i et inderligere samfunn med Herren vår Gud og få et klarere syn på vår utvelgelse i ham.

Å Herre, jeg har bestemt meg for å være mer tro mot deg og mer helhjertet følge dine forskrifter og lyde dine bud. Derfor ber jeg deg ved Kristus Jesus: Velsign meg i mitt daglige liv, så jeg fra nå av kan være mer til din ære.

20. november

«For han mettet den tørstende sjel, han fylte den hungrende sjel med godt» (Sal 107,9).

Det er godt at sjelen lengter etter Gud, og jo dypere lengselen er, desto bedre. Herren vil mette den sjelen som lengter. La oss hungre etter Gud, for han vil mette rikelig.

Det står aldri rett til med oss når vi er tilfreds med oss selv og ikke lengter etter mer. Å, om vi måtte lengte etter mer nåde, etter å få kjenne mer av Herrens nærhet! Velsignede Hellige Ånd, lær oss å sukke og rope etter det beste, ja, det aller beste!

Sult er slett ingen behagelig følelse. Men «salige er de som hungrer og tørster etter rettferdigheten» (Matt 5,6).

De som hungrer slik, skal ikke bare få stilt sulten med litt dårlig mat; de skal bli mettet. Og de skal ikke mettes med en mengde simpel føde, men med en kost som er deres gode Herre verdig. For de skal bli «fylt med godt» av Jehova selv.

Opp da, min sjel! La oss ikke bli motløse fordi vi hungrer og tørster. La oss heller høre hva salmisten sier – også han hungret og tørstet etter å se sin Gud æret: «De skal prise Herren for hans miskunn og for hans undergjerninger mot menneskenes barn» (Sal 107,8).

21. november

> «Vend dere til meg og bli frelst, alle jordens ender! For jeg er Gud, og ingen annen» (Jes 45,22).

Dette er løftenes løfte. Det ligger i grunnvollen for vårt åndelige liv. Vi blir frelst ved et blikk på ham som er «en rettferdig Gud og en frelser» (Jes 45,21).

Hvor enkel er ikke anvisningen: «Vend dere til meg» – eller, som det står i Spurgeons engelske bibel: «Se til meg»! Og hvor rimelig er ikke kravet! Skulle ikke skapningen vende seg til Skaperen? Lenge nok har vi vendt oss til andre. Det er på tide at vi vender oss til ham som innbyr oss så kjærlig og lover å frelse oss.

Bare et blikk! Skulle vi ikke se med en gang? Det kreves ikke at vi har noe i oss selv å komme med. Vi skal bare se utover og oppover til vår Herre på tronen, dit han steg opp fra korset.

Det kreves ingen forberedelse og ingen kraftanstrengelse. Det trengs verken vett eller visdom, rikdom eller makt. Alt vi trenger, har vi i Herren vår Gud. Ser vi hen til ham for alt, skal alt bli vårt, og vi skal bli frelst.

Kom da, dere som er langt borte, og se hit! Dere jordens ender, vend øynene oppover! Slik en kan se solen og glede seg i dens lys selv fra verdens fjerneste avkroker, skal også dere som ligger like ved helvetes porter, få ta imot Guds lys, himmelsk liv og frelse ved Jesus Kristus – bare ved å vende dere hit. Han er Gud og derfor mektig til å frelse.

22. november

> «I de dager og på den tid, sier Herren, skal de lete etter Israels misgjerning, men den skal ikke være til, og etter Judas synder,

> men de skal ikke finnes, for jeg vil tilgi dem som jeg lar bli tilbake» (Jer 50,20).

Dette er herlige ord! For en fullkommen tilgivelse som her er lovet de syndige folkene Israel og Juda! Synden skal bli så helt utslettet at den ikke lenger er til, og tilgitt så helt at den ikke finnes. Ære være Gud for en slik nåde!

Satan leter etter våre synder for å anklage oss. Våre fiender leter etter dem for å laste oss, og selv vår egen samvittighet leter etter dem med en nesten sykelig iver.

Men når Herren renser oss med Jesu dyrebare blod, frykter vi ingen leting, for «den skal ikke være til», «de skal ikke finnes».

Herren har gjort det slik at hans folks synd ikke lenger er til. Han har utslettet overtredelsene og gjort ende på synden (jf. Dan 9,24). Jesu soningsoffer har kastet syndene våre i havets dyp (jf. Mi 7,19). Dette bør få oss til å juble av glede.

Grunnen til at syndene våre blir så fullstendig utslettet, er at det er Jehova selv som tilgir sine utvalgte. Hans nådeord er ikke bare kongelig, men guddommelig. Han sier tilgivelsens ord, og dermed er vi tilgitt. Han anvender soningen i Kristus på oss, og når vi er i ham, trenger vi ikke frykte noen fordømmelse. Velsignet være navnet til den Gud som tilgir alt!

23. november

> «Herren din Gud vil litt etter litt drive disse folkene ut for deg» (5 Mos 7,22).

Vi kan ikke vente å vinne seier for Herren Jesus med ett eneste slag. Onde tilbøyeligheter og vaner er svært seiglivede. Noen steder tar det til og med år å drive ut bare én av de mange lastene som besmitter innbyggerne i det fremmede landet vi bor i. Men vi må likevel fortsette kampen av all makt, selv om framgangen tidvis kan virke liten.

Vår oppgave er å vinne verden for Kristus. Vi må ikke inngå forbund med det onde, men prøve å utrydde det. Vi skal ikke jage etter popularitet, men føre krig mot all urettferdighet. Vantro, pavedømme, drikkeondet, urenhet, undertrykkelse, verdslighet og villfarelse – alt dette er fiender som skal «drives ut».

Bare Herren makter å gjøre dette. Men han bruker trofaste tjenere, og – priset være hans navn – dem har han lovet å stå bi. «Herren din Gud vil litt etter litt drive disse folkene ut for deg.»

Han vil gjøre det litt etter litt, for at vi skal lære tålmodighet, vokse i troen, være på vakt og unngå kjødelig selvsikkerhet. La oss takke Gud for den lille framgangen vi har hatt, og be om mer. La oss aldri stikke sverdet i sliren før hele landet er vunnet for Jesus.

Fatt mot, min sjel! Gå fram litt etter litt, for mange småting blir til sammen et stort hele.

24. november

«Han går ikke alltid i rette, og gjemmer ikke på vrede for evig» (Sal 103,9).

Til sine tider vil han nok «gå i rette» med oss. Ellers ville han ikke være en vis Far for slike stakkars, feilende barn som oss. De oppriktige kjenner hans irettesettelse som svært smertefull, for de vet så godt hvor vel de har fortjent den, og hvor ille de gjør når de bedrøver ham.

Vi vet hva en slik irettesettelse betyr, og vi bøyer oss for ham i sorg over at vi har vakt hans vrede.

Men for en trøst vi finner i disse ordene: «Ikke alltid» vil han gå i rette! Vender vi om til ham med et hjerte som er knust over synden og har brutt med den, vil han straks komme oss i møte med sitt farssmil.

Det er ingen glede for ham å vise et truende ansikt mot dem han elsker av hele sitt hjerte. Tvert imot er det hans glede at vår glede skal bli fullkommen.

Kom da, la oss søke hans åsyn! Vi har ingen grunn til å tvile, ikke engang til å miste motet. La oss elske en Gud som går i rette med oss, og om ikke lenge skal vi få synge: «Din vrede hørte opp, og du trøstet meg» (Jes 12,1).

Bort med dere, dere mørke anelser, dere vantroens svarte ravner! Kom inn, du ydmyke håp og dere kjære minner, dere hjertets rene duer!

Han som for lenge siden rettferdiggjorde oss som dommer, vil igjen tilgi oss som Far. Og vi skal glede oss i hans ømme, uforanderlige kjærlighet.

25. november

> «Hvem er du, du store fjell som reiser deg foran Serubabel? Bli til en slette! Han skal føre toppsteinen fram under høye rop: Nåde, nåde være med den!» (Sak 4,7).

Noen ganger ser det ut som fjell av vanskeligheter, motløshet og nød reiser seg og stenger veien for oss. Vår naturlige fornuft ser ingen utvei, verken over, gjennom eller rundt. Får bare troen slippe til, forsvinner fjellene og blir til en slette.

Men først må troen høre ordet fra Herrens munn: «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd» (Sak 4,6). Denne herlige sannheten må få rom i vår sjel, skal vi kunne møte livets mange harde prøvelser.

Jeg ser at jeg ikke makter noe av meg selv, og at det heller ikke nytter å stole på mennesker. «Ikke ved makt.» Jeg forstår at en ikke kan stole på noe synlig; kraften må komme fra den usynlige Ånd.

Vi må regne med Gud alene og ikke med menneskelige midler og redskaper. Og tar den allmektige Gud seg av sitt folks sak, blir selv de store fjellene til ingenting.

Han kan flytte verdener like lett som en gutt kaster ballen sin opp i luften eller sparker den bort. Denne kraften kan han gi meg.

Ba Herren meg flytte et av fjellene i Alpene, kunne jeg gjøre det i hans navn. Om det så var et stort fjell, ville det likevel bli til en slette tross min svakhet, hvis Herren sa det. Hva har jeg å frykte når bare Gud er ved min side?

26. november

> «Deres smerte skal bli til glede!» (Joh 16,20).

Disiplenes særlige sorg var at deres Herre skulle dø og skilles fra dem. Men denne sorgen ble forvandlet til glede da han sto opp fra de døde og igjen viste seg for dem. Alle de helliges sorger skal forvandles på samme måte – selv de verste, som ser ut som de for alltid skal være en kilde til bitterhet.

Jo større sorg, desto større glede. Om vi har lass av sorger, kan Herrens makt forvandle dem til hele tonn av glede. Jo bitrere smerte, desto søtere fryd.

Svinger pendelen langt til venstre, går den desto lenger til høyre. Minnet om den dype sorgen vil øke gleden som følger etter. Det ene blir satt opp mot det andre: diamanten stråler desto klarere mot den mørke bakgrunnen.

Ta mot til deg, mitt hjerte! Om en liten stund skal jeg bli like glad som jeg nå er bedrøvet. Jesus forteller meg at sorgen min skal bli til glede ved en himmelsk forvandling.

Jeg skjønner ikke hvordan det skal gå til, men jeg tror hans ord om at det skal skje, og jeg begynner allerede å juble i glad forventning.

Denne tunge sinnsstemningen skal ikke vare lenge. Snart skal jeg løftes opp til de salige som priser Herren dag og natt, og der skal jeg synge om den miskunn som førte meg ut av den store trengsel.

27. november

> «Da sa han: Mitt åsyn skal gå med, og jeg vil føre deg til hvile» (2 Mos 33,14).

Et herlig løfte! Herre, gi meg nåde til å ta det til meg som mitt!

Vi må en gang bryte opp herfra, for her har vi ingen by som blir stående (jf. Hebr 13,14). Det hender så ofte at vi blir kalt bort fra et sted akkurat når vi føler oss mest hjemme der. Men her er en motgift mot dette: Herren selv vil holde oss med selskap.

Hans åsyn – det betyr hans velvilje, hans samfunn, hans omsorg og hans makt – skal alltid være med oss på hele vår vandring. I virkeligheten sier dette langt mer enn ordene uttrykker, for det betyr i grunnen alt.

Har vi Herren med oss, eier vi himmel og jord. Gå med meg, Herre, og send meg så hvor du vil!

Vi har håp om å finne et hvilested. Teksten lover oss det. Vi finner vår hvile i Herren – i det han gir, gjør og verner. Hans nærvær gir oss hvile selv mens vi er på vandring, ja, midt i kampen.

Hvile! Tre ganger velsignede ord! Kan dødelige virkelig få nyte den? Ja, løftet står der, og vi holder oss til det.

Freden strømmer til oss fra Talsmannen, fra Fredsfyrsten og fra den evige Far, som hvilte på den sjuende dagen fra all sin gjerning. Å være i samfunn med Herren er å hvile i ordets dypeste mening.

28. november

«Herren skal befale velsignelsen å være hos deg i dine lagerhus og følge deg i alt det du tar deg fore» (5 Mos 28,8).

Hvis vi lyder Herren vår Gud, vil han velsigne alt det han gir oss. Rikdom er ingen forbannelse når Herren velsigner den. Når folk får mer enn de trenger til det daglige og kan begynne å samle forråd, følger lett gjerrighetens tørråte eller hjerteløshetens gift med forrådet.

Men får Guds velsignelse hvile over det hele, går det ikke slik. Da ordner forsiktigheten inntektene og gavmildheten utgiftene. Takknemligheten helliger bruken, og lovprisningen gjør eiendommen søt. Det er en stor nåde å ha Guds velsignelse over pengeskrinet og verdipapirene sine.

For et herlig løfte det ligger i de siste ordene i teksten: Herren skal velsigne deg «i alt det du tar deg fore». Vi burde ikke legge hånden på noe vi ikke tør be om Herrens velsignelse over, eller ta fatt på noe vi ikke kan gå til med bønn og tro.

Å, for et privilegium å få se opp til Gud etter hjelp i alt vi tar oss fore!

Noen snakker om folk som har lykken med seg. Herrens velsignelse er bedre enn lykke. De stores beskyttelse er ingenting mot å eie Guds velvilje. Selvtillit kan være bra nok, men Herrens velsignelse er uendelig mer verdt enn alt som kommer av talent, geni og takt.

29. november

«Den som tror, haster ikke» (Jes 28,16).

Han haster når det gjelder å holde Herrens bud, men han haster ikke på en utålmodig eller upassende måte.

Han haster ikke av sted i angst, for han skal ikke bli grepet av den frykten som fører til panikk. Når andre flyr hit og dit som om de hadde mistet forstanden, skal den troende være rolig og fattet. Slik får han nåde til å handle klokt i farens stund.

Han haster heller ikke i sine forventninger og krever ikke å få det gode med en gang. Han venter på Guds time.

Noen har forferdelig travelt med å få fuglen i hånden, for de ser på Herrens løfte som en fugl på taket og er usikre på om den blir deres. De troende forstår seg på å vente.

Den troende har heller ikke så travelt at han tankeløst kaster seg ut i gale eller tvilsomme foretak. Den vantro kan nok gjøre det, men ikke den troende. Derfor slipper han det den vantro må: å gå den samme veien tilbake med smerte fordi han styrtet av sted i tankeløs hast.

Hvordan er det med meg? Er jeg troende og holder meg på de troendes sti, så jeg vandrer med Gud?

Vær stille, du urolige sinn! Hvil i Herren og vent tålmodig på ham (jf. Sal 37,7)! Å, mitt hjerte, se til at du gjør dette med en gang!

30. november

> «Herren, han som drar foran deg, han skal være med deg – han skal ikke slippe deg og ikke forlate deg. Du skal ikke frykte og ikke være motløs» (5 Mos 31,8).

Har vi et stort arbeid å utføre eller en hard kamp å kjempe, burde denne teksten være oss til særlig oppmuntring. Når Jehova selv går foran oss, kan vi trygt følge etter. Hvem kan hindre oss i å rykke fram når Herren selv er i fortroppen?

Kom, brødre, dere Herrens stridsmenn, la oss frimodig rykke fram! Hvorfor nøler vi med å gå fram til seier?

Men Herren går ikke bare foran oss; han er også med oss. Den allmektige og allestedsnærværende er over oss, under oss, omkring oss og i oss. Til alle tider, ja, i all evighet vil han være med oss, slik han har vært med oss hittil.

Hvor dette burde styrke armen vår! Dra modig fram, dere korsets stridsmenn, hærskarenes Gud er med oss!

Når Herren slik går foran oss og er med oss, vil han aldri trekke sin hjelp tilbake. Han kan ikke svikte sitt ord, og derfor kan han heller ikke svikte oss. Han vil fortsette å hjelpe oss i all vår nød helt til enden.

Og slik han ikke kan slippe oss, vil han heller aldri forlate oss. Han er alltid både mektig og villig til å gi oss styrke og hjelp til kampens dager er over.

La oss ikke frykte eller bli forskrekket, for hærskarenes Gud vil gå med oss i kampen og gi oss full seier.

Desember

1. desember

«Den som vandrer uklanderlig, vandrer trygt» (Ordsp 10,9).

Den oppriktige kommer kanskje langsommere fram, men han vandrer trygt. Den som vil bli rik i en fart, uansett med hvilke midler, vandrer ikke uklanderlig – og derfor heller ikke trygt. Den som er helt rettskaffen, har alltid fred, selv om han ikke har rikdom.

Når vi gjør det som er rett og rettferdig, ligner vi en mann som går på fast fjell: Vi vet at vi står på solid grunn. Men det vi har vunnet ved tvilsomme handlinger, blir alltid usikkert. Da lever vi i stadig frykt for den dagen da regnskapet skal gjøres opp.

La oss derfor holde fast ved sannhet og rett. La oss ved Guds nåde søke å ligne vår Herre og Mester, han som aldri hadde svik i sin munn (1 Pet 2,22). La oss ikke frykte fattigdom, og heller ikke folks forakt. La oss aldri, under noen omstendighet, handle mot samvittigheten. For da mister vi den indre freden, og den er verd mer enn en hel formue.

Holder vi oss til Herren og gjør aldri noe som strider mot samvittigheten, kan vi være trygge, hva som enn kommer. «Hvem kan gjøre dere ondt, hvis dere legger vinn på det gode?» (1 Pet 3,13).

Når vi vandrer uklanderlig, vil dårene kanskje holde oss for dårer. Men der dommen er rettferdig, skal vi bestå prøven.

2. desember

«Jeg setter alltid Herren for meg. Han er ved min høyre hånd, jeg skal ikke rokkes» (Sal 16,8).

Dette er veien til livet. Setter vi alltid Herren for oss, er vi i det edleste selskap. Vi har det helligste forbilde og den saligste trøst, og vi står under den mektigste innflytelse.

Det må være en fast beslutning i sjelen: «Jeg setter.» Og beslutningen må stå som en avgjort sak. Alltid å ha blikket vendt mot Herrens øye og øret åpent for hans stemme – det er den rette holdningen for den gudfryktige.

Hans Gud er nær ham. Han lyser opp himmelen over sjelen hans, leder ham fram på livets vei og gir ham stoff til hellig ettertanke.

Hvilke dårskaper ville vi ikke unngå, hvilke synder ville vi ikke overvinne, hvilke dyder ville vi ikke vinne, og hvilken glede ville vi ikke erfare, om vi alltid satte Herren for oss! Hvorfor gjør vi det da ikke?

Dette er også veien til trygghet. Har vi alltid Herren i tankene, kjenner vi oss trygge og sikre fordi han er så nær. Han er ved vår høyre hånd for å lede og hjelpe. Derfor skal verken frykt, makt, list eller smerte få rokke oss. Når Gud står ved en manns høyre hånd, kan den mannen være sikker på å bli stående.

Kom an da, dere sannhetens fiender! Gud holder meg oppe. Han står ved min side. Hvem skal jeg da frykte?

3. desember

«Jeg vil gjøre en fredspakt med dem og utrydde villdyrene av landet. De skal bo trygt i ørkenen og sove i skogene» (Esek 34,25).

Det er nådens høydepunkt at Jehova vil slutte pakt med mennesket, en svak, syndig og døende skapning. Men Herren har høytidelig inngått en trofast pakt med oss, og fra den vil han aldri vike. I kraft av den pakten er vi trygge.

Slik gode hyrder driver bort løver og ulver, skal alt det onde som vil oss til livs, bli jaget bort. Herren vil gi oss fred for dem som undertrykker og ødelegger. Villdyrene skal utryddes av landet.

Å Herre, la dette løftet ditt bli virkelighet allerede nå!

Herrens folk skal bo trygt også på svært utsatte steder: Ørkener og skoger skal bli grønne beitemarker for Jesu hjord. Gir ikke Herren oss et bedre sted, gjør han oss bedre på det stedet der vi er.

Ørkenen er slett ikke noe behagelig sted å bo, men Herren kan gjøre det mulig for oss å bo også der. I skogen må en heller våke enn sove, og likevel kan Herren gi sine kjære god søvn også der.

Ingenting, verken utenfor oss eller inne i oss, burde få et Guds barn til å frykte. Ved troen kan ørkenen bli en forstad til himmelen og skogene en forgård til herligheten.

4. desember

> «Med sine vingefjær dekker han deg, og under hans vinger finner du ly. Hans trofasthet er skjold og vern» (Sal 91,4).

For et bilde – her bøyer Herren seg virkelig ned til oss! Som en høne verner kyllingene sine og lar dem ligge under vingene, slik vil Herren forsvare sitt folk og la dem søke skjul hos seg.

Har vi ikke sett de små kyllingene titte fram under morens fjær? Og har vi ikke hørt deres glade, fornøyde pip? La oss på samme måte søke inn til vår Gud. Da skal vi kjenne en overstrømmende fred i vissheten om at han holder vakt over oss.

Når Herren dekker over oss, er vi trygge. Det ville vært underlig om det ikke var slik. Hvordan kan vi mistro ham når Jehova selv vil være vårt hus og hjem, vår tilflukt og hvile?

Er Herren først blitt vår tilflukt, kan vi i hans navn frimodig gå til kamp mot det onde, visse på at han verner oss også da. Vi trenger skjold og vern. Når vi stoler på Gud som et barn, slik kyllingen skynder seg inn til hønen, skal han selv væpne oss fra topp til tå med sitt sannhetsord.

Herren kan ikke lyve. Han må være trofast mot sitt folk, og løftet hans må stå fast. Denne sikre sannheten er det skjoldet vi trenger. Bak det er vi vernet mot fiendens brennende piler.

Skjul deg da, min sjel, under disse store vingene, og la deg bli borte mellom disse myke fjærene! Hvor lykkelig du er!

5. desember

> «Han skal bo på høye steder. Fjellfestninger er hans borg. Sitt brød skal han få, vannet skal ikke slippe opp for ham» (Jes 33,16).

Den mannen som av Gud har fått nåde til å føre et ulastelig liv, kan føle seg helt trygg. Han bor på høye steder, hevet over verden, utenfor fiendens skuddvidde og nær himmelen. Han har høye mål og motiver

og gleder seg over det som er høyt og edelt. Han fryder seg blant fjellene av evig kjærlighet; der har han slått opp boligen sin.

De veldige klippefestningene er hans vern. Det sterkeste som finnes i hele universet, må være med på å oppfylle løftene og planene til den uforanderlige Gud. Det må være en sikker borg for de sanne troende.

Det store løftet sørger for ham: «Sitt brød skal han få.» Fienden kan ikke klatre over festningsmurene eller bryte ned vollene. Like lite kan festningen tas ved beleiring eller utsulting. Herren, som lot manna falle i ørkenen, vil gi folket sitt rikelig forråd, selv når de er omringet av dem som vil sulte dem ut.

Men hva om de skulle mangle vann? Det kan ikke skje, for «vannet skal ikke slippe opp for ham». Inne i den uinntakelige festningen er det en kilde som aldri svikter. Herren sørger for at ingenting mangler. Ingen kan røre innbyggerne i det sanne Sion. Hvor mektig fienden enn er, vil Herren bevare sine utvalgte.

6. desember

> «Når du går gjennom vann, er jeg med deg, og gjennom elver, skal de ikke overskylle deg. Når du går gjennom ild, skal du ikke svies, og luen skal ikke brenne deg» (Jes 43,2).

Det er ingen bro over det vannet som nevnes her; vi må gå gjennom de brusende strømmene. Men å ha Gud med oss i elven er bedre enn den beste ferjebåt.

Prøvelser må vi tåle, men seierherrer skal vi være. For Jehova selv, som er mektigere enn alle vann, vil gå med oss. Ellers kan Herren nok skjule seg for sitt folk, men i vansker og farer er han helt sikkert hos dem. Livets sorger kan nok av og til stige svært høyt, men Herren er herre over dem alle.

Guds fiender kan nok gjøre veien vår til en glødende ovn med forfølgelse og spott. Men hva så? Vi kommer oss gjennom ilden. Gud er med oss, og vi skal ikke fortæres. Nei, ikke engang lukten av røyken skal henge ved oss (jf. Dan 3,27).

Å, hvilken vidunderlig trygghet den himmelfødte pilegrimen har på vandringen hjem! Elvene kan ikke sluke ham, og ilden kan ikke fortære ham.

Ditt nærvær, Herre, verner dine hellige mot alle farer på veien. Se, i tro legger jeg alt i dine hender, og du gir min sjel hvile.

7. desember

> «Herren skal gi sitt folk kraft. Herren skal velsigne sitt folk med fred» (Sal 29,11).

David hadde hørt Herrens røst i det mektige tordenværet og sett hans makt i den veldige virvelvinden som han nettopp hadde skildret. Nå, i den kjølige stillheten etter stormen, uttaler han løftet i teksten.

I den overveldende kraften som nettopp hadde rystet himmel og jord, ser han et bilde på den styrken hans utvalgte skal få. Han som gir lynet raske vinger, vil også gi sine frelste ørnens sterke vinger. Og han som ryster jorden med sin røst, vil også holde sine helliges fiender i tømme og gi sine barn fred.

Hvorfor er vi så svake når vi kan få guddommelig styrke? Hvorfor er vi så urolige når Herrens egen fred kan bli vår?

Jesus, den mektige Gud, er vår styrke. La oss ikle oss hans kraft og gå frimodig til arbeidet for ham. Jesus, vår velsignede Herre, er også vår fred. La oss hvile i ham i dag og legge frykten bort. For en velsignelse å ha ham til styrke og fred, både her og hisset!

Den samme Gud som holder stormen i sin hånd, vil også være med oss i trengselens orkan og om ikke lenge sende oss fred. Vi skal få styrke i stormen og glede i de gode dagene. La oss derfor stemme i en lovsang til ære for vår Gud, han som er vår styrke og vår fred.

Vik bort, mørke tanker! Opp med troen og håpet!

8. desember

> «Den som vil tjene meg, han må følge meg. Der jeg er, der skal også min tjener være. Om noen tjener meg, ham skal Faderen ære» (Joh 12,26).

Den høyeste tjeneste er å ligne Kristus. Vil jeg være hans tjener, må jeg følge ham. Å gjøre som Jesus gjorde, er den sikreste veien til å ære hans navn. Måtte jeg bare huske dette hver eneste dag!

Ligner jeg Jesus, har jeg fellesskap med ham; og er jeg lik ham, skal jeg få være hos ham. Når tiden er inne, vil han hente meg hjem til seg der oppe, så framt jeg strever etter å følge ham her nede.

Etter lidelsen steg vår Herre opp på sin trone. Slik er det også med oss: Når vi har lidt med ham en tid her, skal vi være hos ham i herligheten. Slik hans liv endte, skal også vårt ende. Er vi med ham i hans fornedrelse, skal vi også være med ham i hans herlighet.

Fatt mot, min sjel, og la foten din følge de blodmerkede sporene din Frelser har satt etter seg.

La meg ikke glemme at Faderen vil ære dem som følger hans Sønn. Ser han at jeg er tro mot Jesus, vil han elske og ære meg for sin Sønns skyld. Ingen ære kan måle seg med denne. Den æren fyrster og keisere kan gi, er bare en skygge mot den; den sanne ære kommer fra Faderen.

Klyng deg derfor, min sjel, fastere til din Herre Jesus enn noen gang før.

9. desember

«Jesus sa til ham: Om du kan tro, alt er mulig for den som tror» (Mark 9,23).

Vår vantro er det største hinderet på veien vår. Ja, i grunnen finnes det ikke noe annet virkelig hinder for vår åndelige framgang og lykke. Herren makter alt. Men han har bestemt at det skal skje med oss etter vår tro, og da er det vantroen vår som binder hendene på hans allmakt.

Ja, om vi bare kunne tro, ville de onde maktenes forbund bli splittet. Den foraktede sannheten skal løfte hodet, bare vi har tillit til sannhetens Gud. Vi kan bære alle byrdene våre og gå uskadd gjennom trengslenes bølger, bare vi har spent fredens belte om livet – det beltet som troen selv spenner fast.

Hvorfor skulle vi ikke tro? Skulle alt være mulig unntatt å tro på Gud? Han er jo alltid sannferdig – hvorfor skulle vi ikke tro ham? Han er alltid tro mot sitt ord – hvorfor kan vi da ikke stole på ham?

Er bare hjertet i rett stand, er det ikke vanskelig for oss å tro. Da er det like naturlig for oss å stole på Gud som det er for et barn å stole på sin far.

Det verste er at vi kan stole på Gud i alt unntatt i den nøden som trykker oss akkurat nå. Det er dårskap.

Kom da, min sjel, rist av deg denne synden, og stol på Herren i dagens byrde, arbeid og kamp. Gjør dette, så er alt gjort.

10. desember

> «Men dersom du lyder hans røst og gjør alt det jeg sier, da vil jeg være en fiende av dine fiender og en motstander av dine motstandere» (2 Mos 23,22).

Herren Jesus er midt iblant sitt folk og skal æres og adlydes. Han er Guds stedfortreder og taler i Faderens navn, og vi har plikt til å gjøre det han befaler oss, straks og uten forbehold. Vi går glipp av løftet hvis vi ringeakter budet.

Full lydighet fører stor velsignelse med seg! Herren slutter forbund med sitt folk, både til angrep og til forsvar. Han vil velsigne dem som velsigner oss, og forbanne dem som forbanner oss (jf. 1 Mos 12,3). Han vil være ett hjerte og én sjel med sitt folk og stå i det inderligste forhold til dem.

For et vern dette gir oss! Vi trenger ikke engste oss for motstanderne våre når vi vet at de er blitt Guds motstandere. Har Herren tatt striden i sin hånd, kan vi overlate fiendene til ham.

For vår egen del har vi ingen fiender. Men for sannhetens og rettferdighetens skyld må vi ruste oss og gå i strid. I denne hellige krigen er vi forbundsfeller med den evige Gud. Og når vi nøye adlyder vår Herre Jesu lov, vil han stå på vår side med all sin kraft. Derfor frykter vi ikke noe menneske. Han gir seier.

11. desember

> «Sett din lit til Herren og gjør godt. Bo i landet, og legg vinn på trofasthet» (Sal 37,3).

Tro og gjerning passer godt sammen i den rekkefølgen Den Hellige Ånd har satt dem i. Vi skal ha tro, og den troen skal være virksom i gjerning. Tro på Gud fører til hellige gjerninger: Vi stoler på Gud, og vi gjør det gode.

Troen får oss ikke til å sette oss ned i uvirksomhet. Nei, vi reiser oss og venter at Herren skal virke gjennom oss og ved oss. Vårt kall er ikke å klage og gjøre ondt, men å tro og gjøre godt. Vi tror ikke uten å gjøre noe, og vi virker ikke uten å tro på Gud.

Motstanderne våre ville utrydde oss om de kunne. Men når vi stoler på Gud og gjør godt, blir vi boende i landet. Vi vil ikke dra ned til

Egypt, men bli i Immanuels land – i Guds forsyn, i kjærlighetspaktens Kanaan.

Det er ikke så lett å bli kvitt oss som Herrens fiender tror. De kan verken kaste eller sparke oss ut. Der Gud har gitt oss et navn og en bolig, der blir vi.

Og det vi trenger, skal Herren sørge for. Så sant han er sannferdig, skal han gi sitt folk alt det de trenger. Deres sak er å stole på Herren og gjøre godt; så er det hans sak å la det skje etter deres tro. Om det ikke er ravnene, en Obadja eller en enke som bringer dem mat, skal de likevel få det de trenger på en eller annen måte. Bort med all engstelse!

12. desember

«I stillhet og i tillit skal deres styrke være» (Jes 30,15).

Klage, tvil, engstelse og unødige spørsmål gjør oss bare svake og vaklende. Hva kan vi vel utrette med all vår bekymring, om vi så sørget oss i hjel? Når vi strever og bekymrer oss, synker vi bare dypere – der troen ville ha holdt oss oppe.

Å, for en nåde å være stille! Hvorfor skal vi løpe fra hus til hus og fortelle den samme triste historien, som bare gjør oss mer syke og såre jo oftere vi gjentar den? Ja, og hvorfor bli hjemme og gråte av frykt for ulykker som kanskje aldri rammer oss?

Det ville være godt om vi alltid hadde en stille tunge. Men enda bedre er det å ha et stille sinn og et rolig hjerte. Å, for en nåde å få være stille og kjenne at Jehova er Gud (jf. Sal 46,11)!

Ja, og så å ha tillit til Gud! Israels Hellige må forsvare og redde sine egne. Han kan ikke gå fra sin egen høytidelige erklæring. Vi kan stole på at hans ord skal stå fast, selv om fjellene vakler. Han fortjener vår tillit. Og om vi bare kunne være stille og ha tillit, ville vi være like lykkelige som de salige åndene foran Guds trone.

Kom derfor tilbake til din ro, min sjel, og hvil hodet ditt mot Jesu bryst.

13. desember

«… mot kveldstid, da skal det bli lys» (Sak 14,7).

Det er bemerkelsesverdig at det skal gå slik, for alt tyder på at det blir mørkt når kvelden kommer. Men Herren handler ofte stikk imot det

vi frykter eller håper, så vi må undre oss dypt og prise hans suverene nåde.

Nei, det skal ikke gå slik hjertet vårt spår, at mørket blir dypere jo nærmere vi kommer midnatt. Det skal plutselig forsvinne og gå over i klar dag.

La oss aldri fortvile, men sette vår lit til Herren, som kan forvandle dødsskyggen til en lys morgen (jf. Am 5,8). Da Israels barn måtte lage dobbelt så mange murstein, trådte Moses fram. Og når trengslene våre er på det verste, er de nærmest slutten.

Dette løftet bør styrke vår tålmodighet. Lyset bryter kanskje ikke fram i sin fylde før håpet nesten er ute, fordi vi har ventet forgjeves hele dagen. For den ugudelige går solen ned mens det ennå er dag. For den rettferdige går solen opp når det nesten er natt.

Bør vi da ikke vente tålmodig på det himmelske lyset? Det drøyer kanskje med å komme, men det er vel verd å vente på.

Min sjel, hold fast ved dette løftet, og stem i en lovsang til ham som vil velsigne deg i livet og i døden, på en måte som overgår alt naturen noen gang har sett.

14. desember

«Og han som satt på tronen sa: Se, jeg gjør alle ting nye!» (Åp 21,5).

Ære være hans navn! Alle ting trenger å bli gjort nye, for synden har slitt dem sørgelig ned og ødelagt dem. Det er på tide at den gamle kledningen blir rullet sammen og lagt bort, og at skapningen ikler seg sin sabbatsdrakt.

Men ingen andre enn Herren, som skapte alle ting fra først av, kan gjøre dem nye. For det trengs større kraft til å skape noe av det onde enn av ingenting.

Vår Herre Jesus har tatt på seg denne oppgaven, og han er fullt i stand til å fullføre den. Han har allerede begynt, og i hundrevis av år har han arbeidet med å skape menneskenes hjerter på ny og sette samfunnet i rett stand igjen. Litt etter litt vil han gjøre samfunnet nytt og forandre menneskenaturen ved sin nåde.

Og det kommer en dag da også legemet skal gjøres nytt og forvandles til likhet med hans herlighets legeme (jf. Fil 3,21).

Hvor stort det er å høre til et rike der alle ting skal gjøres nye ved kongens makt! Vi skal ikke dø ut; vi skynder oss mot et herligere liv.

Trass i alle onde makter skal vår herlige konge fullføre sin plan. Han skal gjøre oss og alt omkring oss «nye», like fulle av skjønnhet som da alt først kom fra Herrens hånd.

15. desember

> «De skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver. Et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke lenger lære å føre krig» (Jes 2,4).

Å, om disse lykkelige tidene var kommet! Nå står nasjonene væpnet mot hverandre. Nye krigsvåpen blir oppfunnet, mer fryktelige enn noen gang, så en skulle tro at målet deres var å ødelegge myriader av sine medmennesker. Og likevel skal freden en gang komme, så fullstendig at de forferdelige mordredskapene skal smis om til bedre bruk.

Hvordan skal dette skje? Ved sivilisasjon? Ved voldgift? Vi tror det ikke. Erfaringen forbyr oss å sette vår lit til så svake midler.

Fred blir bare grunnlagt når Fredsfyrsten får regjere. Han må undervise folket ved sin Ånd, fornye hjertene deres ved sin nåde og herske over dem med sin veldige makt. Først da vil de holde opp med å såre og drepe hverandre.

Mennesket er et uhyre når blodet først kommer i kok, og bare Herren Jesus kan gjøre løven til et lam. Bare når hjertet blir skapt på ny, blir de blodtørstige lidenskapene slukket.

Måtte alle som leser denne boka med løfter, i dag be særlig om at fredens Herre og Giver snart vil gjøre ende på all krig og grunnlegge fred over hele verden.

16. desember

> «For du skal drive bort kana'aneerne, selv om de har jernvogner og er sterke» (Jos 17,18).

Å være forsikret om seier på forhånd er en veldig spore til tapperhet. Da går en til kampen med ukuelig mot, der en ellers kanskje ville ha vært redd for å gå på.

Vi ligger i krig med det onde i oss og rundt oss, og vi bør være forvisset om at vi skal vinne seier i Herren Jesu navn. Vi er ikke bestemt til å lide nederlag, men til å seire – og seire skal vi. Guds allmektige

nåde skal styrte det onde i alle dets skikkelser. Derfor er vi sikre på seier.

Visse synder er som jernvogner – dårlige vaner, dårlig omgang og andre tilbøyeligheter. Men de må overvinnes. De er svært sterke, og målt mot dem er vi svært svake. Likevel må vi mestre dem i Guds navn, og det skal vi også.

Om det så bare er én eneste synd som har herredømme over oss, er vi ikke Herrens frigitte. Et menneske er fortsatt en fange selv om det bare er én eneste lenke som holder foten fast. Vi kan ikke gå til himmelen med en synd som hersker over oss. For det står skrevet om de hellige: «Synden skal ikke få herske over dere» (Rom 6,14).

Opp da, slå ned alle kana'aneere og knus alle jernvogner! Hærskarenes Gud er med oss, og hvem kan stå imot hans makt, som knuser synden?

17. desember

«Og så skal vi for alltid være sammen med Herren» (1 Tess 4,17).

Mens vi er her nede, er Herren hos oss; og når vi blir kalt bort, er vi hos ham. Ingenting kan skille den hellige fra hans Frelser. De er ett, og de må alltid være ett. Jesus kan ikke være uten sitt folk, for da ville han være et hode uten legeme.

Enten vi blir rykket opp til ham i luften, hviler i Paradis eller blir her nede, er vi hos Jesus. Og hvem kan skille oss fra ham (jf. Rom 8,35)?

For en fryd dette er! Vår høyeste ære, hvile, trøst og glede er å være hos Herren. Vi kan ikke tenke oss noe som overgår dette guddommelige fellesskapet, ja, ikke engang noe som kan måle seg med det.

I hellig fellesskap må vi følge ham i ydmykhet, forakt og lidelse. Så skal vi også få være med ham i hans herlighet og dele ære og makt med ham. Vi skal få leve slik han lever, og triumfere slik han triumferer.

Å min Herre, får jeg være hos deg for alltid, er lykken min usigelig stor. Jeg kunne ikke misunne en erkeengel. Å få være hos Herren for alltid er himmelens største glede.

Det er ikke gullharpene, ikke den kransen som aldri visner, ikke det klare lyset som er min himmel. Nei, det er Jesus, Jesus selv, som evig er hos meg og jeg hos ham, i det inderligste fellesskap.

18. desember

«Som flagrende fugler, slik skal Herren, hærskarenes Gud, verne Jerusalem» (Jes 31,5).[1]

Med raske vinger skynder fuglemoren seg til reiret for å verne ungene sine. Hun kaster ikke bort tid underveis når hun kommer med mat til dem eller skal skjerme dem mot farer. Slik vil Herren komme sine utvalgte til forsvar, som på ørnevinger. Ja, han vil fare fram på vindens vinger.

Med utspente vinger dekker fuglen over de små i reiret. Ja, hun skjuler dem med sin egen kropp, selv om det setter henne i fare. Hønen gir kyllingene sin egen varme og breder vingene ut over dem som et hus de bor i. Slik verner Jehova sine utvalgte. Han selv er deres tilflukt og bolig – deres alt.

Som fugler som flyr og dekker over – ordet betyr begge deler – slik vil Herren gjøre for oss, gang på gang og alltid. Han vil bevare oss og fri oss fra alt ondt. Herren sammenligner seg her med fugler, men han er ikke lik dem i deres svakhet, for han er hærskarenes Herre.

La det være vår trøst at den allmektige kjærligheten er en rask hjelper og et sikkert vern. Guds vinge er raskere og mykere enn noen fuglevinge, og under skyggen av den vil vi søke ly fra nå av og til evig tid.

19. desember

«Han tar vare på alle hans ben, ikke ett av dem blir brutt» (Sal 34,21).

Leser vi verset foran, ser vi at dette løftet gjelder en sjel som er hardt prøvet. Der står det: «Mange er den rettferdiges ulykker, men Herren frir ham fra dem alle» (Sal 34,20). Han kan få sår både i huden og i kjøttet, men ingen stor skade skal ramme ham, for «ikke ett av dem blir brutt».

Dette løftet er en stor trøst for et prøvet Guds barn, en trøst jeg trygt tør skrive under på. For til denne dag har jeg ikke lidt noen virkelig skade av mine mange prøvelser. Jeg har verken mistet tro, håp eller kjærlighet.

Nei, disse benene i karakteren min er slett ikke tapt; de har tvert imot vunnet i styrke og utholdenhet. Jeg har mer kunnskap, større

[1] NB: «Som fuglene brer ut sine vinger, slik skal Herren, hærskarenes Gud, verne Jerusalem».

erfaring, mer tålmodighet og standhaftighet enn før prøvelsene kom. Ikke engang gleden er tatt fra meg.

Mange sår har jeg fått gjennom sykdom, dødsfall, nedstemthet, baktalelse og motstand. Men sårene er grodd, og ikke et eneste ben er brutt, ikke engang det minste.

Grunnen er ikke vanskelig å finne. Stoler vi på Herren, tar han vare på alle våre ben. Og når han tar vare på dem, kan vi være fullt forvisset om at ikke ett av dem blir brutt.

Vær ikke bedrøvet, mitt hjerte. Du er såret, men ikke noe ben er brutt. Hold ut i trengselen, og stå frykten imot.

20. desember

> «Jeg, jeg er den som trøster dere. Hvem er du, at du frykter for et menneske som skal dø, for et menneskebarn som skal bli lik gress, og at du glemmer Herren, din skaper, som utspente himmelen og grunnfestet jorden – at du alltid hele dagen engster deg for undertrykkerens vrede, når han legger pilen til rette for å ødelegge? For hvor er undertrykkerens vrede?» (Jes 51,12–13).

La teksten selv være betraktningen for i dag. Her trengs ingen forklaring. Engstelige sjel, les den, tro den, lev av den, og legg den fram for Gud i bønn.

Den du frykter, er når alt kommer til alt bare et menneske. Men han som lover å trøste deg, er Gud, din skaper, han som har skapt himmel og jord. Den uendelige trøsten veier mer enn rikelig opp for en svært begrenset fare.

Hvor er undertrykkerens vrede? I Herrens hånd. Det er bare vreden til en dødelig skapning, en vrede som tar slutt så snart pusten går ut av undertrykkerens nesebor. Hvorfor skulle vi da engste oss for en som er like skrøpelig som vi selv?

La oss ikke vanære vår Gud ved å gjøre et stakkars menneske til en gud. Vi kan gjøre et menneske til en avgud like mye ved overdreven frykt som ved for stor kjærlighet. La oss behandle mennesker som mennesker og Gud som Gud. Da kan vi rolig følge pliktens vei, i frykt for Herren og ingen annen.

21. desember

> «Han skal igjen forbarme seg over oss, han skal trå våre misgjerninger under føtter. Du skal kaste alle deres synder i havets dyp» (Mika 7,19).

Gud holder aldri opp med å elske, men vreden hans raser ikke lenge. Han elsker sine utvalgte fordi det er hans natur, mens vreden følger av hans embete. Han elsker fordi han er kjærlighet, men han vredes fordi det er nødvendig for vårt beste.

Han vil vende tilbake dit hjertet hans hviler – til kjærligheten til sine egne. Da vil han forbarme seg over oss og gjøre slutt på sorgene våre.

For et herlig løfte: «Han skal trå våre misgjerninger under føtter»! Han vil beseire dem. De vil gjerne gjøre oss til slaver, men Herren vil gi oss seier over dem ved sin egen høyre hånd. Som kana'aneerne skal de bli slått, lagt i lenker og til slutt utslettet.

Og hvor fullstendig er ikke synden vår tatt bort! «Alle deres synder» – ja, hele hæren av dem – «skal du kaste» – bare den allmektige Gud kan gjøre et slikt under – «i havets dyp», der farao og vognene hans sank. Ikke på grunt vann ved stranden, der tidevannet lett kunne skylle dem opp igjen. Nei, ut i det store havets dyp skal syndene våre kastes.

De er borte alle sammen. De sank til bunns som en stein (jf. 2 Mos 15,5). Halleluja! Halleluja!

22. desember

> «Gud er vår tilflukt og vår styrke, en hjelp i trengsler, funnet overmåte stor» (Sal 46,2).

En hjelp som ikke er for hånden når vi trenger den, er lite verd. Det ankeret som er blitt liggende hjemme, er til ingen nytte for sjømannen i stormen. Og pengene en har til gode hos en mann som har gått konkurs, er ingen hjelp.

Få jordiske hjelpekilder er for hånden når de trengs mest, nemlig i trengslene. De er gjerne langt borte når en leter etter dem, langt borte når en skal bruke dem, og enda lenger borte om en har brukt dem før.

Men Herren er alltid nær når vi søker ham og når vi trenger ham – også om vi har fått nyte godt av hans hjelp før.

Han er ikke bare vår hjelp, men en hjelp «overmåte stor», mye større enn vår største jordiske venn. For han er med oss i trengselen. Han er alltid nær med sin hjelp og medfølelse, og han er med oss i tunge tider. La oss bare stole på ham.

Han er vår tilflukt – la oss søke ly hos ham. Han er vår styrke – la oss holde oss til ham. Han er vår hjelp – la oss lite på ham. Han er en hjelp som alltid er nær – la oss hvile i ham akkurat nå.

Vi trenger ikke frykte eller bekymre oss i noen ting. «Herren, hærskarenes Gud er med oss. Jakobs Gud er vår faste borg» (Sal 46,12).

23. desember

> «Og om Josef sa han: Velsignet av Herren være hans land med himmelens ypperste gaver, med dugg og med vann fra de store dyp der nede» (5 Mos 33,13).

Kanskje kan vi bli rike på jordiske ting, slik Josef ble. Men at vi kan bli rike i en høyere forstand, er hevet over all tvil. Å, hvor stort å få eie «himmelens ypperste gaver»! Til disse ypperste gavene hører fellesskapet med Gud og hans kraft som virker i sjelen vår. Da har vi fred med Gud, kan glede oss i Herren og leve til hans ære.

Den treenige Guds velsignelse – Jesu Kristi nåde, Gud vår Fars kjærlighet og Den Hellige Ånds samfunn (2 Kor 13,13) – er mer dyrebar for oss enn det fineste gull. De jordiske tingene er ingenting mot himmelens ypperste gaver.

«Med dugg.» Hvor velgjørende den er! Hvor vi lover og priser Gud når vi får dugg! For en forfriskelse, vekst og vellukt det blir når sjelen vår får dugg fra det høye! Vi er plantet av Herrens egen høyre hånd, og framfor alt trenger vi Den Hellige Ånds dugg.

«Med vann fra de store dyp der nede.» Dette må sikte til det usynlige havet under jorden, som forsyner kildene med friskt vann som kveger jorden.

Å, få drikke av den evige kilden! Det er en usigelig velsignelse. Måtte ingen troende slå seg til ro før han har drukket av denne kilden. Jehova, som er nok for oss i alt, er vår for evig. La oss ta vår tilflukt til ham akkurat nå.

24. desember

> «Dine fiender hykler for deg» (5 Mos 33,29).[2]

Den listige erkefienden, djevelen, er en løgner fra begynnelsen av (jf. Joh 8,44). Men han er så underfundig at han får oss til å tro ham, slik Eva gjorde. Likevel skal erfaringen i det lange løp lære oss at han er en løgner.

Som løgner forteller han oss at vi snart kommer til å falle fra nåden, vanære vår bekjennelse og pådra oss de frafalnes dom. Men det skal ikke skje. Stoler vi på Jesus, er han mektig til å bevare oss på veien og vise at han ikke mister noen av dem Faderen ga ham.

Den samme løgneren forteller oss også at vi kommer til å mangle brød og sulte i hjel sammen med barna våre. Men han som gir ravneungene føde (Sal 147,9), har ikke glemt oss til nå og vil aldri gjøre det heller. Tvert imot vil han dekke bord for oss like for våre fienders øyne (Sal 23,5).

Videre hvisker han oss i øret at Herren ikke vil fri oss ut av de prøvelsene vi ser i det fjerne, og at den siste byrden skal knekke ryggen vår. Å, for en løgner han er! Herren vil slett ikke slippe oss eller forlate oss (Hebr 13,5). «La ham fri ham nå!» roper den falske fienden (jf. Matt 27,43). Men Herren skal bringe ham til taushet ved å komme oss til hjelp.

Den lede fienden fryder seg også over å fortelle oss at døden blir for hard for oss. «Hvordan skal det gå deg i Jordans dype vann?» spør han. Men også der skal det vise seg at han lyver for oss. Vi skal gå over dødens elv med herlige salmer på leppene.

25. desember

> «Denne Jesus, som er tatt opp fra dere til himmelen, skal komme igjen på samme måten som dere så ham fare opp til himmelen!» (Apg 1,11).

Mange feirer i dag minnet om vår Herres første komme til jorden. Men vi vil nå feste tankene ved løftet om hans annet komme. Det skal skje like sikkert som det første, for det følger av det. Han som kom i ringhet for å tjene, skal helt sikkert komme igjen for å ta imot lønnen for sin tjeneste. Han som kom for å lide, skal ikke nøle med å komme for å regjere.

[2]NB: «Dine fiender kryper for deg».

Dette er et herlig håp, for vi skal få del i hans glede. Nå er vi ringeaktet og fornedret, slik han selv var da han vandret her nede. Men når han kommer igjen, skal vi åpenbares med ham i herlighet.

De hellige som er sovnet inn, skal stå opp når han åpenbares. Om de ble foraktet og baktalt her i verden, skal de da få skinne som solen i sin Fars rike (Matt 13,43). De skal regjere med ham som konger og prester, og sorgens dager skal være slutt. Tusenårsrikets lange hvile og ubeskrivelige herlighet skal bli en uendelig lønn for det de led og stred i Herrens tjeneste.

Å, om Herren snart ville komme igjen! Ja, han er på vei. Han er underveis og kommer raskt nærmere. Lyden av at han nærmer seg, burde være som den herligste musikk for ørene våre. Ring hans komme inn, dere håpets klokker!

26. desember

> «Men Peter svarte og sa til ham: Om så alle tar anstøt av deg, skal jeg aldri ta anstøt!» (Matt 26,33).

«Hva», roper noen, «kan dette være et løfte fra Gud?» Nei, visst ikke. Det var et løfte fra et menneske, og derfor ble det til ingenting.

Peter trodde han var mann for å holde det han lovet. Men et løfte som ikke har sterkere grunnvoll enn en menneskelig beslutning, faller til jorden. Så snart fristelsen sto for døren, fornektet Peter sin Mester og bekreftet fornektelsen med en ed.

Hva er vel et menneskes ord? Det er som en leirkrukke som knuses med et slag av en stokk.

Hva er din egen beslutning? Den er som en blomst som kan komme til å bære frukt ved Guds bevarende nåde. Men overlatt til seg selv faller den til jorden ved det første vindkastet som treffer bladene.

Dine egne forsetter utretter ikke mye. Ingenting avhenger av et menneskes ord. Men tid og evighet, denne verden og den kommende, ditt eget og dine kjæres vel her og hisset – alt hviler på Guds ord.

Denne boka skal være en bankbok for de troende, og denne siden i den er en advarsel til dem som går til feil bank eller bruker en falsk underskrift. Stol ikke på deg selv eller på noen annen som er født av en kvinne, men stol bare og helt på Herren.

27. desember

> «For fjellene kan vel vike, og haugene rokkes, men min miskunnhet skal ikke vike fra deg, og min fredspakt skal ikke rokkes, sier Herren, han som forbarmer seg over deg» (Jes 54,10).

Noe av det herligste ved Guds kjærlighet er at den ikke forandrer seg. Jorden kan rystes i sine grunnvoller, men Guds kjærlighet til sitt folk og hans nådepakt rokkes aldri. Å, hvor lykkelig sjelen min må være når den vet dette!

Årene går, og mine dager er snart talt, men tiden forandrer ikke min Herre. Nye ting kommer i stedet for de gamle, og alt er forgjengelig på denne jorden, men vår Herre er alltid den samme. Ingenting i fortid, nåtid eller framtid kan få Herren til å holde opp med å elske meg.

Min sjel, hvil i Herrens uendelige godhet. Han behandler deg som en nær slektning.

Glem heller ikke den *evige* pakt. Gud glemmer den aldri; se til at du også husker den. I Kristus Jesus har den høylovede Gud forpliktet seg til å være nettopp din Gud og til å bevare deg som en av sine egne.

«Miskunnhet» og «fredspakt» – fest tankene og hele sjelen ved disse ordene. De taler om uforgjengelige goder som ingenting i all evighet kan ta fra deg.

28. desember

> «For han har sagt: Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg» (Hebr 13,5).

Herren har sagt dette flere ganger i sitt ord. Han gjentar det for at vår visshet om hans trofasthet skal bli dobbelt sikker. Det er et herlig løfte. På gresk har det ikke mindre enn fem nektelser, for å ta bort all tvil om at Herren noen gang kan forlate en av sine.

Dette dyrebare skriftordet lover oss ikke at vi slipper å gå gjennom trengsler. Men det forsikrer oss om at vi ikke skal segne under dem. Veien vår kan nok av og til bli trang, men vi skal alltid ha Herrens fellesskap, hans hjelp og hans farsomsorg.

Vi trenger ikke engste oss for penger, for Herren vil alltid være med oss. Han er bedre enn gull, og hans velvilje er mer verd enn all jordisk formue.

Vi bør sannelig være fornøyd med det vi har, for den som har Gud til venn, eier mer enn hele verden. Hva mer kan vi eie enn selve den Uendelige? Hva mer kan vi ønske oss enn den Allmektiges kjærlighet?

Vær glad, min sjel! Har Herren sagt at han slett ikke vil forlate deg, så be om nåde til at heller ikke du noen gang må forlate din Herre eller vike av fra hans veier.

29. desember

> «Like til deres alderdom er jeg den samme, og til dere får grå hår, vil jeg bære dere. Jeg har gjort det, og jeg vil fremdeles løfte dere, jeg vil bære og redde dere» (Jes 46,4).

Dette året lakker mot slutten; det er allerede gammelt av dager. Her har vi et løfte for de gamle – ja, for oss alle som årene setter sitt merke på! Lever vi lenge nok, får vi alle grå hår. La oss derfor i troen glede oss over dette løftet allerede nå.

Også når vi blir gamle, vil Gud være den uforanderlige: «Jeg er.» De grå hårene forteller om forfall, men han forfaller aldri. Når vi blir så kraftløse at vi knapt kan bære den minste byrde, ja nesten ikke engang oss selv, vil Herren holde oss oppe. Slik han bar oss ved sitt bryst i ungdommen, vil han gjøre det samme i alderdommen.

Han har skapt oss, og han vil sørge for oss. Når vi blir en byrde for vennene våre og til og med for oss selv, vil Herren likevel ikke støte oss bort. Han vil heller løfte oss opp og ta seg enda bedre av oss enn før.

Mange ganger gir Herren sine tjenere en lang og fredfull kveld. De har arbeidet hardt hele dagen og slitt seg ut i sin Mesters tjeneste. Så sier han til dem: «Ta nå litt hvile, en forsmak på den evige sabbatshvilen jeg har gjort i stand for dere.»

La oss ikke frykte for alderdommen. La oss vokse i nåden etter hvert som vi blir eldre, for Herren selv vil være med oss i sin nådes fylde.

30. desember

> «Og som han hadde elsket sine egne som var i verden, slik elsket han dem til det siste» (Joh 13,1).

Disse ordene er i bunn og grunn et løfte. For det vår Herre var, det er han. Det han var for dem han levde sammen med på jorden, det vil han være for alle sine kjære så lenge verden står.

«Som han hadde elsket» – dette var det store underet! At han i det hele tatt kunne elske mennesker, er nettopp det vidunderlige. Hva var det ved disse stakkars fattige disiplene som fikk ham til å elske dem? Og hva er det ved meg?

Men når han først har begynt å elske, er det hans natur å fortsette. Kjærligheten gjorde de hellige til «sine egne». For et opphøyd navn!

Han kjøpte dem med blod, og slik ble de hans eiendom. Han vil ikke for noen pris miste dem han har kjøpt så dyrt. Og som sine kjære vil han aldri holde opp med å elske dem. Han vil heller aldri holde opp med å elske deg, min sjel!

Teksten legger til: «til det siste». Ja, like til døden brant hans hellige hjerte av kjærlighet til sine egne.

Ordet kan også bety «til det ytterste». Han kunne ikke elske dem høyere: Han ga seg selv for dem. Noen leser ordene som «til fullkommenhet». Han øste over dem en fullkommen kjærlighet, uten brist og uten forbehold.

Ja, slik er Jesu kjærlighet til hver eneste en av dem som hører ham til. La oss synge en lovsang til ham, vår høyt elskede.

31. desember

> «Du leder meg ved ditt råd, og deretter tar du meg opp i herlighet» (Sal 73,24).

Fra dag til dag og fra år til år hviler troen min på Guds visdom og kjærlighet, og jeg er forvisset om at jeg ikke setter min lit til ham forgjeves. Ikke ett av hans gode ord har noen gang slått feil, og jeg er sikker på at heller ingen av dem skal falle til jorden heretter.

Jeg overgir meg til ham, og han skal lede meg med sin trofaste hånd. Jeg vet ikke hvilken vei jeg skal velge; Herren skal velge for meg. Jeg trenger råd og veiledning, for pliktene mine er alvorlige og stillingen min vanskelig.

Jeg vil søke Herren, slik ypperstepresten i gammel tid søkte svar ved urim og tummim. Den ufeilbarlige Guds råd setter jeg høyere enn min egen dom og mine venners råd. Høylovede Jehova, du skal lede meg!

Snart kommer slutten – bare noen få år til, så skal jeg forlate denne verden og gå til Faderen. Min Herre vil være nær meg i dødens stund. Han vil møte meg ved himmelens port og ønske meg velkommen til

herlighetens land. Jeg skal ikke føle meg som en fremmed i himmelen. Min egen Gud og Far vil ta meg opp i en herlighet uten ende.

Ære være ham som vil lede meg her og ta imot meg der oppe! Amen.

Om C. H. Spurgeon

1834–1892

Charles Haddon Spurgeon (1834–1892) ble født 19. juni 1834 i Kelvedon i Essex i England. Som femtenåring kom han en snøfull søndag inn i et lite metodistkapell, der en lekpredikant ropte ordet fra Jes 45,22 til ham: «Vend dere til meg, så skal dere bli frelst, alle jordens ender!» Han så hen til Kristus og ble frelst, og fra da av var det dette han forkynte.

Allerede som nittenåring ble han pastor i London, og fra 1861 forkynte han i Metropolitan Tabernacle for over fem tusen mennesker hver søndag. Prekenene hans ble trykt hver uke og spredt over hele verden, og han kalles ofte «predikantenes fyrste». Han grunnla også et predikantseminar, et barnehjem og en kolportørvirksomhet. Han døde i Menton i Frankrike 31. januar 1892.

Spurgeon var baptist og kalvinist, og der han taler om dåpen og utvelgelsen, lærer han annerledes enn den lutherske kirken. Men det som bærer forkynnelsen hans, er det samme som hos Rosenius: synderens nød, Kristi blod og nåden alene. Mange av bøkene hans ble oversatt til norsk allerede på 1800-tallet.